

[Vô Hạn Xuyên Không] Vô Tình Và Ngô Trác Hy

Contents

[Vô Hạn Xuyên Không] Vô Tình Và Ngô Trác Hy	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	6
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	37
13. Chương 13	39
14. Chương 14	43
15. Chương 15	46
16. Chương 16	50
17. Chương 17	54

[Vô Hạn Xuyên Không] Vô Tình Và Ngô Trác Hy

Giới thiệu

Editor : Lạc Hữu Cung Thể loại: Đàm mỹ, xuyên không, cổ trang. Truyện là phần thứ hai của bộ truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-han-xuyen-khong-vo-tinh-va-ngo-trac-hy>

1. Chương 1

. Ngô Trác Hi vừa quay xong phân cảnh của Lãnh Huyết, cảm thấy mệt mỏi quá đi. Ron nhớ hôm nay xong việc sẽ cùng Lâm Phong về nhà chơi game, nhưng Lâm Phong đã xong việc từ lâu, chắc hẳn giờ hắn đang nằm khều ở chỗ nào chờ rồi. Hôm nay quay xong Thiếu tứ rồi, ngày mai cả hai có thể sung sướng nghỉ ngơi. Vừa nghĩ tới đó, Ngô Trác Hi đã hí hửng, vội vã đứng lên đi như bay để tìm Lâm Phong.

“A Phong, xong việc rồi, tỉnh tỉnh!” Ngô Trác Hi theo thói quen lay Lâm Phong tỉnh. Thật là, cứ rảnh phút nào là lăn ra ngủ, không nhớ cả thay quần áo nữa! Thế rồi lại cho ta đợi dài cả cổ thôi. Ai chả biết Lâm Phong là ham chơi nhất. Xong việc thế nào cũng phải ngấm vuốt nửa ngày mới gặp người khác. Ron thực sự một muốn đánh hắn mà.

“A Phong, người mà không tỉnh là tôi ta không ăn khuya với người đâu đấy, không thèm chơi game với người luôn” Ngô Trác Hi chống nạng nói. Thường thì mấy câu dọa dẫm này chính là đòn sát thủ của Ron. Ai chả biết Lâm Phong ham chơi nhất hạng. Cứ nghe dọa như thế là lập tức Lâm Phong sẽ từ trong mộng tỉnh giấc ngay. Chính Ron cũng không thể lí giải được cái kiểu phản ứng kì quái này của thằng bạn.

“Này, vẫn không dậy hử? Người có tin ta biến người thành đầu heo không hả? A Phong!” Ngô Trác Hi hét lớn vào tai Lâm Phong. Hết cách, anh chàng kéo tay áo Lâm Phong lên, dự định sẽ béo cho đến khi Lâm Phong chịu tỉnh mới thôi.

“Lãnh Huyết...” Vô Tình mở cặp mắt đẹp đen láy của mình nghi hoặc nhìn chăm chú vào người đang tức giận trước mặt...

“Lãnh Huyết?” Ngô Trác Hi chau mày, tên nay tám phần mười mơ nhiều thành hồ đồ rồi. “Lãnh Huyết gì, người tưởng người là Vô Tình à!” Ngô Trác Hi cười cười nhạo Lâm Phong.

“Ta là Vô Tình đây, Lãnh Huyết...” Vô Tình còn nhớ rõ y đang ngủ tại tiểu lâu, mơ một giấc mơ rất lạ. Trong mơ y nhìn thấy một người giống y như đúc, nhưng lại để kiểu tóc rất quái dị, ăn mặc cũng kì quái. Y vừa toan hỏi tên kia vì sao vào được thần bộ ty thì tỉnh dậy. Mở mắt ra gặp ngay Lãnh Huyết. Lãnh Huyết đến tiểu lâu của y lúc nào, sao Kim Ngân Kiếm không thông báo cho y biết? Nghĩ đến đó Vô Tình rất tức giận. Hậu quả đương nhiên nghiêm trọng. Y quyết định quay đầu lại để gọi hai tiểu tử kia, phải mắng thật nặng để bọn chúng không tái phạm nữa.

“A Phong, người mơ đến điên rồi sao? Quay xong rồi, kết thúc công việc sớm còn đi ăn khuya chứ!” Ngô Trác Hi vừa nói vừa đi để kéo Lâm Phong đi theo. Đến lúc đó Ron mới phát hiện Lâm Phong ngồi trên sofa này giờ hai chân bất động, cứ như bị tàn tật vậy.

“Người đóng phim giả thành thật à, định biến thành tên què Vô Tình thật sao?” Ngô Trác Hi nói câu này hoàn toàn vô tâm, hẳn không biết người trước mặt hắn đã biến hóa rồi.

“Người nói ai què?” Vô Tình dùng ánh mắt tức giận nhìn hắn, ngoại trừ Truy Mệnh ra chưa ai dám nói càn trước mặt hắn như thế. Đôi mắt Vô Tình lập tức linh động, hai tay nhanh thoăn thoắt, rút trong người ra ám khí, bắn...

“Lâm Phong, người lấy cái gì đánh ta thế? Đau quá!” Ngô Trác Hi la đau âm trời, ôm lấy chân nhón nhó. Hắn hoa mắt rồi hay sao mà thấy hình như là Lâm Phong vừa phóng ám khí! Từ bao giờ Lâm Phong trở nên lợi hại như vậy chứ? Có phải là sư phụ chỉ đạo võ thuật mới dạy hắn không? Vậy nhất định ngày mai hắn phải nhờ sư phụ chỉ dạy, không sau này Lâm Phong đâm nát đầu hắn thôi.

“Tiểu tử thôi, người đánh ta à?” Ngô Trác Hi giờ nắm đấm để hù dọa Lâm Phong, “Người còn muốn nhìn thấy mặt trời ngày mai không đấy?”

Bộp, bộp, bộp...

“Ai da”

Tay chân Ron trên dưới mỗi nơi bị trúng một viên ám khí.

“Ai ya ai ya... Thôi ta mặc kệ người, thay quần áo nhanh đi....ta đi lái xe vậy”

Ngô Trác Hi nhăn nhó, chẳng hiểu tên Lâm Phong này ăn nhằm gì. Thôi được rồi, giờ hẩn nhin, về đến nhà phải giáo huấn lại mới được. Được rồi, cứ chờ về đến nhà xem... Nghĩ đến đó thôi, Ngô Trác Hi liền cười kiểu gian ác, cái kiểu cười mà cả bọn mô phỏng theo Hạ Vũ, cười đến rung cả vai.

“Lãnh Huyết, tinh thần người...có bình thường không?” Vô Tình thấy Lãnh Huyết vừa bị y đánh, tránh không tránh nổi, rõ ràng là không có một chút công phu nào. Bây giờ lại còn cười kiểu cười quái dị thế kia, bình thường hẩn lãnh khóc không kém gì y cơ mà.

Ngô Trác Hi lần thứ hai tỏ vẻ khó hiểu: “Đồ chết dẫm, giờ vẫn còn muốn giỡn với ta nữa à!”

Ngô Trác Hi nghĩ Lâm Phong đang đùa già, nên chẳng thèm lí tới nữa, vừa nói vừa quay về phía gương hóa trang để tẩy trang.

“Lãnh Huyết....bức tướng đâu rồi?” Giọng nói của Vô Tình tưởng bình tĩnh nhưng vẫn lộ ra vẻ hoảng loạn. Trên cái tủ trắng trắng là một loại phản gì đó sáng choang, xung quanh cũng sáng choang (Người xưa dùng gương đồng, không có dịp tiếp xúc với gương)... Còn vật mềm nhũn thoải mái y đang ngồi lên là cái gì? Đây là chốn nào mà xung quanh rất nhiều binh khí, lại rất nhiều y phục? Phía trên còn có vật gì sáng sáng, đó là binh khí mới gì à? Rốt cuộc đây là chỗ nào?

Y còn ngạc nhiên hơn khi thấy Lãnh Huyết đang...bóc vết sẹo trên mặt ra.

“Phòng nghỉ!” Ngô Trác Hi vừa nói vừa quay đầu lại, nhe răng cười. Lập tức chụp lấy tóc của Vô Tình kéo ra. Lâm Phong không chịu trút bỏ lớp hóa trang thì để hẩn làm thay vậy!

Vô Tình kêu lên, trừng mắt nhìn Lãnh Huyết, đẩy ra rất tức giận:

” Người là người phương nào? Vì sao phải giả mạo Lãnh Huyết?”

“Ngô Trác Hi” – Ron đáp, Lâm Phong muốn giỡn, vậy để hẩn giỡn cùng.

“Ngô Trác Hi?” Vô Tình chau mày, trên giang hồ chưa từng nghe nói đến nhân vật này. Không được, lát nữa y phải đi hỏi Bách Hiểu Sanh xem Ngô Trác Hi này có phải dịch dung cao thủ hay không.

“Người cuối cùng cũng nhờ tới thằng bạn chí cốt này rồi sao?” Ngô Trác Hi nói, chắc mẩm Lâm Phong đã tỉnh táo lại.

“Bạn chí cốt?” Vô Tình càng nghe càng mù mờ. Y trên thông thiên văn, dưới hiểu địa lí, mà chuyện này càng nghe càng không hiểu.

“Đừng đùa, thôi thay quần áo nhanh lên...” Ngô Trác Hi giục, vừa giục vừa cởi quần áo. Vô Tình trừng mắt tái mặt. “Người...người muốn làm gì? ...Ta không khách khí”

“chiu..”

Một đạo ám khí bắn ra, Ngô Trác Hi chưa kịp kêu tiếng nào lẩn ra bắt tính trên mặt đất.

Vô Tình nhìn nam nhân vừa ngã xuống trên mặt đất, lòng chẳng bớt hoang mang đi một chút nào. Không được, y nhất định phải đi khỏi nơi này. Vô Tình giãy dựa trên sô pha mềm nhũn, cực kì khó khăn. Kì quái, cái thứ này do cao nhân nào thiết kế ra mà khiến y như ong bị dính bẫy, chẳng thể di chuyển được. Chẳng lẽ ngồi đây chờ chết sao, chờ tên Ngô Trác Hi này tỉnh lại?

Y nhìn kĩ tên Ngô Trác Hi kia, càng nhìn càng thấy thập phần kì lạ. Tên này làm sao lại giống Lãnh Huyết đến thế? Cả ngũ quan đều 10 phần giống, mũi cao cao, lông mi rậm, chỉ là da hẩn có phần trơn bóng hơn lãnh huyết, vết sẹo khó coi trên mặt cũng không có. Vô Tình lâm vào trầm tư, vậy thực sự chuyện gì đã xảy ra? Nhìn tên kia rõ ràng không phải là người luyện võ. Vậy vì sao thần bộ ti không ai phát hiện ra y?

2. Chương 2

“Nói, rốt cục chuyện gì đã xảy ra?” Vô Tình nhăn thần lãnh khóc, kề dao vào cổ của Ngô Trác Hi mà hỏi.

“A...A Phong...có việc gì từ từ nói...!” Ngô Trác Hi đầu óc trống rỗng, trán đổ đầy mồ hôi. Lâm Phong làm sao thế, bị quỷ ám à? Hẳn tưởng cái này chỉ ở trên phim mới có thôi chứ

“Nói lại lần nữa, ta là Vô Tình!” Vô Tình đánh giọng lần thứ hai, y bắt đầu nghĩ Ngô Trác Hi là người ngoại bang.

“A...” Vừa gọi một nữa, Ron đã kịp ngừng lại để đổi tên, “Vô Tình....ta nghĩ ngươi nhất định hiểu lầm rồi! Ta không có ác ý...” Ngô Trác Hi tưởng như sắp cà lăm đến nơi.

“Mang ta ra ngoài!”

“Gi...được! Được, được” Ngô Trác Hi chỉ dám nói chứ không dám động dậy, chỉ sợ lung lay một chút là cái đao kia cửa cổ hẳn như chơi. Cả tay chân Ngô Trác Hi cũng đều sợ đến chẳng dám động dậy luôn.

“Đại ca, ngươi có thể cho ta đứng lên mở cửa được không?” Ngô Trác Hi khó khăn cố gắng đẩy chiếc đao sắc ở trên cổ ra.

“Ta thả ngươi ra, ngươi sẽ lập tức giở trò ngay!” Vô Tình lạnh lùng nói, con đao lại lùi về kề sát cổ Ngô Trác Hi.

“Ngươi...công ta...” Vô Tình không có khả năng đi lại nhưng chưa bao giờ y nhờ vả ai, đối với kẻ địch lại càng không, nhưng lần này là để cứu mình, y phải hạ quyết tâm lắm mới thốt ra được những lời này. Ai bảo bên cạnh y chẳng còn Kim Ngân Kiếm, cũng chẳng còn Tuyết Di nữa.

“Ngươi...” Ngô Trác Hi nói đến đó thì ngừng, tên Lâm Phong này quả thực bị quỷ ám rồi, giờ mạng ta trong tay ngươi, thôi ngươi muốn gì ta chiều vậy.

Vừa nghĩ, Ngô Trác Hi nhẹ nhàng đưa lưng cho Lâm Phong cưỡi, rồi từ từ đi về phía cửa, khi đến gần thì cửa tự động mở ra.

Vô Tình trầm trồ, quả thực là rất kì diệu, thế ra Ngô Trác Hi cũng là chuyên gia chế tạo mật đạo sao? Nhưng những gì y thấy sau đó còn kì diệu bội phần.

Chuyện gì thế này? Bên ngoài y nhìn thấy thật nhiều hộp lớn màu đen, Vô Tình nghĩ có lẽ nào đây là quan tài? Kì thực đó là chiếu Audi của Ron, Vô Tình chưa từng thấy qua. Thời xưa sang trọng nhất cũng chỉ có xe tám ngựa kéo của hoàng tộc thôi.

Rồi thì...ngoài cửa nam nữ đều ăn mặc rất kì quái, có mấy cô mặc đồ để lộ hết cả chân cả bụng, cả cổ, thế này thì cảm lạnh mất thôi. Nhưng cũng nhiều người ăn mặc kiểu hoàng tộc, có cả bá tánh, quý tộc, nhưng tất cả đều đi lại nói chuyện với nhau như bằng vai bằng vế. Kiến trúc thì càng lạ kì hơn, ngoài một khu vực có kiến trúc của Đại Tống, các khoảng đất kia khung cảnh trông cực kì quái dị. (Các vị không nên quên nơi đây là trường quay) Thế đây rốt cục là nơi nào? Chẳng lẽ kiến thức địa lí của y thoái hóa hết rồi hay sao? Hay là tối hôm qua bệnh suyễn của y tái phát, y đã sớm hôn lìa khỏi xác, còn chốn này chính là cõi âm?

“Nói, đây là nơi nào?” Vô Tình lần thứ hai dí mạnh dao vào cổ của Ron.

“Trường quay, ở đây là trường quay nội cảnh ở Hồng Kông!” Ron nói rõ ràng.

“Hồng Kông?” Vô Tình cố nhớ lại, không thấy có ghi chép trong sách nào. Lẽ nào y đọc còn chưa đủ sao? Nhất định y sẽ phải nghiên cứu về nơi này.

“Hiện tại là ngày nào năm nào tháng nào?”

“Tháng 4 năm 2007” Ron đáp.

“Năm 2007? Niên hiệu gì?”

“Niên hiệu? Công Nguyên 2007, không có niên hiệu!” Ron đáp, vẫn không dám ngoái đầu vì sợ bị đao cửa.

Vô Tình nghe như bị sét đánh, vậy là y đã từ năm Chính Hòa thứ sáu đi đến 1000 năm sau rồi sao? Không thể nào, nhất định y đang mơ rồi.

Vô Tình không chấp nhận được đả kích này, ngắt lăm trên lưng của Ron, cây đao nhỏ từ trên tay rơi nhảm vào ...chỗ giữa của Ron. Ron phát hoảng, cũng may không trúng.

“Người cẩn thận một chút chứ, muốn hại chết ta hay sao?”

Nhưng Ron nói một hồi thấy đối phương vẫn gục tại chỗ, người mềm oặt, Ron phát hiện Lâm Phong trên lưng đã hôn mê bất tỉnh. Ron vỗ vỗ Lâm Phong để kiểm tra, quả nhiên không thấy phản ứng. Có lẽ con quỷ nhập vào Lâm Phong đã bị tiêu hao thể lực, giờ nó đã đi chỗ khác.

Không còn cách nào, Ron đành bế Vô Tình đang ngất xỉu lên và cho vào ghế sau của xe. Nghĩ một hồi, Ron chở Lâm Phong về nhà.

Ron vác Vô Tình vào nhà, y vẫn hôn mê chưa tỉnh lại. Trong đầu Ron chắc chắn tên Lâm Phong kia lại mượn cơ ngủ đây. Ron đặt Vô Tình lên giường, dự định giúp y thay quần áo, để lát nữa tên kia tỉnh dậy khỏi càu nhàu khó chịu. Ron rất thuần khiết cởi bỏ y phục của Vô Tình, thuần khiết bắt đầu giúp Vô Tình cởi giày, thuần khiết dự định gỡ tóc giả của y xuống.

Sao thế này? Ron phát hiện hình như tóc này cứ như là tóc..thật mọc trên đầu Lâm Phong ấy. Kéo trên kéo dưới đều không thể được. Thợ hóa trang chẳng lẽ dùng keo 502 dán tóc của hắn vào à? 0-0 ... Thôi thì thay quần áo trước vậy. Ron lại càng ngạc nhiên phát hiện trong quần áo của Lâm Phong giấu đầy ám khí...Nhưng lạ nhất là...Ron dán mắt vào cơ thể của Vô Tình. Người này toàn thân trơn tru, chẳng giống gì với tên cậu ấm lấm lôm mà hắn quen biết cả, chẳng lẽ mới đi wax à?

Vô Tình trong mơ hồ thấy da đầu bị kéo đau liên hồi, liền tỉnh lại, mắt thấy ngay Ron đang nhìn cơ thể y chằm chằm.

“Người...người muốn làm gì?” Vô Tình thét chói ai, bị tên Ngô Trác Hi lột hết áo sống quả thực không còn mặt mũi nào.

“Giúp người thay quần áo, người tỉnh rồi ha? Vậy tự thay đi!” Ron giận dữ nói, đã có lòng tốt mà còn bị mắng, không thêm làm nữa.

“Người quả thực vô lễ!” Vô Tình tiếp tục mắng!

“Người cùng ta lộ mộng đóng Song Long rồi, có gì mà chưa từng trải qua chứ!”

Lộ mộng? Vô Tình bắt đầu xây xẩm, vô ý thức định phóng ám khí mới nhận ra rằng giờ đang nằm không quần áo trên giường, mặt lập tức đỏ như mộng khí.

“Đưa quần áo cho ta!”

“Không phải ở xung quanh người à?” Ron bắt đầu toát mồ hôi lạnh. Chuyện gì thế này? Lẽ nào con quỷ kia vẫn chưa rời khỏi Lâm Phong?

Suy nghĩ một chút, hắn liền thử gọi: “Vô Tình!”

“Uhm” Vô Tình đáp, tay dò dò mớ trang phục kì quái ở bên cạnh. Đó là một chiếc áo phong và một cái quần sooc. Y ngẩn người ra, đây là vật gì, có phải vật để y mặc vào người không? Vô Tình thông minh bắt đầu nghiên cứu điều mới mẻ, cái kia có hình chữ T, trông giống như thân người không đầu, chắc là áo để mặc rồi, còn vật còn lại chắc để mặc bên dưới.

“Có y phục khác để ta thay không? Mấy thứ này...mặc vào e là dễ nhiễm phong hàn.” Vô Tình vừa nói vừa nghĩ mặc mấy thứ kia vào chắc chắn sẽ hở mông lớn da thịt, mà y luôn ăn mặc đỉnh đạc, kín đáo.

Ron không hiểu đầu đuôi, hoang mang hỏi “Người rốt cục là Lâm Phong, hay Vô Tình?”

Vô Tình ánh mắt thông minh mà băng lãnh đáp: “Tại hạ là Thần Bồ Ti Vô Tình!”

Ron mở căng mắt, không biết có nên đi tìm thầy trừ tà cho Vô Tình hay không.

Vô Tình điềm tĩnh mặc quần áo vào, vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Cuối cùng, khi y mặc quần áo xong, Ron vẫn đứng chết trân ở đó. Vô Tình có chỉ số thông minh cực cao, sớm đã nghĩ thấu mọi chuyện.

3. Chương 3

“Ngô huynh, tại hạ có việc muốn thỉnh giáo huynh!” Vô Tình mở lời hòa nhã.

“Vô huynh, mời hỏi!” Ngô Trác Hi tinh thần khẩn trương, tự đứng cũng theo Vô Tình mà nói thoai cổ trang.

“Xin hỏi đương kim hoàng thượng là vị nào?”

“Hoàng Thượng?” Ngô Trác Hi bắt đầu động não, cái này hình như rất khó giải đáp a? Y hỏi kia là chỉ Lãnh đạo của nước Cộng hòa nhân dân Trung hoa hay là của Hongkong?

“Người hỏi về cấp lãnh đạo của Hongkong à?” Ngô Trác Hi hỏi lại.

“Lãnh đạo?”

“Tức là quan chức lãnh đạo ở Hongkong ấy?”

“Vậy không phải, tại hạ hỏi không phải là Tri phủ đại nhân của quý địa, mà là thiên tử của triều đại đương thời”

“Ồ Cẩm Đào!” Ngô Trác Hi suy nghĩ một chút rồi đáp đại.

“Ý huynh là hoàng thượng đã băng hà?” Vô Tình không nghĩ rằng một mình y xuyên không mà nghĩ rằng cả triều đại nhà Tống đã xuyên không cùng y.

“Đại ca, Triều Tống đã sớm diệt vong gần nghìn năm rồi!”

Vô Tình lại tiếp tục trầm tư. Rốt cục làm sao y tới được thời đại này?

” Ban đầu..” Vô Tình ngần ngừ..”Người gọi ta là..A Phong?” Vô Tình nhớ lại cái tên Ngô Trác Hi đã gọi y khi y lần đầu tiên nhìn thấy hắn.

“Sorry, ta nhận sai người, người là Vô Tình!” Ngô Trác Hi trả lời rất cẩn trọng, nghĩ rằng người trước mặt dù có bị ma nhập hay bị gì đi chăng nữa thì trong nhất thời hắn cũng chẳng thể làm gì được.

Về phần Vô Tình thì càng hoang mang tợn. Lẽ nào y đã chết rồi? Lại quên không uống canh Mạnh Bà? Y đang dùng thân thể của A Phong hay tên A Phong kia dùng thân thể của y? Y lẩm bẩm một mình, không biết bản thân nên làm gì. Giờ y không có ám khí, không có xe lăn, cũng không có Thế Thúc, bên cạnh cũng chẳng có hai tiểu đồng và ba sư đệ, khó tránh y có chút tự ti. Vô Tình chờ ra, tinh thần hao tổn.

“Vô huynh, người không sao chứ?” Ngô Trác Hy vẫy vẫy tay trước mặt Vô Tình.

“Người dám đem chuyện hôm nay nói ra, ta nhất định không cho người toàn mạng” Vô Tình uy hiếp.

“Người nói là chuyện người không mặc quần áo à? Yên tâm, không dám”

Vô Tình quắc mắt, tên Ngô Trác Hi này mồm mép cũng không vừa.

“Ta từ Triều Tống đến, chuyện này người cũng phải giữ kín!” Vô Tình cúi đầu trầm tư.

“Được” Ngô Trác Hi tỏ ra ngoan ngoãn. Nghe Vô Tình nói y từ triều Tống xuyên không đến đây, vậy tên trời đánh Lâm Phong của hắn đâu rồi? Lẽ nào lại xuyên không trở về thời Tống rồi? Ngô Trác Hi bắt đầu lo lắng.

“Người không cần lo lắng, ta nghĩ thần bộ ti nhất định đón tiếp chu đáo huynh đệ A Phong của người” Vô Tình quả thật có bản lĩnh, chỉ nhìn thôi là biết Ngô Trác Hi đang lo lắng điều gì.

Nghĩ tới Lâm Phong giống Vô Tình như vậy, lại có tài năng diễn xuất, luôn biết cách làm người ta yêu mến mình, trước giờ đều mang mệnh tốt, Ron cũng bớt lo lắng hơn.

“Ta cũng sẽ đón tiếp huynh thật tốt”...Người với A Phong tuấn tú như nhau, nói gì thì ta cũng sẽ giúp, Ngô Trác Hi che miệng cười.

“Ngô Trác hi...người có thể mang cho ta sách sử của Đại Tống và triều đại đương thời không?”

Sách sử hả? Đại ca ơi, ở đây tranh châm biếm sắn, DVD sắn, mấy đồ liên quan đến văn học vị nghệ thuật thì còn có chứ sách sử thì....

“À...Vô Tình!” Ron chợt nhớ ra điều gì “Nếu người không muốn bại lộ người là người thời Tống, vậy hãy gọi ta là Ron...” Hắn quả thực không thể quen với việc con người có chỉ số IQ cực cao với khuôn mặt của Lâm Phong kia gọi đích danh tên họ.

“Ron? Đây là ngoại hiệu của các hạ?” Vô Tình nhú mày, chưa từng nghe ngoại hiệu nào chỉ có một chữ cả.

“Thời này người ta không có ngoại hiệu, chỉ có tên tiếng Anh!”

“Tiếng Anh là sao? Có phải là ngôn ngữ của man di không?”

“Man di?” RON tròn mắt, rồi chợt nhớ kiến thức của Vô Tình chỉ dừng ở thời kì trung đại, hắn liền nói “Ngày mai đi, ngày mai ta đi kiếm cho người sách sử! Người muốn gì cứ nói, một lần nói hết, ta đi mua về cho người!” Ngô Trác Hi đau lòng hạ quyết tâm.

“Ta còn muốn sách về lịch sử chế tạo binh khí, lịch đại thi từ, âm luật, thiên văn, địa lí...thêm một vài môn học mà thời này các người mới có...” Vô Tình nói một tràng dài nhiều lắm. Ngô Trác Hi vừa nghe vừa toát mồ hôi, như thế chẳng phải đem hết sách trên thế gian này về cho y rồi còn gì.

“Vô Tình...1000 năm lận, ta mua hết về, nhà ta cũng không chứa hết, mà người cũng không có thời gian xem hết. Thôi thì ta trước cứ mua cho người hai quyển Lịch sử thế giới và Lịch sử Trung Quốc nhé?”

“Cũng được”

“Thời đại này người ta ít đọc sách, mà thường xem TV với DVD, ta mở lên cho người coi...rồi ta sẽ dạy người lên mạng.”

“TV, DVD, lên mạng?” Vô Tình chưa kịp tiêu hóa, toàn thứ mới cả.

“Cái này, cái này gọi là TV” Ngô Trác Hi chỉ vào chiếc Tivi màn hình phẳng treo trên tường.

Vô Tình từ đầu vẫn cho rằng trên tường đang treo một bức tranh, đang buồn bức vì sao tranh không có chữ mà chỉ toàn một màu đen.

Ngô Trác Hi cầm lấy cái điều khiển nhẹ nhàng nhấn một cái, mặt ti vi lập tức xuất hiện hình ảnh, TV đang chiếu “Thiếu niên tứ đại danh bộ”. Vô Tình trừng mắt thật to ngỡ ra như phỗng khi thấy bên trong tranh đột nhiên có người.

“Ron, làm sao bọn họ vào đó được?”

“...”

“Người ngồi trên xe lăn thực giống ta!”

“Đó chính là A Phong, Lâm Phong, hắn ta diễn người!”

“Diễn ta?” Vô Tình lần thứ hai làm mặt ngây thơ như thỏ

“Hắn ta đóng vai của người đó”

“À, vậy tức là hắn là con hát đó hả?”

“Cũng có thể nói là vậy”

“Ron, người to cao giống người đó là ai?”

“Lãnh Huyết...”

“Lãnh Huyết đi vào đó từ khi nào?”

“...đó là ta diễn mà!”

“Ồ, thế tức là người cũng là con hát!” Vô Tình như bừng tỉnh “TV thì ra là vật có thể cho ta xem lại những hình ảnh từng diễn ra.”

Vô Tình bắt đầu cực kì hăng hái. Ồ, thì ra TV đang diễn lại những truyện xảy ra ở Thần Bồ Ti, thế thì càng nên xem. Vô Tình tỏ ra phần khích, thực sự là y quá thích cái tên Lâm Phong này đi, làm thế nào mà mô phỏng y giống như đúc vậy kìa.

“Ừa, sao lại không có nữa rồi?”

“Ngày mai vào giờ này mới có tập tiếp theo.

“Thế nào là tập tiếp theo?

“Tập tiếp theo là tiếp diễn của tập hôm nay, ngày mai thì ti vi mới phát”

Vô Tình suy nghĩ một lát rồi nói

“Ta hiểu rồi, ti vi cũng giống gánh hát, mỗi hôm diễn một phần.”

Ron cười méo xệch, nhưng Vô Tình hiểu như thế cũng không sai.

4. Chương 4

Ngô Trác Hi sáng sớm dậy vẫn thấy toàn thân đau nhức. Cũng phải thôi, hôm qua không những hấn bị ám khí bắn toàn thân, lại còn bị khủng hoảng về mặt tinh thần nữa chứ.

“Vô Tình, người suốt đêm không ngủ sao?”

Vô Tình quay đầu, chỉ thấy một đôi mắt gấu mèo sưng đỏ, rõ ràng là đã khóc, “Ron, Trình Lượng chết rồi! Bị quan tài đâm chết!”

“Người nói gì cơ?” Ngô Trác Hi không hiểu đầu của tai nheo ra sao, hỏi giật.

“Người xem!” Vô Tình rưng rưng chỉ vào TV.

“Người cả đêm không ngủ là xem TV à?”

“TV thực sự rất hay”

Không phải chứ, Vô Tình không những mê TV, mà còn mê cả Lâm Phong?

“Cái kia không phải quan tài, là ô tô!”

“Ô tô là vật gì?”

“Ô tô là một loại phương tiện giao thông, giống như xe ngựa ấy!”

“À..” Vô Tình thực sự rất giống với con thỏ trắng ngây thơ. “Lâm Phong quả thực là một con hát tốt!” Vô Tình nhin không được khen, trong mắt lóe lên sự yêu thích của fan hâm mộ. “Hắn diễn ta tốt quá....Trí lực của hắn rõ ràng không thua kém gì ta!” Vô Tình nhớ lại khuôn mặt của Lâm Phong khi phá án.

Đại ca, đó là người chưa thấy người thật thôi, thoát vai xong, hắn đâu cần làm theo biên kịch nữa chứ.

“À...ở đây người ta không gọi là con hát, mà gọi là diễn viên hoặc là nghệ sĩ, hiểu không?” Ngô Trác Hi sửa.

Ron về nhà trong lúc Vô Tình đang mần mê nghiên cứu phép cục áo và khóa kéo, cảm thấy thời đại này quả là nhiều cái lạ lắm. Vừa thấy Ron, Vô Tình đã cầm một tờ giấy đưa cho hắn:

“Ron, nhờ huynh giao bản vẽ này cho thợ rèn giùm tại hạ!”

“Thợ rèn?” Ngô Trác Hi ngáp mấy lần rồi mới tiếp nhận bản vẽ.

“Người cầm ngược rồi!” Vô Tình nói.

Ngô Trác Hi xấu hổ xoay bản vẽ vòng vo một hồi. IQ của Vô Tình quả thật là cao, chỉ trong một ngày đã sử dụng máy tính thành thạo, còn vẽ ra một bản vẽ phức tạp thế này nữa. Nhưng bức tranh là cái gì thì Ron càng đọc càng mù.

Vô Tình vẫn đinh ninh Ron cũng là người ham chế tạo binh khí, vì thế đinh ninh rằng Ron nhìn là biết ngay đó là bản vẽ xe lăn của y. Xe lăn của y trước giờ đều do y tự thiết kế, bên trong bộ phận then chốt đồng đảo, còn có thể giấu ám khí. Nay thấy Ron nhẩn tít mặt mày, liền cho rằng Ron thấy thiết kế của mình có điều gì không hợp lí.

“Ron, có gì người có thể thẳng thắn góp ý” Vô Tình hiếm khi được khiêm nhường như vậy.

“Cũng không phải là không thích hợp...chỉ là...” Ngô Trác Hi không muốn Vô Tình biết mình không hiểu bức tranh vẽ gì.

“Chỉ là thời đại này không còn thợ rèn đâu! Nếu huynh muốn cái gì, ta có thể mua về cho huynh!”

“Chẳng lẽ người không nhìn ra đây là bản thiết kế chiếc xe lăn sao?”

Trời đất, thì ra đây là xe đẩy ă. Ngô Trác Hi rửa thầm trong bụng. Chỉ số IQ của Vô Tình không nên cao như thế chứ! Hắn nghĩ tới bộ phim “Thiếu tứ”, đối với tính cách của Vô Tình đã có lời lí giải. Thông minh tuyệt đỉnh như thế, thảo nào lời nói ác độc, kiêu ngạo.

“Vô Tình, có một số việc ta phải nói với huynh. Thứ nhất, chúng ta đang sống trong một xã hội pháp chế, phải tuân theo pháp luật. Thứ hai, huynh không được dùng ám khí, nhất là không được dùng để đả thương người, nếu không cảnh sát sẽ bắt huynh lại. Thứ ba, không thể tự mình chế tạo binh khí, nếu không cũng bị bắt lại. Thứ tư, để che dấu thân phận thực sự, từ giờ trở đi huynh phải đóng giả A Phong, phải nhớ tên của hắn là Lâm Phong, tên tiếng Anh là Raymond, thứ năm...tạm thời ta chưa nghĩ ra, chờ ta nghĩ ra ta sẽ nói với huynh!” Ngô Trác Hi nói một tràng rõ ràng rành mạch, tự dưng cảm thấy bản thân cũng oai quá thể. Nhưng Vô Tình lại tỏ ra ngơ ngác:

“Cảnh sát là gì? Vì sao ta phải đóng giả Lâm Phong? Vì sao...”

“Cảnh sát...cũng giống như bộ khoái! Còn nếu như huynh không đóng giả Lâm Phong, người khác sẽ biết huynh từ Tổng triều tới, người ta sẽ đem huynh ra nghiên cứu, như chuột bạch ấy. Ở đây huynh không phải là thần bổ nữa, huynh chỉ là một dân thường, nếu huynh dùng ám khí tương đương với lạm dụng tư hình...” Ngô Trác Hi không ngờ chỉ số thông minh của mình cũng cao phết ấy chứ, giải thích đầu ra đây. Nói xong không nhịn được tự cười đắc ý để khen bản thân.

“Ron, ta hiểu rồi, ta sẽ làm theo lời người!” Vô Tình nghe xong liền gật đầu.

“Về phần xe lăn, ta sẽ tìm cách giúp huynh! Mấy ngày tới huynh cứ tiếp tục làm quen với cuộc sống hiện đại, ta sẽ dạy cho huynh sử dụng thêm những máy móc hiện đại và các sinh hoạt!”

“Vậy xin đa tạ” Vô Tình ngực tràn đầy cảm kích. Hiện tại y không nhà không cửa, đi đường bất tiện, lại mắc thêm bệnh suyễn, hơn nữa muốn sống ở thời đại này thì y còn phải học nhiều thứ lắm, tính khí cao ngạo thường ngày có thể tạm thời vứt bỏ.

Ngô Trác Hi đã đến giờ đói bụng, liền lấy trong tủ ra vài miếng sandwich rồi cho vào lò nướng. Đồng thời mở bếp gas để tráng trứng. Ngọn lửa phụt ra làm Vô Tình tròn mắt.

“Ron, đó là vật gì?” Vô Tình chỉ vào lò nướng.

“Lò nướng!”

“Lửa từ đâu mà đến?” Vô Tình càng thêm kinh ngạc khi thấy Ron không dùng củi gỗ để nhóm lửa.

“...” cái này thực sự Ngô Trác Hi không giải thích được....vì thế hắn tìm các láisang chuyện khác.

“Vô Tình, chi bằng ta dạy huynh cách sử dụng mấy thứ này?”

“Cũng được”

Thế là Ngô Trác Hi làm một lèo, dạy từ cách sử dụng lò nướng, đến lò vi sóng, bếp gas, điều hòa, đầu dvd, máy nghe nhạc, vv... Vô Tình mặc dù chỉ ngồi trên ghế nghe hắn giảng giải, nhưng nhớ không sót một chữ.

“Ron, đây là rượu gì?” Vô Tình bưng cốc sữa hiểu kì hỏi. Cái chén này tinh xảo trong suốt, thợ quả thực là khéo, sau y nhất định mang một cái về cho Tuyết Di xem.

“Đó là sữa!”

“Sữa?” Vô Tình biến sắc, đặt lại cái chén trên bàn. Ron thấy thế liền bổ sung:

“Chúng ta đều uống cái này, rất bổ...” Ngô Trác Hi vốn muốn dùng hai chữ dinh dưỡng, nhưng hắn biết nếu nói là dinh dưỡng thì Vô Tình nhất định không hiểu.

“Bổ?” Vô Tình thật không rõ người thế kỉ 2007 nghĩ thế nào, cái này ở thời Tống chỉ có trẻ sơ sinh mới uống.

“Thì giống như ở thời Tống các ngươi ăn nhân sâm, linh chi ấy!” Ngô Trác Hi nỗ lực vận hết kiến thức trong đầu để giải thích. Tự dưng làm hắn nhớ thằng bạn chết già của hắn quá, nói về mặt học sâu hiểu rộng thì hắn không thể bằng y được.

“Thôi, ta uống nước!” Vô Tình phản đối.

Ngô Trác Hi lấy cho Vô Tình một chén nước. Vô Tình liền cầm bánh sandwich lên ăn thử. Cái này trông quái dị không giống màn thầu, nhưng vị cũng không tệ lắm.

5. Chương 5

Ăn cơm xong, Ngô Trác Hi liền mở máy vi tính lên mạng để đặt hàng xe đẩy cho Vô Tình, nhân tiện dạo qua trang 2rforever. Hắn đã lên chú ý trang web này nhiều ngày rồi, hắn và thằng bạn chết già Lâm Phong là đồng nghiệp, ban đầu hắn thấy rất buồn cười vì trên mạng lại có thể loại trang web thế này, sau dần dần thấy cũng hay hay, lâu rồi thành thói quen. Bên này Ngô Trác Hy hằng say lướt web, bên kia Vô Tình cũng phát ra động tĩnh.

Từ đêm qua tới giờ Vô Tình đều nhịn không đi vệ sinh, nhưng một cốc nước lúc này đã làm hết sức chịu nổi của y. Bây giờ Kim Ngân kiểm đều không có bên người, y phải làm sao bây giờ? Y ai oán nhìn xuống dưới, mặt nóng hết cả lên, coi mọi hiện tại y chỉ có thể nhờ Ngô Trác Hi giúp đỡ.

“Ron, ta...cần đi mao xí”

Ngô Trác Hi thản nhiên “Cửa đầu tiên bên trái” Hắn hiển nhiên vẫn chìm đắm vào các trang web, quên phắt rằng người vừa nói không phải Lâm Phong biết chạy biết đi mà là người không thể đi lại được Vô Tình!

Vô Tình trước giờ vốn luôn cao ngạo, y đã ra nông nỗi này, Ngô Trác Hi lại không ngỏ ý giúp, vậy y liền buồn bực tự giúp mình. Y chống tay xuống sofa mềm oặt không thể mượn lực, liền lăn xuống dưới “oanh” một tiếng. Ngô Trác Hy bấy giờ mới sực nhớ ra người bên cạnh mình là Vô Tình.

“Tôi đến đây!”

“Huynh như thế này không được!” Ngô Trác Hy ôm lấy thắt lưng của Vô Tình bế lên. Vô Tình trong mắt ánh lên một tia tự nhiên. Từng tuổi này chưa có ai thân cận với y như thế này, nhất là một nam nhân.

Ngô Trác Hy ẵm Vô Tình vào toilet, đến chỗ bồn cầu.

“Đi ở chỗ này, dùng xong nhớ nhấn mạnh vào cái nút này!” Ngô Trác Hy chỉ chỉ vào cái nút phía trên bồn cầu. Nói xong Ngô Trác Hy đặt Vô Tình xuống, xoay người đóng cửa đứng cạnh đó mà nói: “Khi nào xong thì gọi!”

“Gã Ron này tuy cử chỉ quái dị nhưng cuối cùng cũng là người tốt! Thái độ làm người cũng coi như thận trọng, biết lo lắng cho người khác.” – Vô Tình ngồi ở bồn cầu vừa vệ sinh vừa nghĩ.

Rồi y đưa mắt nhìn quanh, cầu tiêu thời này quả thật không giống với cầu tiêu xưa. Thực sự quá sạch sẽ sáng sủa, lại không mùi. Còn cái nút kia quả là thật thần kì, nhấn nút một cái là sẽ có nước trào lên rửa

sạch. Vô Tình xong việc rồi vẫn thích thú ngồi nhẩn nít, tỏ ra rất say mê. Ngô Trác Hy đứng ngoài nghe tiếng giặt nước liên hồi liên sốt ruột giục Vô Tình: “Xong chưa vậy?”

Vô Tình lúc đó mới đành miễn cưỡng rời xa cái bồn cầu cực kì thú vị kia.

“Vô Tình, bao lâu huynh mới tắm một lần?” Ngô Trác Hy bịt mũi trừu.

=.= Ron nói gì đấy? Vô Tình đen mặt lại, ở Thần Bồ Ti y là sạch sẽ nhất. Mùa đông cứ mỗi tháng tắm một lần, mùa hè cũng rất chịu khó chà lau thân thể, tuần nào cũng tắm, vì thế sau lưng y đám người trong Thần Bồ Ti đều nói y sắp thành Thành cô nương đến nơi. Họ không nói trước mặt nhưng đừng tưởng y không biết. Các sư đệ khác của y một năm mới tắm một lần, nhất là Lãnh Huyết, y nghĩ rằng từ nhỏ đến lớn hẳn không có tắm qua. Y sạch sẽ như vậy mà Ron còn dám hỏi như thế.

“Chắc gần 1000 năm rồi chưa tắm” Vô Tình nhấn mạnh y là cổ nhân.

Thật là mất vệ sinh quá đi! Ron coi lời nói của Vô Tình là thật, vì thế liền lập tức thuyết giáo:

– Huynh đi tắm ngay thôi! Hồng Kong thời tiết nóng lại bụi bặm, hôm nào cũng phải tắm.

Ngô Trác Hy nói không sai, ở Hồng Kong trời nóng độ ẩm cao, với lại so với thời xưa đương nhiên ô nhiễm hơn nhiều.

“Nhưng mà...” Vô Tình không nói hết câu, chẳng lẽ lại nói y đi không được, làm sao mà tắm.

Ngô Trác Hy lần này hiểu nhanh hơn, liền giục:

– Để ta giúp huynh. Mau cởi quần áo ra.

Vô Tình ngẩng đầu không phải cảm kích mà là xấu hổ.

Ngô Trác Hy thấy thế cười tà ý:

– Huynh không cởi làm sao ta đưa huynh đi tắm chứ?

Miền cưỡng lăm Vô Tình mới nói được:

– Ron...thôi được rồi.

Nghĩ tới viễn cảnh ở bồn thì Vô Tình công tử đương nhiên không chịu nổi rồi.

Ron đưa Vô Tình tới bồn tắm. Y cởi y phục ra và Ron nhìn chăm chăm một lần nữa.

Chậc, càng nhìn càng thấy Tiểu tử Vô Tình này quả thực chẳng giống tên chết dẫm Lâm Phong nha, da trắng nuồn nuột, lại không có một tí lông nào, eo lại nhỏ nữa.

Ron nuốt nước bọt, tự dưng thấy nóng nóng.

“Xe đây tới, xin mời kí nhận” – Nhân viên bán hàng trên mạng bấm chuông và ngáp dài nói.

Ngô Trác Hy mở cửa, toét miệng cười duyên. Nhân viên bán hàng nhận ra liền kêu lên: “Tiểu sinh Ngô Trác Hy?”. Ron gật gật đầu với tay lấy bút.

Nhân viên bán hàng để cho Ron kí. Từ lúc nhận ra Ron, anh chàng cứ nhấp nhồm ngó ngó vào phía bên trong. Mãi một lúc khi Ron đưa lại quyển sổ rồi, chàng ta mới hỏi:

– Có Lâm Phong ở trong không?

Vừa hỏi mắt anh chàng cứ là long lanh cả lên. Báo viết 2R rất thân, Lâm Phong thường tới nhà Ngô Trác Hy tá túc. Giờ Ngô Trác Hy ở đây, chắc Lâm Phong cũng ở đây thôi.

Ron thu hẹp mắt lại. Chuyện gì mà ngay buổi sáng lại gặp fan cuồng của tên chết dẫm Lâm Phong thế này. Đây là nhà hắn cơ mà, thật không lịch sự chi hết.

Nhưng không để mất hình tượng, Ron cười khách khí:

– Không có.

Rồi hấn đuối khách luôn, khóa cửa lại. Ngay sáng gặp fan Phong, không biết là may hay rủi nữa.

– Ron, có người tìm người à?

Vô Tình quan tâm hỏi.

– Không, là Fan

– Fan ?

– Là người thích mình, ủng hộ mình.

– Người thích người có nhiều không ?

– Người thích người càng nhiều, thiếu gia.

Ron đáp, nhớ lại tên chết dẫm Lâm Phong so với hấn cách đối nhân xử thế hoàn toàn khác. Đối với fans, Phong nhất mực chiều chuộng, mặt mũi thì đóng ngay cái mác tử tế ngoan hiền vào, khiến trẻ con người già đều mê, không giống hấn luôn bị gọi là « hắc diện ».

– Thiếu gia ? Ta không phải thiếu gia, hạ nhân chỉ gọi ta là Thiếu chủ thôi.

– Thì cũng như nhau cả thôi!

Vô Tình nhìn Ngô Trác Hy đem xe đẩy vào, tỏ ra rất vui mừng nói:

– Cái này cho ta hả?

– Đương nhiên, cái này ngoài người ra còn cho ai dùng chứ.

Vô Tình thích thú nghiên cứu chiếc xe đẩy. Xe đẩy thời này quả khác xa với xe đẩy của Đại Tổng nha, so với xe do y chế tạo còn có phần tinh xảo hơn. Ngô Trác Hi nhân tiện dạy y cách sử dụng, chỉ một nháy mắt là học xong. Vô Tình thao tác thành thạo, sự hứng thú khiến khuôn mặt tĩnh lạnh thường ngày của y giống như một đứa trẻ đang vui mừng.

Ngô Trác Hi tới không ngờ Vô Tình cũng có lúc khả ái như vậy. Hấn không hoàn toàn giống như kịch bản viết, băng lãnh vô tình, mà còn có điểm giống với tên chết già Lâm Phong kia. Nhớ đến Lâm Phong, hấn bỗng thấy lo cho thằng bạn tợn. Không biết bây giờ hấn ra sao rồi ta?

– Vô Tình, người có biết giờ người có điểm nào kì quái không?

– O-O Đâu?

Vô Tình cúi đầu xem xét y phục đang khoác trên người, tiện thể kiểm tra toàn thân. Hay tại hôm qua y tắm kĩ quá?

Ngô Trác Hi chìa chìa vào tóc của Vô Tình, nếu có người gặp Lâm Phong để tóc dài thế này (dù Ron không phủ nhận tóc Vô Tình rất mượt và đẹp), người ta hỏi thì hấn làm sao mà giải thích?

Vô Tình quả nhiên thông minh:

– Không thể, thân thể đầu tóc là do cha mẹ ban cho, người muốn ta để đầu như người, ta không làm được!” Vô Tình lắc đầu nguầy nguậy.

– Vậy người muốn mọi người biết người từ Tổng triều xuyên không tới đây à?

– Ta không nói, ta tin không ai biết!

– Đại ca, người có biết người hiện tại là ai không?

– Đương nhiên biết, tại hạ Vô Tình!

Vô Tình thẳng lưng kiêu ngạo mà nói, giờ có xe đẩy rồi, y không cần phải cầu cạnh gì tên Ron này nữa. >”

– Vô Tình, người nằm mơ à?

Ngô Trác Hi giờ hai tay lên trời! Nếu muốn giống Lâm Phong thì trước hết Vô Tình phải cải tạo cái tính kiêu ngạo này đã!

– “Hiện tại người không còn là Vô Tình nữa, người phải là Lâm Phong!”

Ngô Trác Hi nhấn mạnh sửa lại.

– Lâm Phong? – O-O Chính là con hát, sai, là cái tên diễn viên, Vô Tình tự nhủ trong tâm.

– Người có biết người bây giờ có một giấy chứng minh, chỉ rõ người từ nội địa tới!

– Giấy chứng minh, nội địa?

– Không sai! – Ngô Trác Hi khẳng định, tiếp tục đe dọa – Nếu như người không thừa nhận người là Lâm Phong, hoặc là không giống Lâm Phong, mấy người làm ở thần bổ ti thời này sẽ đem người ra mổ xẻ giam giữ!

– Thần bổ ti thời này? – Vô Tình tự nghĩ trong bụng, nếu giống như Ron miêu tả thì nơi đó giống cường đạo ác bá hơn là Thần bổ ti.

– Từ giờ trở đi, người không bao giờ được xưng mình là Vô Tình nữa!

– Không nên! – Vô Tình tính trước giờ đều thế, người ta càng ép y, y sẽ càng muốn phản kháng.

– Người thực sự không muốn? Vậy thì người đừng mong quay về Tống Triều nữa! – Ngô Trác Hi bắt đầu lừa Vô Tình.

– Người nói ta có thể trở lại Tống triều? – Vô Tình cúi đầu do dự.

– Người có thể từ Tống Triều xuyên tới đây, vậy thì cũng có khả năng xuyên trở lại chứ!

– Nhưng việc này với việc ta để tóc dài đâu có gì liên quan? – Vô Tình cố chấp nói.

– Nếu người muốn bình an trở lại Tống Triều, người nhất định phải thích ứng! – Ngô Trác Hi nói nửa mập mờ nửa rõ ràng. Chuyện ngày mai ai mà biết trước được chứ.

Một giờ sau, cuối cùng Ngô Trác Hy cũng thành công nài nỉ Vô Tình tiễn biệt mái tóc dài âu yếm của y.

Để dễ phòng đội chó săn, Ngô Trác Hi cho Vô Tình đội mũ, đeo kính râm và khẩu trang.

Vô Tình lần đầu đeo kính râm rất lấy làm thắc mắc. Người hiện đại thật kì quái, trời rõ ràng đang sáng sủa, tại sao phải đeo cái này vào để trời đất âm u mơ màng. Chẳng lẽ ban ngày không tốt hay sao?

Ngô Trác Hi thấy Vô Tình cầm kính râm ngắm soi, vội vã đeo lại cho y rồi nói:

– Không nên lộn xộn, ta không cho người tháo xuống, người không được tháo xuống.

Vô Tình nghe lời giữ nguyên mắt kính, không lên tiếng nữa.

Ngô Trác Hi bấm nút, cửa thang máy tự động mở ra. Hắn đẩy Vô Tình vào trong. Vô Tình còn chưa kịp ngắm kĩ “căn phòng” thì cửa thang máy đã đóng, rồi cả buồng đột ngột rơi xuống. Lần đầu đi thang máy, Vô Tình thường ngày kiêu ngạo băng lãnh không tránh khỏi bất ngờ đến sợ hãi nắm chặt hai thành xe lăn. Đến khi thang máy dừng hẳn thì Vô Tình mới vững tâm được một chút.

Ngô Trác Hi đẩy y ra bên ngoài. Mọi người lập tức nhìn chằm chằm vào cả hai. Chẳng trách được, Hồng Kong tháng tư tiết trời nóng nực, ăn mặc như Vô Tình thì chẳng khác gì người bệnh sợ ra gió.

Vô Tình thoát khỏi “căn buồng”, chẳng buồn nhìn người xung quanh mà cứ ngoái lại xem nó là cái giống gì mà có thể tự dịch chuyển thần kì như vậy. Trong phút chốc khẩn trương suy nghĩ, tự dưng ho khan mấy tiếng. Ngô Trác Hi nghe Vô Tình ho khan, chợt nhớ công tử kiêu ngạo này trong người có bệnh suyễn, phải gấp gấp đưa hắn vào viện làm tổng kiểm tra mới được.

“Người chờ ta chút, ta đi lấy xe”

Mấy phút sau, Ron đã lái chiếc xe Audi của hắn trở tới bên cạnh Vô Tình. Hắn vừa xuống xe, toan bế Vô Tình vào trong thì y bất giác điều khiển xe lùi lại. Ron trợn mắt:

– Không phải người đồng ý đi cắt tóc rồi sao? Người làm vậy có ý gì?

– Người không có nói ta phải ngồi xe mà! – Vô Tình mang kính râm trên mặt nên Ron không thấy rõ biểu tình trên khuôn mặt y.

Thật ra là cậu ta sợ đấy. Đầu tiên, y vừa ngồi chờ Ngô Trác Hy lấy xe vừa xem xét tình hình xung quanh, thấy quá nhiều ô tô qua lại. Máy chiếc xe này biết ăn thịt người, chỉ thấy người vào mà không thấy người ra. Huống hồ Alfred yêu dấu của y cũng bị mấy thứ hại người này đâm chết, rõ ràng đối với tuyệt thể thần binh của y còn lợi hại hơn bội phần, y nhất định không để cái hộp đen này ăn được. Nhưng y là Vô Tình, chỉ số thông minh cực cao, lý trí luôn lạnh đậm, y không thể để tay Ngô Trác Hy kia nhìn ra y đang sợ, nói thẳng là rất sợ.

– Vậy người rốt cuộc có chịu ngồi hay không? – Ngô Trác Hy khẩu khí mạnh mẽ, đã có chút bực mình.

– Không! – Vô Tình nhìn lại Ngô Trác Hy, mắt của hai người bắt đầu bắn ra tia lửa điện cách cách, hỏa quang tỏa ra bốn phía.

– Được! Người không ngồi, ta xem người làm sao đuổi kịp ta!

Ngô Trác Hy không phải kẻ hay nói đùa, hắn ngồi vào trong xe, đạp ga đi veo một cái, dự định dọa cho tên què kia một trận. Đến cao ốc phía trước rồi, hắn sẽ quay lại, thuyết phục cái tên cứng đầu kia. Đồ thân lừa ư nặng!

Bị Ron nhả khói bỏ lại, Vô Tình vô cùng tức giận, tên Ngô Trác Hy này rõ ràng tỏ vẻ khinh miệt y! Dồn nội công vào hai bàn tay, y nắm chặt xe đẩy làm đà, rồi tung mình lên cao, bay trên không, bay vèo một phát đáp ngay mũi xe!

Một bóng trắng đột ngột hiện ngay trước mặt Ngô Trác Hy, chắn hết tầm nhìn của hắn. UFO??? Ngô Trác Hy kinh hãi, vội vã phanh gấp! Chui ra xe!

Hắn tròn tròn mắt:

– Vô Tình! Người....! – Ngô Trác Hy chỉ chỉ vào Vô Tình định phát hỏa, nhưng lại không biết nói cái gì. Hắn quên mất tên què này biết khinh công!

– Người...xuống mau!

– Không! – Vô Tình cố chấp, y thà ngồi ở mũi xe, nếu có sự y cũng ứng biến được nhanh hơn!

– Có thật là người không xuống?? – Ngô Trác Hy nhúc nhích, nếu giờ hắn lái xe, người trên đường thấy Lâm Phong ngồi lù lù ở mũi xe, chẳng phải ngày mai toàn Hồng Kông sẽ có chuyện cười để đọc hay sao!

– Ta không thèm giúp người về thời Tống nữa! – Hiện giờ Ngô Trác Hy chỉ biết có chiêu này thôi.

Vô Tình rung mình cảm tức mất 10 giây, cuối cùng cũng đành chịu thua, bay về xe lăn.

Ngô Trác Hy cẩn thận ôm Vô Tình vào ghế trước, tỉ mỉ thắt dây an toàn, sau đó quay lại tay lái, nhấn ga xuất phát.

Vô Tình vẫn chưa hết giận, quay mặt dòm Ngô Trác Hy căm tức. Ngô Trác Hy hoàn toàn không để ý, chỉ chăm chú lái xe. Vô Tình phát hiện mình có tức thế nào cũng chẳng ảnh hưởng Ngô Trác Hy, thấy quá mất hứng đi, liền quay đầu chăm chú nhìn cảnh vật bên ngoài xe.

“Tại sao không có ngựa mà xe có thể chạy nhanh vậy?” Vô Tình nhin không được hỏi.

“Bởi vì xe có động cơ!”

“Động cơ là thứ gì? Có phải tên một loài ngựa không?”

“...” Ngô Trác Hy đối với kiến thức khoa học thật chẳng mấy rành, hắn có phải thằng bạn chết đuối Lâm Phong ham tìm hiểu đầu mà y cứ hỏi chớ, thật là điên đầu.

“Vô Tình, cái này tới về người tự lên mạng tìm đi, ta cầu xin người đừng có hỏi tới hỏi lui hoài nữa, ta chẳng biết gì đâu a!”

“Lên mạng à, cũng được!” Vô Tình biết điều tha cho, cũng không buồn hỏi thêm nữa, vì y biết tay Ngô Trác Hy này có hỏi nữa cũng chẳng trả lời đâu.

Đi xe thế này thích thật nha. Vô Tình thích thú nhìn cảnh vật hiện đại xung quanh. Chung quanh toàn là tường thành cao to, còn có nhiều màu quái dị nữa (nhà cao tầng), chưa kể còn có cái cột treo đèn ba màu xanh, vàng, đỏ, mỗi lần phát quang là Ngô Trác Hy lại đi hoặc dừng. Thế giới này thực sự cổ quái đến ngạc nhiên.

Xe đột nhiên ngừng trước một tòa nhà cực kì hiện đại, Ngô Trác Hy ra khỏi xe, lấy xe lăn ra, cẩn thận đỡ Vô Tình ngồi vào xe. Nhưng Vô Tình thấy trong người nao nao buồn nôn, dạ dày rất khó chịu.

“Ron, ta nghĩ ta bị trúng độc rồi!” Vô Tình nói, suy yếu nắm lấy tay của Ngô Trác Hy..

O-O Vô Tình...say xe rồi! Ngô Trác Hy nghĩ trong bụng chớp nhoáng, rồi tỉnh ranh nói: “Là ta hạ độc đó, ai bảo người không chịu nghe lời ta!” Ngô Trác Hy lừa Vô Tình, cho dù y có cực kì lợi hại, thế nhưng đến thế giới hiện đại rồi, ha ha, Ngô Trác Hy này cũng đâu phải tay vừa đâu!

“Người...” – Dạ dày của Vô Tình rất khó chịu, nhưng ánh mắt rất sắc bén nhìn Ngô Trác Hy..

“Nhưng..người chỉ cần nghe lời ta, hai ba canh giờ sẽ không có việc gì nữa!” Ngô Trác Hy tiếp tục lừa Vô Tình, hẳn thực sự khoái cái cảm giác này quá đi, để mà không chế được Thiểu chủ của Thần Bồ Ti Vô Tình đấy!

Vô Tình không nói gì, chỉ lạnh lùng nhìn kĩ Ngô Trác Hy, cho rằng hẳn cũng là một cao thủ. Hiện tại y chỉ có thể tạm nghe theo lời hắn.

– Vị này...

Nhân viên tiếp tân nói được phân nửa, mồm tự nhiên á khẩu rồi đưa tay che miệng. O-O ối, tiểu sinh Lâm Phong!

– Lâm Phong, em rất thích anh, anh có thể kí cho em được không ạ?

Ngô Trác Hy thở dài, hiện tại “Lâm Phong” vẫn còn mang khẩu trang và kính râm, thế mà cái cô nàng này vẫn nhận ra, quả là cuồng quá rồi!

O-O – Ồ, anh là Ron à? – Cô ta lại thốt lên!

Đến đây Ron quả là phiền muộn quá đi, hẳn đường đường đầu trần mặt trần đứng lù lù ở đây, vậy mà mãi cô nàng mới “phát hiện” ra.

Cô nhân viên vừa kêu mấy tiếng như thế, đã đánh động ... toàn dân chung quanh. Mấy người trong hiệu cắt tóc vừa nghe đã ào ào chạy đến bu quanh.

– Lâm Phong à, tôi là Fan của cậu nè!

– Lâm Phong, em là Honey của anh!

– Lâm Phong, em thích anh lắm!

– Em cũng vậy.

– Cho em xin chữ kí đi anh Lâm Phong.

– Cậu cho tôi chụp tấm hình nhé! – Một bà nội trợ trên đầu đang cắm đầy kẹp làm đầu vọt chạy tới.

Vô Tình tháo kính đen ra nhìn, trố mắt: “Là vị cao nhân nào đem cắm đầy ám khí lên đầu bà vậy?”

– Á, Lâm Phong khen kiểu tóc này của tôi đẹp nè! – Bà nội trợ lí giải hoàn toàn lệch lạc, sượng quá ngà xuống ghê không dậy được.

Ngô Trác Hy vạ phần xấu hổ nói:

– Muốn Lâm Phong kí tên thì qua bên kia!

– Ron, tôi muốn...

Mấy người khách hàng lại nhao tới, Ron hí hửng chuẩn bị kí tên thì lại bị tạt nước lạnh:

– Anh đưa giùm Lâm Phong kí hộ với!

Tức thì tự ái, Ron nói:

– Không kí gì nữa hết, Lâm Phong với tôi còn bận việc, làm ơn.

Rồi hần đẩy xe một mạch vào phòng VIP đã đặt sẵn.

– Tiểu Minh, anh xem xử lí giùm cái đầu của nó với!

Ron nói với thợ cắt tóc.

– Lâm Phong, tóc cậu nuôi lúc nào sao dài thế này? Thế cậu định cắt làm sao đây?

– ...

Vô Tình không biết làm thế nào đây, từ thuở cha sinh mẹ đẻ đã bao giờ cắt tóc thế này đâu. Y chỉ muốn bình an vô sự trở về thời Tống, hội ngộ cùng thế thúc và mấy vị sư đệ, còn phải vạch trần âm mưu của tên Thái Kinh nữa... Y đã xem hết DVD rồi, giờ chỉ có y là nắm rõ hành động của Thái Kinh nhất, nắm rõ cả số phận tương lai của bọn họ nữa, y nhất định phải cải biên số phận của Thần Bồ Ti.

– Cứ theo kiểu của Alfred đi! – Vô Tình nhàn nhạt mở miệng, thực sự thì y chẳng biết kiểu tóc là cái gì nữa, chỉ nhớ kĩ là Alfred trông cực kì đẹp trai thôi!!

– Kiểu tóc giống trước kia à, không thành vấn đề! – Anh ta còn nói thêm – Ron à, bạn cậu thật quá chuyên nghiệp, đóng phim mà cũng phải nuôi tóc dài nữa!” Tiểu Minh suýt xoa.

Tiểu Minh vốn chuyên tạo mẫu tóc cho Ron. Vốn dĩ hần cũng định đem Vô Tình đến cho nhà tạo mẫu riêng của Lâm Phong, nhưng nghĩ lại thấy không biết làm sao giải thích việc chỉ trong mấy ngày tóc “Lâm Phong” lại dài đến như vậy, liền đổi ý.

Từng sợi, từng sợi tóc được cắt xuống mang theo nỗi đau lòng vô hạn của Vô Tình. Hơn hai mươi năm qua, hơn hai mươi năm tình cảm, giờ bị cắt đi không thương tiếc, thử hỏi làm sao y không đau lòng! Cáo biệt tóc dài của y, Đại Tống của y!

Từ hôm nay, y hay Lâm Phong? Cho dù y có xuyên không về Đại Tống, y cũng không còn là Vô Tình trước đây nữa!

6. Chương 6

Ế, Lâm Phong, chân cậu làm sao vậy? – Tiểu Minh sau đó đã phát giác!

– À, không gì, nó không cẩn thận tông xe ấy mà! – Ngô Trác Hy nhanh nhẩu giải thích.

– Hở, thế sao báo tuần này không thấy viết gì vậy?

– Có tông xe ở HK đâu mà viết!

– Thế chị Lạc cũng không biết à?

– Chúng tôi nghỉ mấy hôm nay, vài ngày nữa nó lại đi lại như bay ấy mà!!

Ron liến láu, chợt nghĩ cái chân của Vô Tình đúng là một vấn đề quá lớn!

Vô Tình này giờ không lên tiếng, vì bận...ngắm mình trong gương. Cái thứ phản chiếu này quả thực tốt quá nha, lần đầu tiên y nhìn thấy mình rõ ràng như vậy. Cái mũi cao cao, đôi mắt long lanh ngập nước, khuôn mặt thanh tú hoàn hảo, làn da lại trắng tuyết đẹp... Sao trông ...đẹp quá vậy? So với Alfred còn có phần thanh tú hơn, thậm chí so với nhiều mỹ nhân còn hơn một bậc. Trước đây Vô Tình thường được người ta khen đẹp, y nghĩ bất quá y giống Lãnh Huyết phong trần mạnh mẽ, đâu có nghĩ mình trông lại như thế này? Càng nhìn càng thấy giống diễn viên Lâm Phong! Vô Tình làm mặt quỷ vào cái gương, gương phản chiếu lại mặt quỷ, thì ra y làm mặt quỷ cũng chẳng có tí uy hiếp nào, thảo nào tên Ron kia một phần cũng

không sợ. Thế vì sao ở Thần Bộ Ti cả ba sư đệ đều nghe y rầm rập? Vô Tình phiền muộn nghĩ, chẳng may quan tâm đến mẩu đối thoại của Ngô Trác Hy và Tiểu Minh.

– Đi được rồi – Ngô Trác Hy đẩy xe – Giờ xem còn ai nhận ra người là Vô Tình nữa!

Vô Tình mắt lạnh trừng trừng nhìn Ngô Trác Hy, thực ra là lời nói của y ác độc hay của hắn mới ác độc chứ?

– Rốt cục người định mang ta đi đâu – Vô Tình lần thứ hai kinh hãi, y không muốn đi ô tô, y có chứng sợ ô tô mà

– Đến bệnh viện kiểm tra! – Ngô Trác Hy một lần nữa ôm Vô Tình đặt vào ghế rồi thắt dây an toàn.

– Là nơi nào?

– Bệnh viện có rất nhiều Tang y sư! – Ngô Trác Hy nghĩ ngay đến Tang Chỉ Nghiên

– Ta không muốn gặp lại nàng ta! – Vô Tình đột nhiên băng lãnh trả lời.

O-O Ngô Trác Hy ngạc nhiên, không phải chứ? Không phải y rất thích Tang Chỉ Nghiên sao?

– Kẻ phản bội! – Vô Tình tức giận nói. Y trước giờ luôn căm ghét những ai rập tâm lừa dối y, hướng hồ trước giờ y và Tang Chỉ Nghiên đều không mấy thân. Không biết tại sao trên phim lại ghép y và nữ nhân kia thành một đôi, còn khiến y vì tình quá thê thảm, lẽ nào trong mắt người hiện đại, chỉ số thông minh của Vô Tình lại giảm sút đến vậy sao?

– Chẳng biết người hiện đại các người nghĩ gì, ngang nhiên bóp méo lịch sử, ta và Tang cô nương rõ ràng không có gì! ... Ta thà yêu Lãnh Huyết cũng không yêu nàng ta!” Vô Tình tức giận không để đâu cho hết.

Không phải chứ? Vô Tình thà yêu sư đệ cũng không thêm yêu Tang Chỉ Nghiên? Tư tưởng “đồng nghiệp nam” của Ngô Trác Hy lại phát tác.

– Được rồi, không có Tang cô nương, trong đó chỉ toàn là đại phu thôi! – Ngô Trác Hy không muốn trêu Vô Tình nữa, thường ngày Vô Tình lúc nào biểu tình cũng rất bình tĩnh lạnh lùng, cũng rất giống hắn, hay bị mọi người nói là kiêu căng ngạo mạn.

Ron đột nhiên tốt bụng, chẳng lẽ vì lo cho cái chân của Vô Tình? Vô Tình lần thứ hai sắc mặt trở nên nghiêm trọng, căn bệnh suyễn làm y cảm thấy có phần không tự tin, lại thêm việc Ngô Trác Hy luận tài dùng độc, tài chế tạo binh khí đều hơn y một bậc (Vô Tình vẫn nghĩ các thiết bị khoa học kỹ thuật trong nhà đề do Ngô Trác Hy chế tạo, còn bệnh say xe y bị lúc này là do Ngô Trác Hy hạ độc mà nên).

– Bác sĩ Lăng... Anh nghĩ chân của anh ta còn có thể trị được không?

Ngô Trác Hy qua nhiên tốt bụng, thực sự quan tâm cho bệnh của Vô Tình.

(Bác sĩ Lăng được chuyển từ khoa sản sang khoa xương)

Vô Tình ngồi ở trên xe lăn không nói một câu. Từ nhỏ hai chân y đã không đi được, lẽ nào đại phu trẻ tuổi họ Lăng kia lại có thể chữa được? Nực cười, Vô Tình nhếch mép cười khinh, coi như đang xem một vở kịch trào phúng.

Ô, Lâm Phong! Mắt của bác sĩ Lăng tỏa sáng rực rỡ, ngoại trừ Bosco, người này chính là nam nghệ sĩ TVB hắn yêu thích nhất!

Người thật quả nhiên đẹp hơn trên phim gấp bội! Quả nhiên là rất đẹp! — Đẹp quá! – Bác Sĩ Lăng không kìm được rung mình.

Dr. Lăng quả nhiên đạo hạnh cao thâm, thân thủ vô cùng nhanh, chưa gì đã nắm ngay quần của Vô Tình.

Vô Tình cả giận, mắng:

– Người... người muốn làm cái gì? Vô lễ! Thật không phải hành vi của một quân tử!

Ngô Trác Hy nghe Vô Tình bắt đồ xô văng thì hận không thể dùng tay bịt miệng y lại.

Bác sĩ Lăng lại không mấy may để ý đến cách ăn nói bất thường của “Lâm Phong”, lại có tật giật mình tưởng Lâm Phong biết mình sắp sàm sỡ, liền tìm cách che giấu:

– À, tôi chỉ muốn kiểm tra chân của anh anh một chút thôi! ... Anh Ngô, anh làm ơn đưa anh Lâm lên lầu ba chụp X Quang nhé!

Ngô Trác Hy đưa Vô Tình ra đến bên ngoài liền bắt đầu trách mắng:

– Vừa rồi cái câu huynh dùng, cái gì mà “vô lễ” với “quân tử”, về sau đừng có tùy tiện đem ra nói nghe chưa!

– Vì sao?

– Vì sao à? Lâm Phong đâu có nói chuyện cái kiểu cổ giống như huynh đâu, hơn nữa huynh là đàn ông, có bị sờ tí thì sao, huống hồ người ta chỉ giúp huynh xem bệnh tình thôi! – Ngô Trác Hy lại tiếp tục giáo huấn Vô Tình.

Vô Tình nét mặt lạnh lẽo, cúi đầu không đáp. Lẽ nào người hiện đại ai ai cũng phóng khoáng như vậy? Điểm này y thực sự rất khó thích ứng.

– Anh Lâm, tôi phát giác ra một điều rất kì quái, từ khi nào thì chân anh không đi được thế?

Bác sĩ Lăng cầm tờ phim chụp xem xem dò dò phát hiện ra trong chân của “Lâm Phong” có hai dị vật nhỏ.

– Từ nhỏ đã thế rồi – Vô Tình không mở miệng thì thôi, vừa phát ngôn đã làm Ngô Trác Hy muốn ói máu.

– Chúng tôi cũng không biết rõ chuyện gì đã xảy ra! – Ngô Trác Hy tung hỏa mù.

– Tôi biết các anh là nghệ sĩ TVB, bản thân tôi cũng rất thích anh và Lâm Phong, thế nhưng theo tấm X Quang tôi đang xem, rõ ràng là có dị vật trong chân của Lâm Phong, làm tắc nghẽn các dây thần kinh, khiến Lâm Phong không thể đi được – Dr. Lăng nhận xét rất chuyên nghiệp – Đương nhiên đây là việc tư của các anh, tôi cũng không muốn hỏi, tôi chỉ đang suy đoán nguyên do dẫn đến bệnh tình của bệnh nhân thôi!.

– Nếu Dr. Lăng cũng nói đây là việc tư, ta nghĩ cũng không tiện nói ra! Nếu như không thể trị được, xin cứ thẳng thắn nói với tại hạ! – Vô Tình rõ ràng muốn Dr. Lăng nhận ra mình nhanh hơn đây!

– Đương nhiên có thể trị được chứ! – Dr. Lăng đáp.

– Anh nói là trị được à??? – Ngô Trác Hy đứng bật dậy, nếu Vô Tình có thể đi được, chẳng phải sẽ không khác gì với tên bạn chết già Lâm Phong à!

– Đương nhiên, cùng lắm chúng ta sẽ làm thêm một vài xét nghiệm nữa để xem tình hình cơ thể của anh ta, tôi nghĩ sẽ phải mổ.

– Dr Lăng, ta còn bị chứng hen suyễn nữa! – Vô Tình không hề khách khí, cho là nếu là đại phu thì bệnh gì cũng phải biết.

– Vậy đi, tôi sẽ giới thiệu bác sĩ Tề bên khoa hô hấp cho anh đến kiểm tra, nếu như không có vấn đề gì, tôi muốn anh mau chóng phẫu thuật, anh biết đấy, càng để lâu thì càng không có lợi cho chân anh.

– Dr Lăng nói rất đúng, đương nhiên là càng nhanh càng tốt! – Ngô Trác Hy lập tức hưởng ứng nhiệt tình.

– Người... muốn... làm gì?? Người là Tang Chỉ Nghiên à?? – Vô Tình kinh hãi nhìn nữ y tá đang che mặt, tay cầm một ống xi lanh dài!

– Gây tê đó! – Y tá tốt bụng giải thích cho Vô Tình, trước giờ cô ta đều rất mê diễn viên Lâm Phong, nhất là khi y biểu lộ tình cảm, cặp mắt kia quả thực có thể điện chết người. Nữ y tá lần thứ hai bảo Vô Tình xoay người để tiêm thuốc tê, hoàn toàn không để ý tới câu hỏi của Vô Tình.

Vô Tình dùng lực vào tay, đập xuống sàn, dùng khinh công bay lên rồi đáp xuống mặt đất.

Kĩ năng đặc biệt? Nữ y tá ngây dại, Lâm Phong làm thế nào mà lại có được kĩ năng này? Nhưng mặc kệ, anh ta là bệnh nhân, nhất định phải gây tê.

Ngô Trác Hy vừa bỏ đi làm thủ tục có một lát, trở về đã thấy Vô Tình biểu diễn khinh công, ... Ron liền vọt tới, nỗ lực áp đảo Vô Tình.

– Lâm Phong, nghe lời đi, để y tá chích thuốc, đợi lát nữa phẫu thuật lấy dị vật ra!

– Không! – Vô Tình thần sắc băng lãnh, thứ mà người được gọi là y tá đang cầm trông thực sự đáng sợ, y nào biết đó có phải là Ngưu Mao Châm hay không? — Trông dài hơn Ngưu Mao Châm, nói không chừng châm một châm y đã chết rồi.

– Anh Ngô, anh giúp tôi với! Tôi đuổi không kịp anh ấy! – Y tá khẩn thiết xin sự giúp đỡ của Ngô Trác Hy.

– Lâm Phong, nghe lời đi! – Ngô Trác Hy đen mặt lại, nạt, giọng nói bắt đầu mang tính đe nẹt. Vô Tình thấy vậy vô cùng không bằng lòng, hẳn là cái thá gì mà dám ra lệnh cho y phải đưa mạng cho nữ nhân kia?

– Lâm Phong, nghe lời đi, tiệm rồi ta dẫn đi gặp thế thúc! – Ngô Trác Hy nói láo để đạt mục đích.

– Thế thúc? Lẽ nào người cũng tới? – Vô Tình thần sắc liền thay đổi.

– Người đến được, lẽ nào ông ta không thể tới? – Ngô Trác Hy bắt đầu sắm vai kẻ lừa đảo.

– Người rốt cuộc là ai? Vì sao dùng yêu pháp đối phó ta và thế thúc?

– Nói chung người phải nghe lời ta, lẽ nào người muốn ta hạ độc tiếp? – Ngô Trác Hy quả là diễn viên tốt!

Thật hiếm có! Hai người kia quả là diễn viên TVB chuyên nghiệp, ở đâu cũng không quên dợt kịch, nhất là Lâm Phong, mặc cho mang thương tích trong người, vẫn không quên dợt kịch, thực sự làm cho người ta vô cùng cảm động! Nữ y tá không cần bảo cũng tự động lí giải hộ hai người cuộc đối thoại mang đầy tính vô hiệp kia.

Vô Tình lạnh lùng nói:

– Ron, người hứa với ta không làm hại thế thúc!

– Được! – Ngô Trác Hy làm vẻ mặt cực kì nghiêm túc, nhưng ngược thì tức anh ách vì nhin cười, đây chính là Vô Tình có chỉ số thông minh vô cùng cao đó hả?

– Vậy đến đây đi! Tang Chỉ Nghiên! – Vô Tình nhắm mắt lại.

Nữ y tá nhỏ giọng nói:

– Anh Ngô, hai người quả thực vô cùng chuyên nghiệp!

Ngô Trác Hy khổ tâm đáp:

– Vâng, làm nghệ sĩ không dễ dàng gì!

7. Chương 7

– Giải phẫu rất thành công, làm thêm vài lần vật lí trị liệu hẳn là không có vấn đề gì. Điều quan trọng hiện giờ là đừng để anh ấy quá nóng lòng đi lại – Dr. Lăng nhắc nhở Ngô Trác Hy.

– Không vấn đề gì! – Ngô Trác Hy cuống cuống gật đầu, khi Vô Tình tỉnh lại, cho dù chỉ số thông minh của y cao đến đâu cũng không cho rằng chân mình đã đi lại được rồi!

– Tỉnh rồi à! – Ngô Trác Hy cười hì hì nhìn chăm chú vào sắc mặt tái nhợt của Vô Tình.

– Người... rốt cuộc muốn đối phó với ta và thế thúc như thế nào? – Tuy là sắc mặt Vô Tình vẫn còn nhợt nhạt, nhưng y vô cùng lo lắng cho thế thúc, vì thế nắm tay Ngô Trác Hy rất hung ác.

– Thế thúc? ... Ta có nhắc à? – Ngô Trác Hy giả ngu.

– Vừa rồi rõ ràng người ... – Vô Tình đầu còn chút kí ức...

– Rõ ràng cái gì? – Ngô Trác Hy cố ý hỏi ngược lại.

– Rõ ràng lúc ta gặp Tang Chỉ Nghiên..

– Vô Tình, ta nghĩ người bị tiêm nhiều thuốc mê quá nên đâm ra có nhiều ảo giác rồi!

Vô Tình đến thời đại này, quả thực nhiều phần lạc lõng, mọi sự y đều có phần mơ hồ không nắm bắt được, đến Ngô Trác Hy giờ y cũng chưa rõ là bạn hay thù. Y nhìn lên trên, thấy tay mình bị cầm một ống kim nói liền với một cái túi màu hồng treo trên cao, thực sự không rõ chuyện gì đã xảy ra. Lẽ nào Ngô Trác Hy không phải là đồng bọn của Tang Chỉ Nghiên? Nhưng rõ ràng hẳn vừa yểm trợ cho Tang Chỉ Nghiên, Vô Tình thực sự rối trí.

Còn chân của y, y cố gắng hoạt động một chút, nhưng lại phát hiện chân của mình đã bị đá bao bọc (bó bột), tại sao lại như vậy được? Bọn họ làm sao lại đem được chân của y bỏ vào bên trong tảng đá?

– Ron, người rốt cục là người phe nào?

– Tên chết dẫm – Ngô Trác Hy cường điệu – Ta đều vì muốn tốt cho người thôi, tin ta đi.

Vô Tình không nói nữa, sự việc phát triển đến tình huống này, y chỉ có thể tiếp tục án binh bất động.

Ngô Trác Hy nhìn biểu tình âm trầm của Vô Tình, lương tâm có chút bứt rứt liền ném cho y một quyển sách về y học hiện đại. Vô Tình tỉ mỉ đọc từng trang, không lâu đã hiểu tường tận mọi chuyện, thì ra thứ y tưởng là Ngưu Ma Châm chỉ là một tiến bộ của y học hiện đại, còn trên đùi y không phải đá mà là thạch cao.

“Nghỉ ngơi cho tốt, rồi người có thể bước đi như người bình thường!” Ngô Trác Hy tốt bụng an ủi Vô Tình.

“Ta không cần người thương hại!” Rõ ràng câu nói của Ngô Trác Hy đã chạm tới lòng tự trọng của Vô Tình. Vô Tình tựa đầu chuyển hướng sang một bên, không nhìn Ngô Trác Hy. Y biết Ngô Trác Hy muốn y tốt, nhưng y vẫn không tin rằng chân mình có thể chữa khỏi.

Ngô Trác Hy nhìn Vô Tình giận dữ, liền lấy MP4 ra, đem tai nghe cắm vào tai Vô Tình. Thanh âm vừa lọt vào tai, Vô Tình liền quay lại tìm kiếm nơi phát ra âm thanh, nhưng chỉ thấy Ngô Trác Hy mỉm cười nhìn mình chăm chú.

– Ron, lẽ nào người không nghe thấy gì? – Lòng hiếu kì của Vô Tình lại trỗi dậy

– Thứ huynh nói đến là cái này phải không? – Ngô Trác Hy dương dương tự đắc giơ lên chiếc MP4, rút tai nghe ra, âm thanh liền biến mất.

– Cái này làm sao lại có tiếng người phát ra?

– Cái này không chỉ phát được tiếng người, mà còn có thể xem phim nữa! – Ngô Trác Hy đưa máy MP4 đến gần mặt Vô Tình, mở TV lên.

Vô Tình vừa nhìn thấy liền reo lên:

– Cái này giống TV này!

– Ủ, ta sợ người buồn chán nên đem đến cho người! Còn có cái máy chơi game nữa!

– Máy chơi “kê”?

– Ủ, rất vui đó, trước đây Lâm Phong và ta thường hay chơi, ta dạy cho người nhé, người cũng sẽ thích! – Ngô Trác Hy bấm nút khởi động, bên trong máy lập tức xuất hiện người nhỏ hoạt động...

– Cái này để điều khiển chân, cái này điều khiển tay, cái này là kĩ năng đặc biệt, cái này... – Ngô Trác Hy vừa làm mẫu vừa hướng dẫn, Vô Tình nhìn màn hình không chớp mắt, cái này nhìn qua có vẻ cũng rất thú vị đó.

– Ron, để ta thử điều khiển xem?

Ngô Trác Hy ban đầu là dạy Vô Tình chơi, nhưng cuối cùng lại ham chơi quá đỗi, quên khuấy mất mục đích ban đầu là đem máy tới cho Vô Tình giết thời gian:

– Khoan khoan, để ta lên bàn đã!

Vô Tình ngó tới ngó lui, chăm chú một hồi mà chưa được thử chơi liền đâm ra bực. Mặc kệ cho Ron tiếp tục hăm hờ chơi game, Vô Tình nằm xuống đầu lưng về phía hần. Ron ham mê một hồi, cuối cùng cũng nhận ra Vô Tình đã không còn xem hần chơi nữa.

– Vô Tình, sao tự dưng không xem nữa? – Vừa đẩy máy chơi game về phía Vô Tình, Ron vừa nói, biết mình có vẻ vừa đắc tội gì với công tử này đây.

– Ta đang ngủ, đừng làm phiền ta! – Vô Tình đáp.

– Vậy người đang ngủ à?

– Đang ngủ! – Vô Tình bực bội đáp.

Đang ngủ mà còn có thể đáp lời ta à? Ngô Trác Hy cười tủm tỉm.

Ngô Trác Hy bắt đầu hối hận về việc dạy cho Vô Tình chơi game, vì bất cứ khi nào hần đến thăm Vô Tình, Vô Tình đều đang ngồi trên giường điên cuồng chơi game, hoàn toàn không thèm đoái hoài gì tới hần.

– Vô Tình, ta đem hoa quả đến cho người này!

– Ủ!

– Vô Tình, ta mang canh đến cho người này, uống một ngụm đi!

– Ủ! – Vô Tình há mồm, cũng không ngẩng đầu lên, y đang kịch liệt “ứng chiến”.

– Vô Tình, đây là sách của người!

– Để đó đi! – Vô Tình phun ra ba chữ!

– Vô tình, ...!

– A, chết rồi! – Vô Tình ảo não ném máy chơi Game đi – Sao ta mãi mà không qua được bàn này, toàn bị chết vậy? – Vô Tình cuối cùng cũng ngẩng đầu hỏi Ngô Trác Hy.

“...” Vô Tình... bàn đó đến ta còn chưa đến được kìa, người chỉ mãi cày game, đến một cái liếc mắt cũng không thèm nhìn ta!

– A, Ron, người đến đó hả?

.... Người coi ta vô hình đó hả? Ngô Trác Hy nóng mắt, hung hăng “tịch thu” cái máy chơi game cho vào túi.

– Ta thích chơi “kêm” – Vô Tình bĩu môi.

– Uống canh đi, rồi mới được chơi! – Ngô Trác Hy ra lệnh.

8. Chương 8

“Người đứng lên thử xem!” Dr Lăng cổ vũ Vô Tình.

Vô Tình hơn hai mươi năm qua chưa từng đứng dậy, hi vọng càng nhiều thì thất vọng càng lớn, hần nghi hoặc nhấc chân lên, cứ nhiên có thể cử động a!

Vô Tình chậm rãi đứng lên, cứ nhiên thật sự có thể đứng được, thế nhưng hần phải đi như thế nào. Vô Tình mỉm cười, Dr Lăng ngậy người ra, nam nhân này khi cười lên quả thật có thể lấy mạng của hần, tim hần đập mạnh liên hồi. Ngô Trác Hy lại chỉ ngơ ngác nhìn nụ cười kia, khát, tên già Lâm Phong cũng không

ít lần cười với hắn như vậy, nhưng hắn cũng không có si ngốc ra như thế này. Chẳng lẽ là bởi vì Vô Tình hiếm khi cười cho nên nụ cười này mới trân quý như vậy.

Trong khoảng thời gian ngắn, Vô Tình chẳng khác gì bước trên mây. Vô Tình nỗ lực nhắc chân trái, cơ thể có chút chao đảo, Dr Lăng, Ngô Trác Hy hoảng hốt đồng thời đưa tay đỡ lấy, mặt Vô Tình thoáng đỏ lên, cơ thể hơi có chút lảo đảo, lại vững vàng nhắc nửa chân phải. Ngô Trác Hy thở phào nhẹ nhõm thu lại cánh tay phải, lại đưa ra, Vô Tình nghĩ có khi nào lại ngã lên người Ngô Trác Hy không, đúng lúc đó đột nhiên cả người Vô Tình quả thật ngã đè lên Ngô Trác Hy, Vô Tình xấu hổ cử động cánh tay, Ngô Trác Hy lại nóng lòng muốn đỡ Vô Tình dậy, trong tình hình hỗn loạn như vậy, O-O môi Vô Tình bất ngờ chạm vào môi của Ngô Trác Hy.

Nụ hôn đầu tiên của Vô Tình trong hỗn loạn như vậy mà cho Ngô Trác Hy rồi, Vô Tình đầu đầy hắc tuyến, lần thứ hai cố gắng nhắc thân thể rời khỏi gương mặt kinh ngạc của Ngô Trác Hy.

Tình huống gì thế này a, vì sao Vô Tình không ngã vào trong vòng tay Dr Lăng hắn chứ? Đôi tay thon dài hữu lực a! Dr Lăng lệ rơi đầy mặt.

Ngô Trác Hy vẫn tiếp tục biểu tình kinh ngạc, vừa rồi là Vô Tình hôn hắn a >-< rất=" soft,=" sweet=" a,=" còn=" mang=" vị=" đắng=" của=" thuốc=" >

Ngô Trác Hy thật sự muốn Vô Tình một lần nữa ngã vào lòng của hắn. Đột nhiên hắn đối với suy nghĩ đồng nghiệp nam bầy bạ của mình mà xấu hổ đứng dậy. Đưa tay muốn đỡ Vô Tình, nhưng Vô Tình lạnh lùng phớt lờ. Buồn bực quay lại xe lăn ngồi. Dù sao chân hắn không đi được, hắn cũng không cầu gì, vừa rồi hắn nhất định là hắn đã quá sơ suất!

“Dr Lăng, hắn không sao chứ?” Ngô Trác Hy vô cùng kinh ngạc nhìn gương mặt đăm lẹ của Dr Lăng.

“Không sao... Ta chỉ là vui mừng quá thôi!” Dr Lăng cố nén cảm xúc của mình lau đi nước mắt. Chuyện tốt quả nhiên không đến lượt hắn.

“Vậy chúng ta bây giờ làm gì nữa?”

“Tiếp tục điều trị, người không có việc gì thì dẫn hắn đi dạo cho hắn vận động!” Dr Lăng phiền muộn vô cùng.

“Vô Tình, chúng ta đi ra ngoài chút đi!” Ngô Trác Hy đưa tay đỡ Vô Tình đứng lên.

Vô Tình lạnh lùng liếc mắt nhìn Ngô Trác Hy: “Người đừng tưởng rằng người khinh bạc ta, ta có thể mặc người muốn làm gì thì làm!”

T-T “Ta có bao giờ khinh bạc người đâu?”

“....” Vô Tình không nói gì, hắn đường đường là nam nhi bảy thước, đứng bên cạnh Ngô Trác Hy lại chẳng khác gì một đứa trẻ con, T-T

“Tiếng gì vậy?”

“Là chuông điện thoại của ta!” Ngô Trác Hy từ trong túi quần rút ra chiếc điện thoại đang rung lên.

O-O “Giống như máy chơi ‘kê’ sao?”

Ngô Trác Hy không đáp, chỉ khẩn trương chăm chú nhìn Vô Tình: “UNCLE a, ân?... Bác nói gì, bác muốn đến thăm Lâm Phong?... Lâm Phong thời gian dài vẫn chưa liên lạc với bác? ... Cháu biết rồi... cháu liên lạc được với Lâm Phong sẽ bảo hắn gọi cho bác a!”

“...” Ngô Trác Hy đánh trống lảng: “Được, đừng khách sáo, UNCLE BYE.”

Toi rồi, Lâm ba ba muốn đến thăm Lâm Phong, nhưng bây giờ lại là Vô Tình a! Làm sao đây, làm sao đây, Ngô Trác Hy trán đổ đầy mồ hôi.

“Xảy ra chuyện gì?” Vô Tình mặc dù không biết chuyện gì xảy ra, nhưng nhìn thần sắc khẩn trương của Ngô Trác Hy, đôi mắt hốt hoảng, liền đoán được đã có chuyện xảy ra, lại không biết chuyện này có liên quan đến hắn.

“Chuyện gì! Tôi rồi, Vô Tình, lão đầu của người muốn đến thăm con trai!” Ngô Trác Hy khóc không nước mắt.

“Lão đầu, con trai?” Vô Tình không hiểu.

“Ba người muốn đến rồi!” Ngô Trác Hy hô lớn.

“Ba ta?!” Là chuyện gì chứ, Vô Tình càng không lý giải được.

“Người biết người bây giờ là ai không?” Ngô Trác Hy đặt câu hỏi.

“Lâm Phong!” Vô Tình phản ứng rất nhanh, liền hỏi ngược lại: “Người muốn nói phụ thân đại nhân của Lâm Phong muốn đến đây!”

“Àn!” Ngô Trác Hy gật đầu như gà mổ thóc.

“Vậy thì sao!” Vô Tình đối với việc bị lộ trần thân phận không hề có nửa điểm suy nghĩ.

“Vậy thì sao?” Ngô Trác Hy chán nản: “Vậy người có biết người sẽ bị đưa vào bệnh viện tâm thần, sẽ bị đưa vào viện nghiên cứu khoa học giải phẫu nghiên cứu không?” Ngô Trác Hy quyết định hù dọa Vô Tình.

O-O Bệnh viện tâm thần, giải phẫu? Những quyển sách y học Ngô Trác Hy đưa cho hắn lần lượt hiện lên trong đầu, bên trong giải phẫu máu me đầm đìa cùng với miêu tả người bệnh tâm thần khiến Vô Tình rùng mình một cái. Hắn không được a, hắn còn muốn xuyên không quay về Đại Tống, hắn không thể làm cái gì tiêu bản Đại Tống.

“Bây giờ chúng ta nên làm gì?” Vô Tình lo lắng nhìn Ngô Trác Hy, người này chính là đại cứu tinh của hắn lúc này a, chỉ số thông minh của Vô Tình dù có cao nhưng bây giờ hoàn toàn không dùng được.

“Chuyện đã đến nước này, người chỉ có thể giả vờ mất trí thôi! Còn nữa người ngàn vạn lần không được nói gì cả!”

“A Phong...” Một người vóc dáng trung bình, tướng mạo cũng bình thường không anh tuấn mấy xuất hiện trước mặt Lâm Phong, thần tình kích động, ngữ khí thân thiết.

Vị này là phụ thân đại nhân của Lâm Phong a, sao hắn không giống Lâm Phong? Sai, là Lâm Phong không hề giống phụ thân hắn, lẽ nào đây cái gọi là đột biến gen trong y học? Những nghi hoặc này xuất hiện trong đầu Vô Tình. Trên mặt lại không có một biểu tình.

“Ron a, A Phong nhà chúng ta rốt cuộc là bị sao vậy?” Lâm Hoa Quốc đau lòng vô cùng, hắn vứt bỏ mọi công việc, ngồi máy bay gần hai tiếng đồng hồ để chạy vào bệnh viện gặp nhi tử bảo bối của hắn, cư nhiên còn đối với mình diện vô biểu tình.

“UNCLE a..... có chuyện này cháu chưa dám nói với bác...” Thanh âm Ngô Trác Hy dần hạ thấp: “Lâm Phong hắn bị mất trí nhớ rồi!”

“Cái gì, sao lại có thể như vậy?” Thanh âm cao vút của Lâm Hoa Quốc khiến hộ lý trong bệnh viện đều quay đầu lại.

“Hắn bị tai nạn xe ở Canada!” Ngô Trác Hy phát hiện mình nói dối càng ngày càng thuận miệng.

“Thế sao ta lại không biết?” Lâm Hoa Quốc cả giận nói.

“Sự việc xảy ra quá đột ngột, nếu như cảnh sát Canada không tìm thấy hộ chiếu cùng chứng minh nhân dân trên người Lâm Phong, có lẽ bây giờ vẫn còn ở Canada!”

“Vậy bây giờ cái gì nó cũng không nhớ sao?”

“Àn...”

“Con trai bảo bối của ta a!” Lâm Hoa Quốc ôm lấy cổ Vô Tình mà khóc nức nở: “Ta muốn đưa nó về Hạ Môn!” Khí thế quân nhân của Lâm Hoa Quốc lại hiện lên.

“UNCLE, bây giờ không được!” Ngô Trác Hy ngăn cản.

“Vì sao?” Lâm Hoa Quốc hai mắt đầm lệ hỏi.

“Còn có một việc, UNCLE cháu cũng chưa nói với bác, chân Lâm Phong cũng...” Ngô Trác Hy tận lực cúi đầu để cho Lâm Hoa Quốc tự suy đoán.

“Cháu nói, con ta cả đời này đều không thể đứng lên được!” Sầm chớp a sầm chớp, cứ như vậy mà không ngừng giáng xuống lão nhân gia a, lão đảo sắp sụp đổ rồi. Loại chuyện này sao có thể xảy ra ở trên trường tử Lâm gia chứ. Lâm Phong sau này còn là người thừa kế tài sản của lão a.

“UNCLE, bây giờ chân của Lâm Phong đã hồi phục lại được rồi... chỉ là bác sĩ nói tình trạng bây giờ chỉ thích hợp ở lại Hồng Kông, cũng dễ dàng để cho hắc nhợ lại những chuyện trước đây!”

“Vậy sao, thế nhưng ta sao lại cảm thấy A Phong lúc này... đầu óc có chút vấn đề?” Lâm Hoa Quốc lần thứ hai nhìn kỹ biểu tình trên mặt Vô Tình, trong đầu miên man suy nghĩ.

“Ron, đây là ai vậy?” Vô Tình giả bộ hồ đồ. Ai bảo Ngô Trác Hy cứ nhất quyết bắt hắc nhợ giả vờ cái gì cũng không biết. Thế nhưng lời nói của Lâm Hoa Quốc thật sự làm tổn thương đến tự tôn của hắc nhợ, ai đầu óc có vấn đề a?

“Ta là ba ba của con!” Lâm Hoa Quốc lần nữa ôm chặt lấy Vô Tình, lão lệ tung hoành.

“Ba ba?” Vô Tình lặp lại, trên mặt một bộ dáng mờ mịt không rõ. Nếu như không phải Ngô Trác Hy đã nói với hắc nhợ, hắc nhợ thật sự không biết a.

“Con trai, con thật sự không nhận ra ta sao?” Lâm Hoa Quốc nỗ lực chứng minh địa vị phụ thân của hắc nhợ ở trong lòng Lâm Phong mãi không thể thay đổi được.

“Ta thật sự chuyện gì cũng không nhớ được!” Vô Tình cúi đầu che giấu, hắc nhợ đang mệt, hắc nhợ học theo bộ dáng mệt mỏi của Lâm Phong trên phim truyền hình. Trong mắt ẩn ẩn lệ quang.

“Con không nhớ ra ba ba sao? Khi còn bé đều là ba ba tắm cho con, ba ba dắt con đi tiểu, còn thường hóa trang cho con thành tiểu cô nương dẫn con đến nhà dì chơi?... Còn nữa con không nhớ hồi tiểu học khi đi về nhà có mấy tên nam sinh đuổi theo con đến tận cửa là ba ba đánh bọn họ chạy đi sao?... Còn có em trai em gái luôn nói ta không công bằng... nhưng bọn nó đều thích lúc con ngủ mà lên hôn con a? Đều là ba ba la đuổi chúng ra khỏi phòng con, con không nhớ sao?” Lâm ba ba bắt đầu nói không ngừng nghỉ. (Lâm ba ba luyện đồng, còn có mùi của phụ tử văn =)))))))))

O-O Đầu Vô Tình tràn đầy hắc tuyến, Lâm ba ba này chẳng lẽ không phải người bình thường, cư nhiên lúc nhỏ còn hóa trang cho Lâm Phong thành con gái hay là vô cùng thích con gái chứ? Người hiện đại đều như vậy hay là chỉ có hắc nhợ là tình huống cá biệt?

O-O Ngô Trác Hy đứng bên cạnh hoàn toàn câm nín khi thấy Lâm ba ba nói như chớp giạt gió lay không hề có đầu đuôi, đây là Lâm Hoa Quốc danh vọng trong giới bất động sản, tại sao lại có cảm giác BT như vậy...

“Những điều này có vẻ hơi lâu quá rồi, vậy nói gần đây vậy, mẹ con hay trách ta quan tâm con quá nhiều, ngay từ lúc nhỏ đã đưa đến Hồng Kông học, sau lại đưa con sang Mỹ học, con cũng biết ba ba cũng không muốn như vậy mà, nhưng con biết đấy ta rất sợ mẹ con, con vẫn còn nghi ngờ ta là ba ba của con không a? Ta thật sự là ba ba a!” Lâm Hoa Quốc lần thứ hai đau đầu nhắc lại lịch sử gia đình.

O-O Thì ra Lâm ba ba thật sự rất yêu Lâm Phong a, yêu đến mức cho dù Lâm Phong vẫn còn rất nhỏ Lâm ma ma cũng quyết định đưa con sang tận Hồng Kông còn cả nước Mỹ, thật sự là quá không bình thường, Ngô Trác Hy đứng bên cạnh trong lòng bình luận.

Chuyện này càng nói càng lạc đề, đâu có phụ thân nào đối với con trai như vậy a, mặt Vô Tình trầm xuống nhưng vẻ mặt ngày đại kia vẫn rất đẹp.

Được rồi, Vô Tình thật sự sợ Lâm ba ba lại tiếp tục nói ra cái gì nữa rồi: “Con nhớ, người là ba ba con, thế nhưng con thật sự không có chút ấn tượng nào! Chẳng hạn như mẹ, em trai, em gái...”

>-< “nhớ=” ra=” ba=” ba=” là=” được=” rồi!”=” lâm=” ba=” ba=” lần=” thứ=” hai=” hùnh=” hồ=” ôm=” vô=” tình.”=” đứa=” con=” này=” của=” lão=” thật=” sự=” quá=”

gây,="" canh="" tay="" đôi="" chân="" thật="" sự="" không="" có="" tí="" thịt!="" nội="" tâm="" lâm="" ba="" ba="" lại="" sâu="" não="" thêm="" một="">

“Ba ba đưa con về nhà, con cũng không cần đóng phim nữa, dù sao việc làm ăn của gia tộc sau này đều giao lại hết cho con!” Lâm ba ba mạnh mẽ yêu cầu. Lão thật sự là hối hận lúc đó chịu không được sự tấn công như viên kẹo bọc đường của con trai, cứ nhiên để hấn đi trên con đường diễn viên này, nhất là để con trai xinh đẹp biết bao của lão đi khắp nơi biểu diễn, khiến cho ngay cả mình cũng không thể xem được.

“Thế nhưng phụ thân đại nhân, con còn muốn ở lại Hồng Kông!” Vô Tình không nghĩ đã nói.

“Còn ở lại Hồng Kông làm gì?” Lâm ba ba hoàn toàn không chú ý đến chữ nghĩa lệch lạc của con trai.

“UNCLE, hợp đồng của Lâm Phong với TVB vẫn còn chưa hết hạn...” Ngô Trác Hy cẩn thận nhắc nhở Lâm ba ba.

Lâm ba ba bắt đầu nổi giận: “Lẽ nào Lâm gia chúng ta không có tiền sao, một cái hợp đồng nho nhỏ, có thể bồi thường bao nhiêu tiền? Huống hồ với bộ dạng nó bây giờ còn có thể diễn được cái gì chứ!” Quả nhiên tác phong quân nhân cường hãn. Ngô Trác Hy ngậm miệng lại. Lâm Hoa Quốc hấn không dám đùa, cũng không thể trêu vào.

“Ba, người đã đồng ý để con đi trên con đường của con, con còn nhớ!” Vô Tình bởi vì thích Lâm Phong, cho nên mọi thông tin liên quan đến Lâm Phong hấn đều ghi nhớ trong lòng.

O-O “Con không hoàn toàn mất trí nhớ?” Lâm ba ba ngạc nhiên.

“Chuyện con thích nhất định sẽ không quên, ba, người coi như chiều con một lần đi!” Hai mắt Vô Tình tràn ngập lệ trong suốt, lông mi thật dài, cùng với vẻ thương cảm mà lại ai oán. Một lần nữa lại khiến Lâm ba ba mềm lòng, lão không thể chịu nổi chính là chiêu này của con trai, thật sự là khiến lão yêu chết được.... Cho nên lão cũng không biết vì sao lại hơi ngắc đầu, rồi vì sao mà lại gật đầu đồng ý. Đây là Lâm ba ba a, thì ta Lâm Phong là tử huyệt của lão. Ngô Trác Hy tiếp tục độc thoại.

“Ron, A Phong có chuyện gì thì báo cho ta biết... Còn nữa, ta muốn người lập tức đổi phòng bệnh hạng nhất cho nó, còn nữa gọi một hộ lý cá nhân cho nó... còn nữa... nói chung người giúp ta chiếu cố nó!” Lâm ba ba nghiêm nhiên xem Ngô Trác Hy như là người hầu trong nhà của mình. (mặc niệm cho bạn Ron, bị chà đạp dữ quá ____!!!)

“Ân, vậy được rồi, Ron, thật sự cảm ơn cháu!” Lâm ba ba sau khi phân phó xong mọi chuyện, đột nhiên cảm giác được người trước mặt dù sao cũng chỉ là một hảo hữu của con trai, vừa rồi có phải là đã ác liệt quá không, liền khách khí trở lại. Ai, mọi việc sao lại loạn lên vậy a, Lâm ba ba ôm đầu.

9. Chương 9

O-O Cậu ấm đúng là cậu ấm, Lâm ba ba trước khi đi còn để lại một tấm chi phiếu 100 vạn cho Ngô Trác Hy, Vô Tình cứ vậy mà được chuyển lên phòng bệnh hạng nhất, không chỉ riêng tư, hơn nữa còn có cả TV. Về phần hộ lý riêng, Ngô Trác Hy đương nhiên là không chút khách khí kiêm nhiệm luôn. Thứ nhất vừa kiếm được tiền, thứ hai hấn cũng không cần lo ngại Vô Tình sẽ làm lộ thân phận thật sự của mình.

“Vô Tình, người muốn ra ngoài đi dạo chút không!” Ngô Trác Hy đề nghị.

“Không cần!” Vô Tình cầm điều khiển chăm chú xem TV, phải nói rằng ở thời đại này, hấn không cảm thấy thứ gì đặc biệt tốt cả, chỉ có TV cùng game là hấn cảm thấy tốt nhất mà thôi. Đặc biệt là TV, còn nhiều hơn những gì viết trong sách, tùy ý chuyển vài kênh, tắt cả mọi việc ở bên ngoài đều thu vào trong tầm mắt, Vô Tình ngoại trừ thích xem phim TVB, hấn còn thích chương trình thời sự hay các chương trình phổ cập khoa học khác, ví như địa lý, lịch sử v.v... Hấn cảm thấy bản thân quả thật giống như ếch ngồi đáy giếng. Đặc biệt là Ngô Trác Hy, Vô Tình bây giờ không còn sợ hấn nữa, thì ra những phát minh vĩ đại kia đều không phải là do hấn làm, kể cả chuyện hạ độc trên xe kia bất quá chỉ là say xe mà thôi. Cho nên Ngô

Trác Hy muốn đối phó với Vô Tình hần nữa dễ dàng lắm sao? Vô Tình lại bắt đầu suy nghĩ, con người của hần cũng phóng khoáng nhưng cũng có chút hẹp hòi, cho nên hần muốn trả thù. Ngô Trác Hy muốn hần đi hướng đông, hần sẽ đi hướng tây.

“Chân người chữa rồi, bác sĩ bảo người vận động nhiều một chút, người cứ ngồi một chỗ mãi sao có thể mau khỏi được?” Ngô Trác Hy có chút bất lực, hần tương đối hiểu động, mặc dù cũng có chút sở thích giống người cao tuổi, ví như trồng cây, thưởng trà, nuôi cá cùng nuôi vật nuôi, nhưng chung quy muốn hần giống như Vô Tình ngồi im một chỗ như thế này, hần không làm được, hần cảm thấy bản thân sắp thành cao tăng nhập định rồi.

“Nếu người ngồi không được, vậy thì khỏi cần làm gì nữa biến ra ngoài đi!” Vô Tình cay độc nói: “Ta không nên để người bởi một kẻ phế nhân như ta!” Tiếp tục chăm chú không rời mắt xem TV.

“Người” Ngô Trác Hy nhắc mông định ra ngoài vòng vòng hai vòng rồi quay lại.

Ngô Trác Hy vừa mới bước tới cửa, “xuy” một tiếng, có thứ gì đó va vào cánh cửa của bệnh viện, O-O “Vô Tình, người điên rồi!” Ngô Trác Hy cả kinh tức giận, tay phải ôm ngực, NND, cứ như vậy hần nhiều lần cũng chỉ sống thêm được ba năm nữa a, mạng nhỏ của hần a T-T

Vô Tình quay lại nhìn Ngô Trác Hy mỉm cười: “Thế nào không muốn đi nữa?” Xoay đầu tiếp tục xem TV.

“Người... rõ ràng là người không cho ta ra ngoài!” Ngô Trác Hy nổi đóa, Vô Tình cư nhiên chơi hần.

“Có sao, chân mọc trên người của người cơ mà!” Ánh mắt Vô Tình vẫn chăm chú xem TV, khoe miệng lại cong lên một vòng cung tuyệt đẹp.

“Người nói, người suốt ngày không đi ra ngoài có phải muốn chinh ta hay không?” Ngô Trác Hy hai tay chống lưng, hỏi.

“Người nhận tiền của Lâm ba ba nhưng lại không gọi một hộ lý riêng hai bốn trên hai bốn cho ta, người không thấy có lỗi với phụ thân đại nhân của ta?” Vô Tình châm chọc Ngô Trác Hy.

“Người...” Vô Tình này cái tốt gì không học lại học thói hư trên TV, cư nhiên cũng hiểu rõ cái gì gọi là chi phiếu, cái gì gọi là nhận tiền tài của người phải thay người giải tai ương.

“Ta... ta không phải là hộ lý riêng của người rồi sao!” Ngô Trác Hy bước đến ghế sofa, đặt mông ngồi xuống, khi nói mặt không đổi sắc tim không hề loạn.

“Được... đây là người nói đó, từ hôm nay trở đi người chính là hộ lý riêng của ta hai bốn trên hai bốn!” Vô Tình cũng không khách khí tuyên bố.

“Cùng lắm thì ta làm Kim Kiểm Ngân Kiểm của người!” Ngô Trác Hy bĩu môi rất không tình nguyện nói. Hần hình như đã bị Vô Tình đưa vào tròng, bị hần lừa rồi. Ngô Trác Hy hậu tri hậu giác.

“Được, quân tử nhất ngôn tứ mã nan truy. Vậy người đỡ ta ra ngoài dạo đi!” Vô Tình nói chính là điều mà Ngô Trác Hy mong muốn nhất, liền tắt TV.

“Đúng rồi, về sau không được phóng ám khí vào người ta a!...” Ngô Trác Hy vừa nghĩ đến ám khí của Vô Tình, chân không hiểu sao lại bắt đầu run rẩy.

“Nếu người ăn nói cẩn thận!” Vô Tình cười, nụ cười thâm trầm không gì sánh được.

O-O Nụ cười quá đẹp, thế nhưng lại khiến Ngô Trác Hy hần cảm thấy từ nay về sau hần sẽ không có ngày lành lặn. Trên lưng Ngô Trác Hy toát một trận mồ hôi lạnh.

Ngô Trác Hy đỡ Vô Tình xuống giường, cẩn thận mặc thêm áo, còn không quên liếc mắt nhìn loạn khắp nơi, hần không tin, trong áo bệnh nhân của Vô Tình còn có thể đem ám khí giấu ở đâu được.

“Người đang tìm gì?” Vô Tình trừng mắt nhìn đôi mắt đang nhìn loạn khắp nơi của Ngô Trác Hy. “Tìm ám khí a, người không tìm được đâu!” Cười, bí hiểm.

“Ta nói... Vô Tình, người có phải rất thích cười như vậy không!” Ngô Trác Hy bây giờ có chút chán ghét nụ cười này của Vô Tình, bởi vì thông thường Vô Tình cười đều biểu thị hần lại muốn bắt đầu làm cái gì đó.

“Không được sao? Trước đây hình như ta rất ít cười!” Vô Tình nhớ lại trước đây, xung quanh hắn đều là những kẻ kính trọng hắn. Trên mặt hắn thoáng hiện nét cô đơn, tâm tư Ngô Trác Hy liền trùng xuống, hắn dường như trong lúc vô ý đã chạm đến tâm tư của Vô Tình.

Trong vườn hoa của bệnh viện, Vô Tình cùng Ngô Trác Hy dạo một vòng, Vô Tình đi rất chậm, hắn chỉ là muốn tận hưởng từng chút từng chút cảm giác đôi chân vững vàng chạm đất như vậy. Bất quá, hắn lại cảm thấy ngại Ngô Trác Hy đi bên cạnh hắn cứ chăm chú nhìn đám hộ lý xinh đẹp kia. >-< thì=“” ra=“” trong=“” bệnh=“” viện=“” lại=“” có=“” nhiều=“” người=“” đẹp=“” như=“” vậy,=“” tvb=“” hẳn=“” là=“” nên=“” đến=“” nơi=“” này=“” kiếm=“” người=“” mới=“” đúng.=“” không=“” nên=“” cứ=“” để=“” từ=“” tử=“” san=“” đóng=“” mãi=“” như=“” vậy?=“” vì=“” sao=“” những=“” hộ=“” lý=“” này=“” lại=“” đều=“” cười=“” với=“” mình?=“” quả=“” nhiên=“” là=“” bởi=“” vì=“” bản=“” thân=“” quá=“” đẹp=“” trai=“” a,=“” ngô=“” trác=“” hy=“” suy=“” nghĩ,=“” khỏe=“” miệng=“” nhếch=“”>

“Lâm Phong, có thể cho tôi chữ ký được không a?” Hộ lý với đôi mắt rực sáng nói.

“Lâm Phong có thể cho tôi chữ ký được không?” Hộ lý khác cũng chạy lại.

“Lâm Phong...”

“Lâm Phong...”

Đám hộ lý bắt đầu hùng dũng kéo đến, một người trong đó mạnh mẽ nắm lấy vai Ngô Trác Hy đẩy ra ngoài. = = Sao những người này không tìm hắn ký tên chứ, hắn cũng coi như là một người đẹp trai a. T-T Sao lại không đoái hoài đến sự tồn tại của hắn.

Ngô Trác Hy tức giận, bắt đầu quát lớn đám người đang sôi sục kia: “Ta cũng là một trong tứ tiểu sinh của TVB a, ta là Ngô Trác Hy!”

“Sao lại nhiều người như vậy a?” Tiểu Tân nhích sát lại bên người hộ lý Tiểu Minh mà hỏi.

“Người không biết sao, Lâm Phong hôm nay ra ngoài vận động!” Hộ lý nào đó vừa chạy qua nói.

“Nhắc lại lần nữa, ta là Ngô Trác Hy!” Đối mặt với đám thiếu nữ điên cuồng thêm vào quân đoàn FANS hùng hậu của Lâm Phong, Ngô Trác Hy ở bên ngoài bắt đầu hét lớn hơn.

“A này, Ngô Trác Hy, phiền anh...” Tiểu Tân giương đôi mắt ngượng ngùng mong chờ nhìn Ngô Trác Hy.

“Muốn ký tên sao?” Ngô Trác Hy kích động vịn phần hươu bút ký.

O-O “Cái này...” Tiểu Tân ngại ngùng, “Em là muốn phiền anh lấy giùm chữ ký của Lâm Phong, em không chen vào được!”

O-O Cái gì, Ngô Trác Hy cứ nhiên ngẩn người ra, bản thân nào có điểm nào kém tên tiểu tử chết tiệt kia.

Bệnh viện vẫn như cũ nháo cả lên, một đám đại thẩm, bà cô cũng bắt đầu ủa tới.

“Ngô Trác Hy, phiền cậu...”

“Kiếm Lâm Phong chứ gì, các vị tự mình kiếm đi, ta không có hứng thú...” Ngô Trác Hy bắt đầu bực bội, bắt đầu phiền muộn...

“Không phải, chúng ta đều là yêu mến cậu, cậu có thể cho chúng ta chữ ký không?”

Thì ra bản thân cũng có sức mạnh thu hút, mắt Ngô Trác Hy loay loay. O-O Nhưng mà, nhưng mà ... tại sao không phải là cô gái dưới bốn mươi tuổi được a T-T Lê nào hắn bây giờ đã thăng đến cấp bậc là sát thủ phụ nữ trung niên rồi sao.

Ngô Trác Hy ký tên phiền muộn cười, quay đầu nhìn biết bao mỹ nữ trẻ tuổi vây quanh Vô Tình, uy, người đâu? O-O

Trên mặt Vô Tình mang theo một loại biểu tình lạnh lùng ngồi trên nhánh cây cổ thụ cách đó không xa nhìn xuống đám thiếu nữ phía dưới. T-T Tại sao nữ nhân hiện đại đều phóng khoáng a, rốt cuộc là cái xã hội đôi phong bại tục gì đây a. Vô Tình khổ não.

= = Ngô Trác Hy nhìn Vô Tình ngồi trên cây, lần thứ hai khổ não. Nếu như lần này không phải có quá nhiều người, hiện trường lại có chút hỗn loạn, Vô Tình với tốc độ nhanh nhất, sợ rằng có nhiều người lại nghĩ Lâm Phong biết khinh công. ORZ a, Ngô Trác Hy đau đầu vô hạn, vô luận như thế nào, hắn nhất định phải khuyên Vô Tình một lần nữa, lúc có người hắn vẫn là không nên sử dụng tuyệt đỉnh khinh công.

Ngô Trác Hy sau khi đuổi một đồng hâm mộ kia, lại bắt đầu đem đồng người đang dao dạt tìm kiếm Lâm Phong kia đuổi đi xong. Mặt hắn đen lại, một bộ dạng hung thần ác sát dọa không ít kẻ, trong lòng Ngô Trác Hy âm thầm bị tổn thương a, vì sao người thích hắn toàn là các bác, các thím, những cô gái trẻ này tại sao không hề kích động trước hắn. Ngô Trác Hy chậm rãi đi đến dưới tàng cây, nhẹ giọng gọi Vô Tình: “Xuống đi, không có ai đâu!”

Vô Tình không tình nguyện từ trên cây nhẹ nhàng nhảy xuống, đứng ở bên cạnh Ngô Trác Hy.

“Ta không thể chấp nhận được nữ nhân ở nơi các ngươi, thật sự là quá...” Vô Tình chẳng biết nên dùng từ nào để hình dung.

“Ngươi lại muốn nói tổn hại phong hóa đúng không!” Ngô Trác Hy đã có thể đoán được ý của Vô Tình.

“Chúng ta quay về phòng bệnh đi!” Mọi người ở Đại Tổng đối với hắn đều rất khách khí, hơn nữa rõ ràng cũng có rất nhiều người sợ hắn. Kỳ thực từ trước đến nay hắn không biết bản thân vì sao lại có loại biểu tình băng lãnh kia, liệu có ai nguyện ý dùng hơi ấm của mình xua đi bộ dáng băng giá của hắn chứ? Đương nhiên bây giờ lại có ngoại lệ, Ngô Trác Hy.

“Àn, ta cảm thấy ngươi xuất viện sớm chút vẫn tốt hơn.” Ngô Trác Hy cuối cùng cũng nêu ra được một ý kiến hay.

“Cho nên ngày mai ngươi nhất định phải phẫu thuật, chữa cho xong bệnh hen suyễn của ngươi!” Ngô Trác Hy bỗng dưng quên bém mà gác tay lên vai của Vô Tình.

Vô Tình nhìn cánh tay của Ngô Trác Hy, đôi mắt lạnh lùng liếc nhìn, Ngô Trác Hy xấu hổ cánh tay giơ lên giữa không trung rút lại. Hắn không muốn ăn ám khí của Vô Tình lần nữa đâu a T-T Tại sao lại không phải là cái tên già Lâm Phong chết tiệt kia a, cái tên hắn có thể chọc ghẹo đến không thể phản kháng kia a, thời gian hạnh phúc của hắn a. Nội tâm Ngô Trác Hy không ngừng ai oán.

10. Chương 10

“KEN, sau khi phẫu thuật xong rồi thì chúng ta cần chú ý những gì?” Ngô Trác Hy quả nhiên rất xứng đáng với trọng trách là tên sai vặt của Vô Tình.

“Trên cơ bản có thể xuất viện rồi, nhớ là trong thời gian này chỉ nên cho hắn ăn đồ lỏng, cũng hạn chế hắn nói chuyện... bảo vệ cổ họng cho tốt!” KEN chăm chú căn dặn những điều cần chú ý.

“Àn...” Ngô Trác Hy gật đầu, vì sao hắn có cảm giác bác sĩ KEN ở trước mặt này giống như đã gặp ở đâu rồi? Là ở đâu, đã từng gặp hắn ở đâu, nụ cười của hắn thật quen thuộc, hắn nhất thời không nhớ ra... Hắn cứ nhiên cảm thấy vị bác sĩ đeo kính này trưởng thành... trưởng thành lại có chút giống Lâm Phong, chẳng lẽ năm nay gương mặt của Lâm Phong đã trở thành gương mặt đại chúng? Không chỉ Vô Tình giống ngay cả KEN cũng giống?

Vô Tình lãnh đạm nghe KEN dặn dò, chăm chú nhìn Ngô Trác Hy không biết đang nghĩ cái gì mà biểu tình lại ngạc nhiên như vậy, trong đầu tên RON này vĩnh viễn không bao giờ ở trong vòng suy nghĩ của hắn. Vô Tình âm thầm đánh giá Ngô Trác Hy.

Vô Tình lại một lần nữa không muốn ngồi trên chiếc xe AUDI của Ngô Trác Hy, tuy rằng hắn đã biết cái gì gọi là ô tô, nhưng cảm giác sợ hãi này vẫn không thay đổi, không có cách, người luôn luôn có bóng ma.

Cuối cùng cũng về đến nhà, Ngô Trác Hy thở hắt ra nằm vật xuống trên chiếc giường lớn mềm mại. Làm hộ lý lâu như vậy, hầu hết thời gian đều phải nằm co lại trên một chiếc giường khác trong phòng Vô Tình, thật sự là khiến hắn khó chịu lắm.

Vô Tình lạnh lùng nhìn Ngô Trác Hy, không nói lời nào, bây giờ hắn muốn nói cũng không thể nói được.

Vô Tình từ trong ngăn tủ lấy ra một cuốn sổ, xoát xoát viết: “Người ngủ giường, ta ngủ đâu?” Đưa cho Ngô Trác Hy.

Lại viết: “Ta không muốn ngủ sofa!” Lần thứ hai đưa cho Ngô Trác Hy.

“Người ngủ trên giường của Lâm Phong!” Ngô Trác Hy không muốn đem cái giường đặc biệt lớn lại vô cùng mềm mại tiện nghi này cho Vô Tình. Ngô Trác Hy dẫn Vô Tình sang một căn phòng khác, chiếc giường này rõ ràng là nhỏ hơn chiếc giường kia rất nhiều.

“Ta muốn ngủ ở giường người!” Vô Tình viết, giọng cao trước ngực phản đối, biểu tình trên mặt vẫn lạnh lùng.

“Dựa vào cái gì a?” Ngô Trác Hy theo thói quen mà chống nạnh, tên già kia hình như cũng không thích cái giường hắn mua này, chẳng lẽ hai người này tâm ý tương thông, giường hắn mua có chỗ nào không tốt a, Ngô Trác Hy vô đầu bức tai.

“Dựa vào người chính là sai vật của ta!” Trên mặt Vô Tình hiện lên một tia đắc ý.

“Người... Người cũng đã ra viện rồi! Còn...” Ngô Trác Hy phẫn nộ. Thật sự xem hắn như người hầu sao?

Biểu tình của Vô Tình lần thứ hai băng lãnh, không viết gì nữa, mà bắt đầu nhấc tay bày ra tư thế.

= = Không phải chứ, lại chiêu này! Đại ca người có thể không dùng ám khí nữa được không! Trong lòng Ngô Trác Hy sắp khóc đến nơi rồi. Tổ tiên a!

Con cháu đã làm cái gì sai a, đời này lại để cho người ta ức hiếp. Ngay cả giường của mình cũng không được ngủ. NND, hắn nhất định sẽ không dạy Vô Tình lên mạng nữa, nhất định! Nếu không về sau tiểu tử này càng ngày càng biết thêm nhiều điều, làm sao mà chinh được hắn! Sớm biết như vậy, ban đầu đã không dẫn hắn đi chữa trị đôi chân, nên để hắn ở trong phòng để mình khi dễ. Ngô Trác Hy hối hận rồi, vô cùng hối hận.

Sáng sớm, khi thái dương vừa ló dạng, cũng là lúc gà gáy. Thông thường, Ngô Trác Hy sẽ ngủ thẳng cho đến khi mặt trời chiếu đến mờ, nhưng hôm nay hắn thật thảm a, chăn của hắn cứ nhiên bị người xốc lên, sau đó tiếng bình bạch từ đâu vang lên. Vô Tình chẳng biết lấy thứ gì ném vào giường của hắn. Hắn bây giờ chỉ cảm thấy toàn thân mệt mỏi, người từ trên giường vọt xuống, tỉnh ngủ cũng không ít.

“Vô Tình, ngươi muốn làm gì a?” Ngô Trác Hy cả kinh, ôm lấy cơ thể mình. Hắn thật sự sợ ám khí của tiểu tử này, Vô Tình quả là đáng sợ mà, chỉ cần bất cứ vật gì ở bên người có thể lấy làm ám khí, hắn nhất định sẽ không bỏ qua, thứ vừa ném lên người của hắn chỉ bất quá là một túi đậu nhỏ. Ngô Trác Hy bị thương tự thể với lòng sau này quyết không tùy tiện mua bất kỳ đồ ăn vặt nào có thể dùng làm ám khí cả.

“Luyện công!” Vô Tình viết hai chữ thật lớn.

“Người luyện cứ luyện! Tại sao lại gọi ta dậy, người có biết khó khăn lắm ta mới có được ba tháng nghỉ phép không, hơn phân nửa đều cùng người ở trong bệnh viện, lão đại, người tha cho ta đi!” Ngô Trác Hy vừa ấm vừa xoa.

“Bởi vì người quá kém!” Vô Tình đáp lại cho hắn bốn chữ.

O-O “Người đang nói cái gì!” Ngô Trác Hy tức giận, còn có ai có được vóc người đẹp như hắn, cơ bắp của hắn ngay cả tên già kia có tập cũng không tập được, huống hồ hắn còn biết nhảy, dù cho mấy năm gần đây cơ thể có chút mập lên, nhưng cơ thể của hắn vẫn rất rắn chắc khỏe mạnh! Không giống tên già kia, chưa đến ba mươi, đã có cơ thể của tám mươi rồi. Còn vợ Vô Tình này, lúc đó chẳng phải là một nồi thuốc sao, mới khỏe lên vài ngày, cứ nhiên dám cười nhạo hắn, nếu không phải vì đám ám khí kia, Ngô Trác Hy hẳn đã sớm đến hắn ăn ngã xuống đất rồi mà dám cho một trận, để tiểu tử này hết kiêu ngạo.

“Người!” Vô Tình ngay ngắn viết đầy khắp cả trang giấy

Còn cay độc mà viết thêm: “Đầu óc kém, cơ thể kém, phản ứng kém.”

“Người...” Ngô Trác Hy nhe răng cười, cực độ muốn đâm tên này

Vô Tình lại tiếp tục nhấc tay bày ra tư thế vẫn như cũ diện vô biểu tình.

“...Để ta đi rửa mặt chút đã.” Ngô Trác Hy vừa nhìn thấy động tác của Vô Tình, lập tức tỉnh ngủ, hần không thể trêu vào được a.

“Vô Tình, người... muốn... làm gì?” Thanh âm Ngô Trác Hy run rẩy, hai chân như sắp nhũn ra. Vô Tình cứ nhiên để trái táo lên trên đầu hần. Trong tay cầm con dao gọt trái cây nho nhỏ.

“Không nên lộn xộn!” Vô Tình cười, viết bốn chữ rất lớn trên giấy!

“Đừng... chứ! Vô Tình, ta biết người là cao thủ ám khí, nhưng... Ta còn chưa sống đủ a, ta còn có cha mẹ cần phải nuôi, còn có em trai em gái dựa vào chu cấp của ta... Cái kia...” Ngô Trác Hy thiếu điều là khóc luôn, thiếu điều thêm những câu thoại bi thảm hơn nữa.

“Không nên cử động!” Vô Tình cầm lấy giấy tiếp tục viết.

“Xuy” con dao gọt trái cây vút bay đi, ầm, dao chưa đến, Ngô Trác Hy đã ngã lún xuống đất. Hần rốt cục cũng là chịu không nổi kích động trước mắt.

Trên gương mặt lạnh lùng của Vô Tình hiện lên ý cười ảm áp. Hần trêu chọc Ngô Trác Hy đủ rồi. Vô Tình cầm trái táo ở trên mặt đất đặt lên bàn. Cẩn thận diu Ngô Trác Hy đã ngất xỉu đỡ lên giường.

Vô Tình thật ra rất cảm ơn hần, cảm ơn hần đã cho mình cảm thụ văn minh của hiện đại, cảm ơn hần dẫn mình đi điều trị đôi chân cũng như bệnh hen suyễn. Vô Tình chỉ là không quen biểu đạt tình cảm với người ngoài. Hần chăm chú nhìn khuôn mặt Ngô Trác Hy, hần rất giống Lãnh Huyết, thật sự rất giống, nhưng Ngô Trác Hy không phải Lãnh Huyết, bởi vì Lãnh Huyết cũng giống như bản thân hần, rất lạnh lùng. Ngô Trác Hy này có rất giống Thiết Thủ, luôn chăm sóc quan tâm hần.

Ngô Trác Hy lần này thật sự ngất đến khi mặt trời chiếu đến mông. Không chỉ là ngất, mà hần căn bản là không muốn dậy. Hần thật không biết dậy rồi Vô Tình sẽ hành hạ hần như thế nào nữa. Cho nên hần thà ôm chăn không bỏ ra.

Vô Tình không hiểu được, Ngô Trác Hy không phải là hần có vấn đề gì rồi chứ, cho nên hần chủ động bắt mạch cho Ngô Trác Hy, không có vấn đề, mạch đập bình thường a, chẳng lẽ là đúng như hần nói, gần đây vì phải chăm sóc cho hần quá nhiều, cho nên sức lực tiêu tụy? Vô Tình bắt đầu nghi ngờ, bắt đầu nghĩ đơn thuốc. Ngón tay trắng trẻo mịn màng của Vô Tình có chút lạnh lẽo, trong cái nóng bức của tháng sáu cảm giác thật tốt, Ngô Trác Hy thật mong muốn ngón tay của Vô Tình cứ như vậy nắm mãi không buông, hần nhắm mắt hưởng thụ, một khắc sau hần cảm thấy trên mặt mình có cảm giác ướt át của dầu lưỡi nhu thuận khe liếm, Ngô Trác Hy say sưa tưởng tượng, lẽ nào Vô Tình không chống cự được mị lực mỹ nam của hần? Tiếp đó là thứ gì đó lỏng lá dán chặt trên trên mặt hần. Lông? Ngô Trác Hy nhớ Vô Tình rất trơn láng a, hần lập tức tỉnh lại, cư nhiên là Ben, có làm không vậy a, hần đang nghĩ cái gì thế chứ, Ngô Trác Hy tự gõ vào đầu mình. Một tay cầm lấy Ben ném xuống giường. Ben phiền muộn chăm chú nhìn gương mặt mỉm cười mới tỉnh dậy của chủ nhân, ai nói loài chó bọn chúng thích trở mặt chứ, chủ nhân còn trở mặt nhanh hơn nó.

Một hồi, lại một hồi buồn chán, Vô Tình cuối cùng cũng có thể mở miệng nói chuyện, giọng nói càng dễ nghe hơn, cư nhiên lại có giọng giống như giọng của Lâm Phong. Chỉ là ngoại trừ tính cách, Vô Tình thật sự rất giống Lâm Phong, Ngô Trác Hy bắt đầu có chút nhớ nhung tên già đó.

“RON, ta không thể không có việc làm được!” Vô Tình nhìn Ngô Trác Hy như đang đi vào cõi mộng nói.

“Người có công việc của người mà.” Ngô Trác Hy đáp.

“Việc gì?”

“Diễn viên a!” Ngô Trác Hy chắc chắn đáp. Hần không biết Vô Tình ngoại trừ tiếp tục làm công việc của tên già kia thì có thể làm được gì.

“Diễn viên? Đào kép! Không được...” Ở Đại Tổng con hát là nghề nghiệp không được tôn trọng nhất, nếu như không phải là gia cảnh bần hàn hoặc là nguyên nhân đặc biệt nào, thì không có ai đi làm đào kép cả, mặc dù hẳn biết ở xã hội hiện đại hình như diễn viên là một nghề nghiệp rất được coi trọng, quả thật có thể sánh ngang với mệnh quan trong triều đình, thế nhưng trong lòng hẳn vẫn không thể chấp nhận được.

“Tại sao?” Ngô Trác Hy khó hiểu, hẳn cảm thấy rất tốt a, mặc dù vô cùng mệt mỏi, thế nhưng lại kiếm tiền rất nhanh, nếu không hẳn làm sao có thể mua nhà, chăm sóc cho cha mẹ cùng em trai, em gái, hẳn và Vô Tình thật sự mà nói thì, hẳn cũng không phải thật sự thích tiền, nhưng hẳn cần tiền.

“Bởi vì...” Vô Tình luôn nói lời cay độc, nhưng hẳn đối với người bạn lần đầu gặp gỡ khi hẳn đến cái thời đại này, hẳn vẫn là không thể nói nên lời.

“Người có phải rất coi thường công việc chúng ta không?” Ngô Trác Hy tiếp lời Vô Tình, hẳn bây giờ ít nhiều gì cũng có thể lý giải được suy nghĩ của người cổ đại.

Vô Tình không lời nào phản bác.

“Vậy người biết cái gì?” Ngô Trác Hy thay đổi chủ đề.

“Ta chỉ đọc qua vài cuốn thi thư, một bộ luận ngữ, cũng biết một chút hội họa, âm luật, biết chế tạo binh khí, phóng ám khí, biết một chút khinh công...” Vô Tình bắt đầu tự giới thiệu mình, còn hiện lên vài phần khiêm tốn.

“Nói cách khác người hoàn toàn không có bằng cấp? Máy tính thì càng không cần nói!” Ngô Trác Hy cuối cùng cũng tìm được cơ hội hạ thấp uy phong của Vô Tình rồi.

“Nhưng ta có thể học a!” Vô Tình không khách khí, hẳn tin tưởng vào chỉ số thông minh của hẳn, những thứ khác đều không có vấn đề gì.

“Vấn đề là cho dù người có học cũng không ai dám mời!”

“Vì sao?” Vô Tình hỏi.

“Vì sao? Cha người là người có máu mặt trong giới bất động sản, người bây giờ còn là diễn viên chính của TVB, ai dám mời người a? Nếu như người không làm diễn viên, người sẽ trở về bên cạnh cha người! Lúc đó ta xem người làm thế nào có thể che giấu được chuyện người không phải là Lâm Phong!”

“Nhưng ta không hiểu vì sao ta phải đóng giả là Lâm Phong?”

“Nếu người không đóng giả, người bây giờ hẳn là hiểu rõ cái gì gọi là người nhập cư bất hợp pháp chứ, là một người không có CMND, ngay cả nội địa người cũng không thể đi, hẳn người cũng biết hậu quả chứ! Người đừng nói người muốn cả đời ở trong tù, còn ta thì thường xuyên đến thăm người chứ a!” Ngô Trác Hy không phải là nói dối để đe dọa, mà là rất thực tế nói rõ với Vô Tình tính nghiêm trọng của hậu quả.

Vô Tình bắt đầu im lặng, im lặng thật lâu, muốn hẳn làm một đào kép thì có thể, nhưng muốn hẳn có những biểu tình phong phú như vậy, hẳn nghiêm trọng hoài nghi a!

“RON, ta thật sự chỉ có con đường này thôi sao?” Vô Tình lần đầu cảm thấy bất lực.

“Người không còn con đường nào khác!” Ngô Trác Hy kiên định nói.

11. Chương 11

Vô Tình ngẩn ra nhìn gương, khuôn mặt này là của hẳn sao, hay hẳn thật sự chính là Lâm Phong, hẳn càng ngày càng cảm thấy không hiểu, tại sao vừa ngủ một giấc đã xuyên đến năm 2007 rồi, còn mang gương mặt giống với ngôi sao nữa, càng làm hẳn phiền não chính là hẳn bây giờ không thể xuyên trở về được, hẳn phải đi trên con đường của ngôi sao, nhưng gương mặt của hẳn vốn đã quen lạnh lùng. Hẳn nhếch miệng nỗ lực cười thử, nhưng lại cảm thấy không được tự nhiên, hẳn muốn thử khóc, lại không nghĩ ra chuyện đau lòng

gì, có lẽ suy nghĩ hẳn làm sao có thể trải qua cuộc sống gian nan ở năm 2007 sau này, nghĩ đến tên Ngô Trác Hy so với Thiết Thủ cũng chẳng có gì khác nhau kia, hẳn có lẽ muốn khóc, nhưng tại sao không có nước mắt.

Vô Tình vừa nghĩ đến Lâm Phong ở trên TV một chút là nước mắt có thể chảy ra, một chút là có thể thổ huyết, trong đầu bỗng dưng nổi hắc tuyến. Biểu tình trên mặt lại càng lạnh lùng.

“Vô Tình, ngươi làm gì vậy?” Ngô Trác Hy nhìn Vô Tình kỳ quái nhìn mình trong gương hiểu kỳ hỏi.

“RON, diễn viên khó làm quá!” Vô Tình lần đầu không xem thường đào kép, thì ra nét mặt muốn tùy thời mà ứng biến, đem giả hóa thành thật là một chuyện rất khó, dù chỉ số thông minh của Vô Tình có cao đến đâu cũng vẫn không thể nào linh hoạt làm được.

“Ngươi đang luyện biểu cảm sao?” Mặc dù Vô Tình cảm thấy chỉ số thông minh của Ngô Trác Hy mặc dù không cao, nhưng trên thực tế thì hẳn so với Vô Tình hình như thông minh hơn.

Vô Tình không nói, đôi mắt long lanh mong nước kia khi nhìn hẳn giống như ánh mắt đáng thương của cún con.

Ngô Trác Hy không hiểu sao trong lòng lại cảm thấy thương cảm. Vô Tình, ta sẽ bảo vệ ngươi thật tốt, nhất định, Ngô Trác Hy ở bên cạnh âm thầm hứa hẹn.

“Không cần gấp, ngươi có thể thử đem bản thân nhập vào trong vai diễn, đừng nhớ mình là Vô Tình, giống như bây giờ người là Lâm Phong, ngươi nghĩ xem, nếu là Lâm Phong, tính cách của hẳn sẽ như thế nào?” Ngô Trác Hy đột nhiên lại nhớ đến Lâm Phong.

“Lâm Phong?” Đúng rồi, Vô Tình hẳn bây giờ không còn là Thần Bộ ti Vô Tình công tử gì nữa rồi, hẳn đã trở thành thiếu gia nhà giàu, là ngôi sao Lâm Phong rồi.

“Ta không muốn làm Lâm Phong! Vô Tình chính là Vô tình!” Bản sắc Vô Tình không thay đổi.

“Vô Tình, đây là di động của Lâm Phong, ngươi cầm đi!” Ngô Trác Hy đưa điện thoại di động trước đây của Lâm Phong cho Vô tình.

“Thủ kê!” Vô Tình đã từng nhìn thấy, nhưng chưa lần nào sử dụng. (jì trong shouji tức điện thoại đồng âm với jì trong con gà, nên bạn Vô Tình bị nhầm lẫn ^^)

“Ấn phím này là có thể gọi cho người người muốn gọi, ấn phím này là tắt máy, ấn phím này...” Ngô Trác Hy dạy cho Vô Tình thật sự rất dễ dàng, hẳn chỉ cần nói qua một lần là Vô Tình có thể nhớ mãi không quên, học rất nhanh.

Vô Tình vừa chăm chú nghe Ngô Trác Hy giảng giải, vừa học cách sử dụng.

O-O Thật nhiều tin nhắn a! Vô tình mở mục tin nhắn.

“RON, đây là ai?” Vô Tình chỉ vào LINDA trong danh bạ.

“Chung Gia Hân a!” Ngô Trác Hy đáp nhanh.

“Người nói chính là người khóc vô cùng khó coi, là nguyên nhân hại Alfred bị tai nạn giao thông?” Vô Tình đột nhiên nhớ đến một nữ chính trong ‘Đường tâm phong bạo’.

“A, này là người nói đó nga, người ta cũng xem như là một tiểu hoa đán trong TVB a!” Ngô Trác Hy đồng ý với lời nói của Vô Tình, nhưng vẫn khéo léo đổ trách nhiệm.

“Còn nữa, cô ta chính là bạn gái tin đồn của người đấy, người cũng không nên đối với người ta lãnh đạm quá!” Ngô Trác Hy nhắc nhở Vô Tình.

“Bạn gái, tin đồn?”

“Chính là tất cả mọi người đều cho rằng hai người là một đôi!”

“Ta cùng cô ta, ta sao có thể thích loại phụ nữ này?” Vô Tình vô cùng xem thường.

“Đã nói là tin đồn mà.”

“Ân, gần đây cô ta có gọi điện tìm người a! Bất quá ta nói người không ở Hồng Kông, điện thoại cũng quên mang theo!” Ngô Trác Hy thật sự đem LINDA giống như con thỏ trắng mà đùa. LINDA cũng thật sự tin như vậy.

Hộp tin đến:

“RAY, hôm nay anh khỏe không, sao anh vẫn không gọi điện cho em, nhất định là ngại bọn họ ở phim trường trêu chọc phải không? Bất quá, em không ngại! Nếu như những gì bọn họ nói là sự thật thì tốt rồi!”

“RAY, anh có nhận được hoa hồng em tặng không a, người ta đều là nam tặng hoa cho nữ, nhưng em hôm nay muốn tặng hoa cho anh, nhận được thì báo cho em a!”

“RAY, anh đang đâu, em rất nhớ anh, lúc ăn nhớ, ngủ cũng nhớ, ngay cả đi WC cũng nhớ...”

“Sao anh vẫn không trả lời tin nhắn của em! Em sẽ nổi giận! Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng...”

“Nghe RON nói anh không ở Hồng Kông, còn quên đem điện thoại, thôi bỏ đi, em không giận nữa, khi trở về nhớ CALL cho em... Nhớ anh!”

Vô Tình đối với loại phụ nữ thích chủ động như vậy trong tâm luôn tồn tại sợ hãi, phụ nữ ở Đại Tổng còn bị ràng buộc bởi phong kiến, chỉ có nữ tử giang hồ là không câu nệ tiểu tiết, nhưng tuyệt đối không giống như phụ nữ hiện đại cởi mở như vậy. Nữ nhân trong lòng Vô Tình phải ôn nhu giống như Tuyết Di. Có thể nói, Vô Tình bây giờ hơi có chút chủ nghĩa đại nam nhân.

“Vô Tình, điện thoại!”

Nhanh như vậy đã có người gọi rồi sao, trực giác cho biết đó chính là Lâm ba ba lần trước gặp ở trong bệnh viện, nhưng sau khi bắt máy, hẳn hoàn toàn không ngờ là ở đầu bên kia, lại vang lên một giọng nữ điệu đà.

“RAY, em nghe RON nói anh đã về, sao lại không liên lạc với em a? Anh không biết em rất quan tâm anh sao?” Giọng nói của LINDA ở đầu bên kia giống như làm nũng lại như trách móc.

“Ân?...” Vô Tình không biết làm sao đáp lại cô ta, hẳn không rõ quan hệ giữa Lâm Phong và cô ta đã thân thiết đến mức nào rồi!

“Sao lại không nói gì? Anh không biết em rất nhớ anh sao?” Giọng LINDA đã trở nên nức nở.

“Em mặc kệ, bây giờ em sẽ đến quán cafe dưới nhà đợi anh, anh không đến, thì cẩn thận em đó!” LINDA lúc này lại giống như một người phụ nữ ngang ngược. Vô Tình lần thứ hai vì vậy mà càng xem thường cô ta.

Vô Tình còn định từ chối, thì đầu bên kia đã cúp máy rồi. “Uy?” Vô Tình hậu tri hậu giác vội gọi.

“Còn gọi? Người ta cúp máy rồi!”

“Chẳng lẽ không phải là ta cúp máy sao, đối phương cũng có thể cúp máy ta sao?” Vô Tình rất ngây thơ hỏi.

“Người cho mình là ai chứ a, người ta không vui thì đều có thể cúp máy của người! Cô ta vừa rồi nói gì với người” Ngô Trác Hy tò mò hỏi.

“Cô ta hẹn ta ra gặp mặt!” Vô Tình rất phối hợp nói rõ. Hẳn biết bây giờ hẳn phải là Lâm Phong, hẳn làm tất cả mọi việc chỉ để không bị vạch trần thân phận này, mà người duy nhất có thể giúp hẳn bây giờ chỉ có Ngô Trác Hy.

Sau đó, Ngô Trác Hy dẫn Vô Tình đúng hẹn đến quán cafe.

Vô Tình lần đầu tiên đến nơi này, bên trong trang trí những hình vẽ phóng khoáng theo lối phương Tây, đèn trùm trên trần nhà càng khiến hẳn ngạc nhiên, nhưng hẳn chính là Vô Tình, việc mất mặt hẳn không làm được, chỉ có thể ở trong lòng mà hô to gọi nhỏ.

Ngô Trác Hy dẫn hẳn đến một bàn ngồi xuống, phục vụ liền đi đến, hỏi hai vị muốn dùng gì?

O-O Lâm Phong, Ngô Trác Hy! Hôm nay là ngày gì, thần tượng a, là hoa mắt, hay là nằm mơ, dụi dụi mắt mình lần nữa.

“Ta muốn một bình trà Bích Loa Xuân!” Vô Tình thản nhiên nói.

“Cái này... Không có!” Phục vụ xấu hổ sờ đầu, đây là nhà hàng Tây a!

“Vây trà Long Tĩnh đi!”

“Cũng không có...” Phục vụ bắt đầu đau đầu, Lâm Phong chẳng lẽ đến đây trêu đùa.

“Quán của các người bán cái gì mà ngay cả những thứ này cũng không có?” Vô Tình bắt đầu nổi giận.

“Vây đi, cho một ly cafe đường, với thêm một ly nước đá!” Ngô Trác Hy cuối cùng cũng nói lời phục vụ có thể hiểu được.

“Được!” Phục vụ đầu đầy hắc tuyến chạy đi chuẩn bị.

“Vô Tình, nơi này không phải là nơi uống trà!” Ngô Trác Hy chỉ bảo cho Vô Tình.

“Nếu đã vậy thì đến nơi này làm gì? Khắp nơi đều vô cùng u ám.”

“Nhưng người không cảm thấy nơi này rất thú vị sao?” Ngô Trác Hy phát hiện nơi mờ ảo này, khuôn mặt Vô Tình rất đẹp, lông mi thật dài phủ xuống đôi mắt xinh đẹp, cư nhiên đẹp đến nỗi hần muốn chảy nước miếng, trước đây hần đối với Lâm Phong sao không có cảm giác này? Aiz, nghĩ mới nhớ, bởi vì Lâm Phong luôn là người đả hần, từ trước đến nay hần đều lập tức nhào đến bàn ăn, căn bản là chưa bao giờ để ý.

Trong quán cafe đang đàn bài “Vincent”. Vô Tình rất thông hiểu âm luật, liền gật đầu nói: “Bài này không tồi! Đó là đàn dương cầm sao?” Đối với loại nhạc cụ này hần đặc biệt chú ý. Từ trong sách, hần cũng biết đến một vài nhạc cụ phương Tây.

Phục vụ mang ly cafe cùng nước đá đặt trước mặt hai người. Lại lấy ra một cái máy ảnh muốn cùng chụp chung. Vô Tình kinh ngạc nhìn thứ phục vụ cầm trên tay, hần hoàn toàn chưa bao giờ nhìn thấy thứ này. Ngô Trác Hy rất phối hợp nắm lấy vai Vô Tình kéo lại làm một kiểu POSE rất đẹp, Vô Tình liền tức giận, vừa định nổi cáu, một tia sáng chớp lên, dọa Vô Tình một trận. Tay của Ngô Trác Hy cũng vô cùng nhanh chóng rút về.

“Cám ơn!” Người phục vụ cười rất mãn nguyện. Tiếp tục làm việc.

“LINDA sao còn chưa đến? Không phải cô ta nói đợi ta sao?” Vô Tình bắt đầu có chút bực mình. Thì ra nước đá hần uống chính là nước lọc.

“Phụ nữ nói người cũng tin!” Ngô Trác Hy liếc nhìn hần, tiếp tục uống ly cafe của hần, cả cốc chỉ một màu đen. Vô Tình hiếu kỳ chăm chú nhìn chiếc ly của Ngô Trác Hy.

“Có muốn thử không, rất nâng cao tinh thần!” Ngô Trác Hy đề nghị.

“Phục vụ, cho một ly cà phê nữa!” Ngô Trác Hy đánh tay cái ‘tách’, gọi phục vụ lại.

Xẹt, không biết từ chỗ nào một phục vụ khác lao ra! Đã nhanh chóng đem ly cà phê đặt trước mặt Vô Tình. Lần thứ hai muốn bọn họ chụp chung. Ngô Trác Hy lại lần nữa giang tay ôm lấy vai Vô Tình, sau khi ánh sáng chớp lên, lại lần nữa nhanh chóng rút tay về. Mặt Vô Tình cũng đã đen thêm mấy phần.

“Người tại sao cứ luôn như vậy?” Vô Tình trách mắng Ngô Trác Hy không có gì lại chiếm tiện nghi của hần, ăn đậu hủ của hần.

“Đây là chụp ảnh, là một phần trách nhiệm của ngôi sao! Người không quen dần thì làm sao được?” Ngô Trác Hy đẩy ly cà phê đến trước mặt Vô Tình.

Vô Tình cuối cùng cũng không kiềm chế được tò mò, nhấp thử một ngụm. Này rõ ràng là thuốc! Vô Tình nhú mày.

“Người tại sao lại uống thuốc, không phải bị bệnh chứ?” Vô Tình chỉ có thể rút ra được một kết luận duy nhất này.

O-O Quả nhiên là người cổ đại, không biết thưởng thức. “Vô Tình, ta nghĩ người thật sự vẫn là uống nước lọc thì tốt hơn!”

Phía đằng xa có một người phụ nữ khá cao đang đi về phía bọn họ.

Trong lòng Vô Tình thầm nghĩ, uống hai ly nước lọc, lại còn chụp chung với bốn phục vụ, ước chừng cũng đã qua ba khắc (45 phút) rồi. Cuối cùng là ai đợi ai, đôi mắt xinh đẹp của Vô Tình bất mãn nhìn LINDA.

LINDA chào hỏi RON, sau đó kéo một cái ghế ngồi xuống, không hề đảo mắt chăm chú nhìn Vô Tình.

Vô Tình theo phản xạ mà đưa tay sờ mặt, trên mặt hắn có dính thứ gì sao, tại sao ánh mắt của cô ta lại cứ chăm chăm nhìn hắn như muốn ăn tươi nuốt sống hắn như vậy. Hắn trước giờ chưa từng thấy sợ như vậy.

“RAY!” LINDA ở ngoài đời so với người Vô Tình xem trong TV càng đáng sợ hơn, nếu không phải dưới ngọn đèn mờ ảo này, những nốt mụn sáng lạn trên mặt cô ta đã sớm khiến gương mặt cô ta chẳng khác gì bề mặt của mặt trăng rồi, còn có cái mũi cao kia nữa, cư nhiên lại còn lớn hơn cả trong TV. Vô Tình bắt đầu hoài nghi diễn viên ở trong phim đẹp như vậy có phải là gạt người khác không, thế nhưng Ngô Trác Hy cũng giống như trong phim rất đẹp. Hắn thừa nhận rằng LINDA ngồi một chỗ với Ngô Trác Hy, Ngô Trác Hy cư nhiên lại thập phần anh tuấn.

LINDA gọi tên của Lâm Phong, Vô Tình cũng bắt đầu rất nỗ lực diễn theo. Hắn cố gắng xem như đây cũng là một cảnh diễn. Hắn bây giờ là Lâm Phong, nhưng hắn thật sự không biết Lâm Phong thật sự thì sẽ làm như thế nào đối mặt với cô ta. Vô Tình còn chưa kịp mỉm cười, LINDA đã nắm lấy ngón tay thon dài của Vô Tình.

“A Phong, anh có biết em nhớ anh nhiều lắm không?” LINDA ý loạn tình mê, dưới ánh đèn Lâm Phong thật sự quá mê hoặc nhất là áo sơ mi trắng kia, thật giống Alfred a, LINDA vẫn không thể quên được vai diễn Alfred khiến người mê hoặc kia của Lâm Phong, chỉ cần một ánh mắt cũng đủ để mình quỳ phục dưới gối.

“Ấn!” Vô Tình vốn định mỉm cười nhìn LINDA, bây giờ khắp người chỉ cảm thấy run lên, cũng không phải kích động, mà là vô cùng kinh khủng lại buồn nôn. Biểu tình quái dị càng dâng lên. Cử chỉ của LINDA còn khiến hắn phản cảm hơn cả Ngô Trác Hy.

Vô Tình định rút tay về. Nhưng cánh tay bị nắm rất chặt. Vô Tình không thể nào rút về được.

“A Phong a, anh còn muốn đấu tay với em sao, anh quên là em có đai đen nhu đạo rồi sao?” LINDA cười, nốt mụn trên mặt càng sáng lạn chói mắt.

Thì ra là một cao thủ võ lâm, thì ra cô ta là nữ tử giang hồ, khó trách lại phóng khoáng như vậy, Vô Tình đầu đầy hắc tuyến.

Đây là tình huống gì, Ngô Trác Hy nhìn hai người bắt đầu giành co, thương cảm Vô Tình không có nội lực, chỉ am hiểu ám khí cùng khinh công mà thôi, bây giờ một tay lại bị LINDA nắm chặt không buông.

“LINDA, cô gần đây khỏe không?” Ngô Trác Hy bắt đầu chen vào. Nỗ lực cứu vãn bầu không khí, đưa tay cố gỡ tay LINDA ra. Nhưng phát hiện LINDA chết cũng không buông tay.

“Không khỏe!” LINDA xoay mặt hét lớn vào mặt Ngô Trác Hy! Dùng ánh mắt có thể giết người phóng về phía hắn.

Hà Đông sư tử hồng, đây là phản ứng đầu tiên trong đầu của Vô Tình, theo phản xạ một tay mò tìm ám khí, tay còn lại bị LINDA nắm chặt như vậy, hắn không biết cánh tay đó của hắn có bị phế hay không.

Ngô Trác Hy giống như biết biết Vô Tình đang nghĩ cách, tay đè xuống cánh tay hắn đang lực lợi tìm ám khí, thấp giọng nói thầm bên tai Vô Tình: “Đừng để cho cô ta biết ngươi là Vô Tình, cười với cô ta!”

Vô Tình cố gắng thả lỏng, biểu tình càng kỳ quái hơn, hắn cười, nhưng nụ cười lại vô cùng cứng ngắc, phản ứng đầu tiên của Ngô Trác Hy là chỉ bằng dừng cười. Có bao nhiêu phần khó nhìn a! Ngô Trác Hy hận không thể lập tức chui xuống dưới bàn.

Nhưng LINDA lại ngẩng đến say mê, Lâm Phong cười với cô a, kích động mà buông tay Vô Tình ra, hai tay e thẹn ôm mặt. Nhưng lại khiến Vô Tình càng thêm buồn nôn. Nhanh chóng rút hai tay về đặt bên mình.

“LINDA, cô tìm tôi có việc gì?” Vô Tình bắt đầu nói chuyện bình thường.

“Người ta muốn gặp anh mà!...” E then nhìn Vô Tình, lần thứ hai hung dữ với Ngô Trác Hy: “Ngô Trác Hy, sao anh còn ở đây a!”

“A... A...” Ngô Trác Hy đột nhiên phát hiện người phụ nữ này thật hung dữ, một chút cũng không giống con nhà gia giáo, là con gái ngoan a!

“Chuyện này... Ta ra ngoài trước!” Hắn cũng sợ LINDA này rồi a, hắn còn định vút lại Vô Tình một mình đối phó với LINDA.

“Không được đi!” Vô Tình mạnh mẽ đem Ngô Trác Hy đã nhấc một chân lên kéo về chỗ cũ.

“A Phong! ...” LINDA nửa trách cứ nửa e then. Ngô Trác Hy chẳng khác gì một con gà rơi vào trong tay Vô Tình.

LINDA tiếp tục tìm đôi tay của Lâm Phong nhưng lại phát hiện đối phương, nhưng lại phát hiện ngay cả đôi chân cũng chưa từng duỗi thẳng ra, có chút thất vọng.

“LINDA, cô cũng nghe thấy là A Phong không bảo ta đi!” Ngô Trác Hy bắt đầu giải thích.

“Hừ!” LINDA lần thứ hai quét mắt nhìn Ngô Trác Hy.

“A Phong, anh nói có phải gần đây anh quen người khác không?”

“Không có!” Vô Tình tiếp tục duy trì nụ cười cứng nhắc khó coi ở trên miệng kia.

“Có phải anh đã thích Từ Tử San rồi không?” LINDA cả người một bình dấm chua.

“Cô ta không đẹp bằng cô!” Ngô Trác Hy tiếp tục chen vào. Hắn đã không thể chạy thoát chỉ có thể ở đây giúp Vô Tình giải vây.

“Không cần anh nói, tôi cũng biết!” LINDA tiếp tục hung hăng quát Ngô Trác Hy. Ngô Trác Hy sắp khóc luôn rồi đây.

“A Phong em muốn nghe anh nói!” Giọng nói của LINDA lại ôn nhu. Vô Tình trong lòng thầm nghĩ, diễn viên quả nhiên rất lợi hại, đối với Ngô Trác Hy bộ dạng khác, đối với hắn lại bộ dạng khác. Thần tình ngữ khí đều có thể biến hóa nhanh như vậy, quả nhiên là hắn thua rồi. Hắn cũng có chút phần bội phục nữ nhân trước mắt này.

“Không có ai cả!”

“Phải không, hay là những gì bọn họ nói đều là sự thật?”

“Sự thật gì?”

“Anh cùng anh ta là một cặp!!” LINDA cuối cùng cũng phát tiết, hung hăng chỉ vào Ngô Trác Hy nói.

O-O Vô Tình không thể tiếp thu được: “Nực cười, ta đường đường là nam nhân bảy thước làm sao có thể thích một nam nhân khác!” Vô Tình cũng tức giận nói.

“Nhất là một tên vô năng như hắn!” Vô Tình vẫn không quên nói lời cay độc đối với Ngô Trác Hy.

“Người... Vô Tình, người nói cái gì, ta sao có thể vô năng chứ?” Ngô Trác Hy vừa nghe nói hắn vô năng, lập tức nổi nóng.

“Ta nói chính là người!” Vô Tình trừng mắt xem thường.

“Người, người cho rằng người tốt sao, tên què chết tiệt!” Ngô Trác Hy chạm đến nỗi đau của Vô Tình.

Hai người bắt đầu giống như hai con gà chọi mà xù lông, đỏ mặt tía tai đứng dậy. Không quan tâm đến sự tồn tại của LINDA.

Vô Tình bắt đầu lấy ám khí ra, chỉ trong chớp mắt, ngực Ngô Trác Hy đã trúng ám khí.

“Người đánh ta! Người có tin ta thật sự đánh người không a!” Ngô Trác Hy hung dữ giờ lên nắm đấm. Một tay nắm lấy cánh tay của Vô Tình, cứ nhiên có thể tóm được, Vô Tình cơ thể vốn yếu, cũng chỉ mới phẫu thuật còn chưa khỏe hẳn. Lúc này mới phát hiện khí lực của Ngô Trác Hy cứ nhiên cũng lớn kinh người

như vậy. Ngô Trác Hy giơ tay làm bộ muốn đánh Vô Tình, nhưng nhìn thấy nhân thần oán giận của Vô Tình tay lại dừng ở giữa không trung. Đánh trên người hắn, trong lòng của Ngô Trác Hy sẽ đau a. Bỏ đi, Ngô Trác Hy buông tay thả Vô Tình về chỗ ngồi cũ.

“Hai người...” LINDA không ngờ hai người này vì sao lại có thể ra tay được, bất quá Lâm Phong nhất định không thích Ngô Trác Hy.

“Hai người thật sự không phải?” LINDA vì chuyện vừa rồi mà càng thêm hoài nghi.

“Ai cùng với hắn là thật?” Hai người đồng thanh cùng đáp. Xoay lưng ngồi xuống. trong lòng LINDA cảm thấy có dự cảm không tốt.

12. Chương 12

Ngô Trác Hy rất phiền não, vô cùng phiền não. Vô Tình đã ở trong phòng bốn ngày rồi, không có ra ngoài nửa bước, ngoại trừ ngày ba bữa, hầu hết thời gian hắn đều ở trong phòng của mình. Ngô Trác Hy buồn chán ngẩng ra nhìn bốn bức tường trắng.

Lại nói Ngô Trác Hy cũng không biết mình rốt cuộc có thích chơi game hay không, những thứ này hắn thích từ khi còn mười tám mười chín tuổi, cho nên bây giờ hắn cũng sắp ba mươi tuổi rồi, những thứ này đối với hắn không còn thích hợp để yêu thích nữa, nhưng tên chết đuối Lâm Phong lại rất thích, nhiều năm như vậy hắn liền cho rằng bản thân cũng thích chơi game, kỳ thật thì hắn chỉ thích xem DVD, ví như mấy trăm cuốn DVD ở trong nhà của hắn, đa số đều là do Lâm Phong mua về, nhưng trên cơ bản người xem lại là Ngô Trác Hy hắn, hắn đôi khi có chút trách Lâm Phong không thích xem DVD, nhưng lại rất hay mua DVD về.

Ngô Trác Hy thật sự là quá buồn chán, hắn mang tạp dề bắt đầu nấu cơm. Vô Tình ăn đều đúng bữa, sắp đến mười hai giờ rồi, đợi lát nữa là Vô Tình sẽ ra ăn cơm, nếu như không có cơm hắn nhất định sẽ không vui.

“Vô Tình, người ra ngoài hoạt động gân cốt chút đi, ngày nào cũng nhốt mình trong phòng như vậy, không tốt đâu!” Ngô Trác Hy đau lòng nói.

Vô Tình không đáp, mò mẫm tìm trong món gà Hải Nam của Ngô Trác Hy chút rau xanh, hắn từ trước đến giờ thích đồ ăn sáng, không phải là thịt.

“Ngô Trác Hy, người là sói sao? Ngày nào cũng đều là thịt?” Vô Tình cuối cùng cũng nói chuyện với Ngô Trác Hy.

= = “Thịt không tốt sao? Người quá gầy!” Ngô Trác Hy nhìn thịt trên người mình rồi lại nhìn Vô Tình so với Lâm Phong còn gầy hơn, gương mặt nhỏ nhắn kia lại dài không kém. Trong lòng nổi lên hùng tâm tráng chí muốn dưỡng béo Vô Tình.

“Vô Tình, ngày nào người cũng nhốt mình ở trong phòng làm gì vậy?” Ngô Trác Hy rốt cục không kiềm chế được tò mò trong lòng. Hắn không phải thật sự tò mò, chỉ là Vô Tình luôn đóng chặt cửa, khiến hắn không thể rình mò được. Hắn thừa nhận là từ lần trước ôm Vô Tình hắn đối với thân hình mảnh khảnh cùng với mùi thơm nhàn nhạt bị hấp dẫn thật rồi. Hắn thừa nhận mỹ nữ xinh đẹp hắn gặp qua cũng nhiều, nhưng đối với Vô Tình có gương mặt giống với tên chết đuối kia, hắn lại có một loại tình ý không hiểu rõ. Được rồi, hắn thừa nhận hắn triệt để bị trang web đồng nghiệp nữ lây nhiễm rồi, hắn thậm chí còn muốn nếm thử cái gì là đoạn tụ, mà mục tiêu trước mắt chính là nữ vương thụ Vô Tình này.

“Ngủ!...” Vô Tình nhàn nhạt đáp Ngô Trác Hy.

O-O Chén cơm trong tay Ngô Trác Hy suýt nữa rơi xuống đất: “Người cũng không phải thần ngủ đó chứ?”

“Ngô Trác Hy, ta muốn quay về Đại Tổng...” Thần tình của Vô Tình dần trở nên âm trầm, hắn chỉ là không thích ứng với cuộc sống ở đây, hơn nữa hắn cũng không muốn làm Lâm Phong gì cả, một chút cũng không muốn.

“Mấy ngày nay, ta đã xem qua rất nhiều tư liệu, theo các người nói, thì ở thế giới này tồn tại đường hầm thời gian, bình thường đều là do sự sản sinh của các hạt nhân vận động trong hố đen, chính là cần phải có điều kiện đặc biệt mới có thể sản sinh ra được. Thế nhưng đối với việc ta xuyên không tới đây thì không thể nào thích được, ta chỉ biết là do ta ngủ mà xuyên không đến, có thể nói theo một quan điểm khác là do ta cùng Lâm Phong đều có khả năng đã bất cẩn chạm phải điều kỳ bí nào đó, mà ta nghĩ ngủ có thể giúp ta trở về lại!” Vô Tình vận dụng những gì hắn hiểu cùng với tri thức khoa học mà phân tích.

@-@ “Nội công thâm hậu!” Nội tâm Ngô Trác Hy có xung động muốn ngã xuống đất. Hắn nghe chẳng hiểu gì cả.

“Vậy người có từng nghĩ đến, có thể một thời gian rất dài người mới xuyên trở về được, cũng có thể cả đời này ở tại đây không!” Ngô Trác Hy nghiêm túc đáp, trên mặt không còn hiện nụ cười lông bông nữa.

“Ngô Trác Hy, người nói ta nên làm sao đây?” Nước mắt đã bắt đầu dâng lên trong hốc mắt Vô Tình, hắn thật sự không có kiên cường như hắn nghĩ. Cho dù chân hắn có tàn phế, hắn cũng không có cảm giác bất lực, nhưng bây giờ...

“Vô Tình, người tin ta, ta nhất định sẽ giúp người!” Ngô Trác Hy nhìn lệ quang trong mắt Vô Tình, chu đáo rút khăn giấy ra, ôn nhu lau khô nước mắt ở khóe mắt Vô Tình. Lần này Vô Tình không có cự tuyệt, cũng không ném ám khí vào người hắn.

Từ thời khắc hắn hiểu rõ bản thân đã xuyên không, hắn chỉ biết Ngô Trác Hy chính là cứu tinh duy nhất của hắn, biết hắn rốt cuộc ở trong bất hạnh cũng có may mắn.

Vô Tình đi được, đã không còn hen suyễn, nhưng thân thể Vô Tình vẫn chính là một lư thuốc, vì vậy Vô Tình bắt đầu một cuộc sống mới của hắn, hắn cứ nhiên bắt buộc Ngô Trác Hy sửa lại phòng khách thành phòng luyện công, ai nói Vô Tình hắn chỉ biết ám khí, từ giờ hắn phải bắt đầu một cuộc sống mới, hắn phải bắt đầu luyện võ, luyện tập nội công. Đồng thời mỗi ngày sáng sớm hắn đều lôi Ngô Trác Hy đi tập chạy.

Ngô Trác Hy mơ mơ màng màng vẫn còn đang ngủ, lại bị Vô Tình xốc chăn lên, gió lạnh lùa vào trong chăn của hắn. Hắc xì mấy cái, cả người cũng tỉnh lại không ít.

“Làm gì vậy RAY!” Ngô Trác Hy hơi mơ hồ. Hắn nhắm mắt Vô Tình ở trước mặt thành Lâm Phong.

“Đứng lên, chạy bộ!” Vô Tình tiếp tục kéo Ngô Trác Hy giống như cái đầu heo.

“Có làm không a! Người ngủ bốn ngày, ta mới ngủ có một chút!” Ngô Trác Hy dụi mắt, tối hôm sau bởi vì những lời nói của Vô Tình mà hắn đã suy nghĩ rất nhiều chuyện, làm cho bản thân đến tận ba giờ sáng mới đi ngủ, bây giờ mới chỉ là sáu giờ a.

“Hôm qua không phải người nói sẽ bảo vệ ta sao? Cái bộ dạng hiện tại của người làm sao có thể bảo vệ được ta?” Vô Tình không hề khách khí mà mắng.

= = Hắn nói vậy khi nào, Vô Tình biết khinh công biết ám khí còn thông minh như vậy, muốn hắn bảo vệ? Hắn bắt đầu hối hận, ăn có thể ăn vậy, nói thật sự không thể nói bừa.

Sáu giờ, trên đường còn rất ít người, Vô Tình chạy phía trước, Ngô Trác Hy ở phía sau, đã lâu rồi hắn không có vận động, liền thở dốc liên hồi, NND, rốt cuộc là Vô Tình ở phía trước cơ thể yếu hay là hắn chứ a? Cơ thể của mình cứ nhiên lại còn kém hơn cả một lư thuốc. Xem ra bản thân nên vận động nhiều hơn rồi, nếu không thật sự sẽ trở thành khối thịt nhão mất thôi. Ngô Trác Hy kiên quyết chạy vượt qua Vô Tình ở trước mặt.

“Chào buổi sáng a...RAY, RON”

RON đang kiên quyết đuổi theo Vô Tình, nghe thấy có người chào hỏi, theo thói quen nở nụ cười. Vô Tình lại không có phản ứng gì.

“Vô Tình, người không thể chạy chậm lại chút sao, người cho là bây giờ chạy trăm mét sao?”

“Ta đã chạy rất chậm!” Từ sau khi đôi chân khỏe lại, tốc độ của Vô Tình càng lúc càng tăng.

“Nếu không kịp thì đừng theo!” Vô Tình xem thường Ngô Trác Hy, hôm qua hắn chỉ là nhất thời thất thố, bản chất của hắn vẫn luôn tự phụ như vậy.

“Ai nói ta không được, thử xem sẽ biết!” Ngô Trác Hy chết cũng mạnh miệng.

“Vô Tình, chúng ta như vậy rất dễ bị bọn chó săn chụp ảnh!” Một tia sáng lóe lên nhanh chóng trong đầu hắn.

“Có quan hệ sao?” Vô Tình ném một câu cho Ngô Trác Hy.

“Đương nhiên là có, sẽ nói chúng ta thật sự là một đôi!” Ngô Trác Hy biết Vô Tình rất quan tâm đến vấn đề này.

“Chỉ cần không nói ta với LINDA là một đôi, thì ta không ngại!” Vô Tình ném lại một câu sau đó tiếp tục chạy.

O-O Vô Tình, người biết mình vừa nói gì không a? Ngay là điều quan tâm nhất cũng không ngại, Vô Tình thay đổi rồi! T-T Buổi sáng đẹp đẽ của ta sau này, bị mất rồi.

“Vốn là ta muốn dạy người võ công, thế nhưng với tư chất và tuổi tác của người, xem ra không được rồi, cho nên từ giờ người theo ta học ám khí!” Vô Tình kiên định vô cùng. Hắn đã dự tính bồi dưỡng Ngô Trác Hy trở thành bảo tiêu giống như ba sư đệ của mình. Ai biết được ở xã hội hiện đại cổ quái này sẽ xảy ra chuyện gì? Ví như một LINDA đai đen nhu đạo, Ngô Trác Hy cũng không đánh lại nàng! Hồng Kông quả nhiên là nơi ngọa hổ tàng long.

= = Tư chất kém, tuổi tác lớn! Ngô Trác Hy đầu đầy hắc tuyến: “Vô Tình, người có cần làm tổn thương ta như vậy không, người cho rằng người còn nhỏ a?”

Ngô Trác Hy gào lên, NND, Lâm Phong chỉ nhỏ hơn hắn một tuổi mà thôi, Vô Tình người còn có thể nhỏ hơn nữa kìa.

“Ta là không nhỏ, nhưng dù sao cũng nhỏ tuổi hơn người!”

“Người bao nhiêu tuổi?”

“22!” Vô Tình hơi ngại, luận về tuổi tác, theo lý thì ở thời đại của hắn, hắn hẳn nên gọi Ngô Trác Hy là Ngô huynh. Thế nhưng hắn không tài nào mở miệng gọi được.

O-O “Người không phải đã 28 rồi sao?” Trực giác Ngô Trác Hy nghĩ tuổi của hắn phải bằng Lâm Phong chứ a. Thì ra Vô Tình cư nhiên là một tiểu quỷ.

“Ta giống 28 sao?” Vô Tình ngược lại nổi hắc tuyến, hắn giống như một lão già sao, sắp 30 rồi sao?

“Thế nhưng Lâm Phong cũng 28 rồi a!” Ngô Trác Hy lại choáng váng.

“Ta là Vô Tình!” Vô Tình trừng Ngô Trác Hy.

“Quả nhiên là tiểu quỷ, chẳng trách người lại khó tính còn khó hầu hạ như vậy!” Ngô Trác Hy lầm bầm: “Bất quá người lớn lên thật sự rất trưởng thành!”

>-< “ngô=” trác=” hy!!!”=“” vô=” tình=” bắt=” đầu=” nổi=”>

13. Chương 13

Vô Tình kéo Ngô Trác Hy muốn hắn luyện tập ám khí: “Vô Tình, người có lười không a? Dù sao ta cũng đã lớn tuổi rồi làm sao có thể luyện tập ám khí!” Ngô Trác Hy bắt đầu nhận mình già. Chỉ cần không bắt hắn học cái ám khí quỷ gì kia là được rồi.

“Bây giờ người biết bản thân già rồi sao? Người không nghe qua câu ‘Sống đến già, học đến già!’” Vô Tình không khách khí nói.

T-T “Nhưng ta thật sự đã lớn rồi, tay chân cũng không còn linh hoạt nữa!” Ngô Trác Hy ha ha cười khổ.

“Người ngay cả LINDA cũng không đối phó nổi, nếu như sau này gặp kẻ gian, thì phải làm sao?” Rõ ràng Vô Tình đã liệt LINDA vào trong danh sách kẻ địch của mình.

= = “LINDA? Người không đối phó được sao?” Ngô Trác Hy cố ý hỏi.

“Người học hay không?” Vô Tình không nhiều lời nữa, cứng rần hỏi.

Tay chân Ngô Trác Hy run lẩy bẩy. NND, được thôi, học chút, đợi hần học xong rồi, hần sẽ không còn sợ Vô Tình nữa.

“Ta học!” Ngô Trác Hy bắt đầu thuận theo.

Vì vậy mỗi ngày Ngô Trác Hy bắt đầu chạy bộ với hần cùng với khóa học ám khí gian nan. Vô Tình quả nhiên là một thầy giáo nghiêm khắc, cũng vô cùng trách nhiệm, chỉ hơn nữa tháng công phu ám khí của Ngô Trác Hy đã đạt được tiểu thành, mục tiêu trong vòng năm thước sát xuất phóng trúng lên đến 85%.

“Tư chất của người thật quá kém, nửa tháng rồi mà chỉ có thể miễn cưỡng bắn trúng mục tiêu trong cự ly năm thước, còn là mục tiêu lớn như vậy!” Vô Tình lần thứ hai không hề khách khí.

“Người, ta dạy người tiếng Quảng, người đến giờ cũng chỉ ngừng lại ở một hai ba bốn...!!!” Ngô Trác Hy cũng không khách khí.

“Đó là do người dạy không tốt, tiếng Anh ta đều hiểu rồi!” Vô Tình xem thường Ngô Trác Hy.

“Ta dạy không tốt? Ta dạy không phải là quá tốt sao!” Ngô Trác Hy tức giận.

“Ngu ngốc!” Vô Tình lần thứ hai xem thường, câu này nói ra thập phần chuẩn xác.

O-O “Cái tốt không học, lại học cái xấu”

“Người nói cái gì?” Vô Tình nộ hỏa.

“Ta đang nói mình!” Ngô Trác Hy nuốt lại lời vừa rồi. Ai bảo hần bị quản quá nghiêm ngặt làm gì, huống hồ Vô Tình còn thông minh hơn hần.

“Lạc tử! Huhuhuhuhu

” LINDA khóc đến lê hoa đài vũ, kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu.

“Hình tượng!...” Sắc mặt 610 (chơi chữ tên của Lạc Di Linh) thoáng đổi, bà thích LINDA nâng đỡ LINDA vì nữ diễn viên thì dễ khống chế, dễ nghe lời. Cũng không phải vì cô ta có kỹ năng diễn xuất đặc biệt gì hay là trưởng thành có duyên với khán giả.

LINDA nghe lời bớt khóc, nhưng vẫn còn nghẹn ngào, nước mắt cùng nước mũi cứ dâng lên. Trên tay còn cầm khăn giấy lau đi nước mắt nước mũi trên mặt, cũng không giống kiểu mẫu thực nữ như trên báo nói.

610 có chút không chịu được hình tượng này của LINDA. Nôn nóng: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì a, con gái ngoan?”

“Lâm Phong... Anh ấy... anh ấy không cần em nữa rồi! Huhuhuhuhu

~” LINDA lần thứ hai kêu gào. Cô ta không ngốc như 610 nghĩ. Kỹ năng diễn xuất không giỏi, bất quá chỉ là không nhập vai, nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ 610 rất thích nâng đỡ loại hình nào, cho nên hình tượng ngây thơ của cô ta diễn rất là thành công. Cô ta thích Lâm Phong, hơn phân nửa chính là do trưởng thành rất đẹp trai, nhưng ở mặt khác chính là hần là một công tử nhà giàu.

“Em nói cái gì?” 610 đập bàn đứng lên.

“Em nói... Lâm Phong... Không cần em nữa!” LINDA bị khí thế của 610 làm cho chấn động, thanh âm chậm lại, ngay cả nức nở cũng không dám.

“Em có lầm không a? Hai người là tin đồn, em còn tiến vào? Em cho rằng em thật sự là bạn gái của Lâm Phong sao?” 610 chung quy cũng nói ra nguyên nhân, thì ra là do LINDA tưởng thật. Lạc Di Linh thật bội phục đầu óc của LINDA.

“Thế nhưng, em thật sự thích anh ấy a, hơn nữa không phải chị nói Lâm Phong rất thích em sao?” LINDA mượn lực đẩy lực, vẽ vòng tròn để 610 tự chui vào. Vừa nói cô ta ngây thơ, chính là hình tượng này.

“Có sao, ta có bao giờ nói vậy sao!” 610 giả vờ hồ đồ. LINDA cũng không phải ngọn đèn cạn dầu a!

“Ngày ngày 20 tháng 11 năm ngoái, buổi chiều 3h15!” LINDA nghiêm túc nói.

O-O Rốt cuộc mình hay LINDA là ngây thơ: “Sao em nhớ rõ vậy?”

“Những lời chị nói từng câu từng chữ em đều ghi nhớ trong lòng...” LINDA thuận theo vuốt mông ngựa 610, vuốt xuống lửa giận 610 sắp bùng nổ. 610 nghe vậy rất là thỏa mãn.

“Chuyện này chị sẽ xử lý, em không cần suy nghĩ quá nhiều!” 610 lúc này chỉ muốn lập tức đuổi LINDA ào này ra ngoài.

“Nhưng... Lâm Phong hình như rất gần gũi với Ngô Trác Hy a!” Trước khi đi LINDA còn để lại một câu.

“Hân, việc này không cần nói, đối với em hay Lâm Phong đều không tốt!” 610 dặn LINDA.

“Ân!” LINDA cúi đầu ủy khuất: “Em nghĩ anh ấy không phải như vậy, có thể em đã suy nghĩ quá nhiều!”

“ Vô Tình, Lạc tử muốn gặp người!” Ngô Trác Hy dẫn Vô Tình đến đài truyền hình TVB.

“Ta? Lạc tử!” Vô Tình theo tiềm thức sinh ra ý nghĩ kháng cự, ở trên tuần san tạp chí hẳn chỉ nhìn thấy mặt của vài vị lãnh đạo cấp cao, người phụ nữ kia ở trong mắt hẳn cực kỳ khôn khéo không thua gì Thái Kinh.

“Cẩn thận ứng phó a! Đừng nói bừa...” Ngô Trác Hy căn dặn. Dẫn Vô Tình vào phòng làm việc của 610.

Vô Tình rất có chừng mực đứng ở cửa, ở triều Tống mà nói, 610 cũng có thể coi như là thượng cấp của hắn, cần phải có tôn ti.

610 ngẩng đầu nói: “Ngồi!” Vô Tình cũng phối hợp ngồi xuống chiếc ghế đối diện với 610. Cúi đầu.

610 cảm thấy Lâm Phong hôm nay có chút gì đó rất kỳ quái, từ trước đến nay Lâm Phong đều bước vào phòng làm việc tự tìm ghế ngồi, nói chuyện cũng đều nhìn thẳng. Bình thường Lâm Phong như vậy đối với mình đã là khách khí rồi a. Hoàn toàn không hiểu Lâm Phong trước mắt rốt cuộc là bị làm sao.

“A Phong, nghe nói gần đây cơ thể cậu không khỏe! Phải chú ý a!” 610 nhìn chăm chăm vào đứa con ngoan đang nổi tiếng của TVB này, khuyên nhủ.

“Cám ơn!” Vô Tình cần phải hạn chế lời nói, đối với phụ nữ này nói nhiều sau nhiều a! Không biết từ đâu hẳn cảm thấy người phụ nữ này cũng không phải là ngọn đèn cạn dầu, tuyệt đối không giống như Ngô Trác Hy đầu óc cứng nhắc như cây cung.

610 rốt cuộc cảm thấy Lâm Phong hôm nay có chút kỳ quái, còn kỳ quái ở đâu bà không nói được, nhưng trực giác bà cảm thấy không giống như cùng một người.

“A Phong, hôm nay cậu làm sao vậy a? Tại sao nói chuyện không nhìn ta, cậu biết lễ phép như vậy sao?” 610 theo thói quen trêu chọc.

“Không a!” Vô Tình ngẩng đầu. Lâm Phong cho bà một cảm giác đơn thuần, nói cách khác thì chính là dễ nắm bắt, cho dù bà có thể nắm bắt được Lâm Phong hay không, nhưng chung quy vẫn là cho bà loại cảm giác này, nhưng hôm nay bà cảm thấy Lâm Phong trước mắt một chút cũng không giống, nhất là ánh mắt, băng lãnh lại thâm sâu khó dò.

“A Phong, cậu trách Lạc tử năm nay không phân cho cậu nhiều bộ phim?” 610 thử dò hỏi. Năm 2006 Lâm Phong có trong đề cử Thị đế, bất quá cũng chỉ là để làm nền, không còn cách nào khác, Lâm Phong nhân khí rất cao, cho nên bà mới luôn cặp hân với những hoa đán mới, ví như LINDA, chỉ bất quá kỹ năng diễn xuất của LINDA thật sự là... Bà muốn nâng đỡ cũng không nâng đỡ nổi, 610 có chút buồn rầu.

“Không!” Vô Tình hận không thể cả đời này cũng không cần diễn nữa. Tốt nhất là bây giờ 610 lập tức sa thải hẳn. Nhưng vừa nghĩ đến Lâm ba ba, Vô Tình liền không còn cách nào khác.

“Cậu cảm thấy LINDA thế nào?” 610 thay đổi đề tài.

“Cô gái này không ổn!” Vô Tình tận lực thu hồi những lời cay độc của mình, tìm một từ ôn hòa mà nói, ở triều Tống phải sinh tồn trong vòng xoáy chính trị quyền lực, hẳn đương nhiên biết cách phải nói như thế nào.

“Vậy cậu cảm thấy cô ấy có chỗ nào không tốt, tại sao lại để cô ấy hiểu lầm cậu với RON?” 610 cũng không lo lắng Lâm Phong sẽ thích LINDA, nhưng lại có chút lo lắng hẳn vs RON.

Sắc mặt Vô Tình thoáng đổi, từ trắng chuyển đen: “Lạc tử, không giống như chị suy nghĩ, chúng ta bắt quá chỉ là bạn bè!”

“Vậy thì tốt! Ta biết cậu rất nghe lời, cậu cũng biết hoa đán TVB lúc này đang thời kỳ khan hiếm, LINDA lại là nghệ sĩ ta rất kỳ vọng, bây giờ công ty rất xem trọng cô ấy, cho nên cậu cũng nên biết phải làm thế nào chứ?”

“Ta biết phải làm sao rồi! Cũng mong Lạc tử thay ta nói với LINDA, ta đối với chuyện tình nam nữ không có hứng thú!” Vô Tình rất khách khí nói rõ suy nghĩ của mình, muốn Vô Tình hẳn dễ dàng như vậy vào khuôn khổ sao.

O-O Đây có phải là Lâm Phong nói không, Lâm Phong trước kia ngoan hiền như con cừu con a, tin đồn cũng kéo dài hơn nửa năm rồi, Lâm Phong cũng không có nói muốn bà giải thích với LINDA.

“Cậu cũng biết LINDA là một đứa ngốc, ta cũng đã nói với cô ấy vài lần, cô ấy đều không tin, ta chỉ là không muốn cậu làm tổn thương cô ấy, cô ấy rất yếu đuối!” Lạc Di Linh bắt đầu uyển chuyển khuyên nhủ Lâm Phong. Ý tứ trong đó là không được vạ bất đắc dĩ cậu vẫn phải duy trì tình trạng hiện nay.

“Thế nhưng cô ta gây cản trở cuộc sống của ta!” Vô Tình vừa nghĩ đến lần trước, trong một ngày một đêm nhận không biết bao nhiêu tin nhắn cùng với CALL liên hoàn giống như muốn lấy mạng của hắn, đầu Vô Tình có cảm giác đau nhức.

“Chuyện này ta sẽ xử lý, yên tâm!” 610 khuyên nhủ.

“Gọi cậu đến đây, là còn vì một việc khác, năm nay công ty muốn cậu xung phong tiến vào thị trường ca nhạc, cậu cảm thấy thế nào?” 610 lắng sang chuyện khác, Lâm Phong nhân khí cao, cho dù hát có không tốt đi nữa, thì lượng tiêu thụ cũng không hẳn là thua kém.

Cái gì, hát? Vô Tình có chút mơ hồ, nhiệm vụ của hắn bây giờ không phải là diễn viên a.

“Lạc tử, công việc của ta là không phải là diễn viên thôi sao?” Vô Tình hoàn toàn xuất phát từ nhiệm vụ của công việc là lý giải. 610 có chút hiểu lầm rồi.

“A Phong, điểm này cậu không cần lo lắng, năm nay công ty sẽ giúp cậu ra đĩa nhạc, cho nên sau Thiếu tứ sẽ không an bài cho cậu thêm vai diễn nào nữa!”

“Thật sao?” Vô Tình vừa nghĩ đến mình không cần phải làm ra biểu tình thiên biến vạn hóa, trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm. Trên mặt còn hiện lên tia vui mừng.

“Đương nhiên, cậu cũng biết Lạc tử thích cậu nhất, đương nhiên sẽ giúp đỡ cậu rồi!” 610 cười, vô cùng thân thiết mà xoa mặt Vô Tình. Cơ mặt Vô Tình thoáng co rút, có chút tia không được tự nhiên. Nhưng người trước mặt là cấp trên của hắn, hắn chỉ có thể dè nén cảm giác quái dị, xấu hổ cười, đây là sao a, vì sao người ta đều muốn vượt tới vượt lui hắn. Lẽ nào trước kia Lâm Phong chính là cứ để cho người ta phi lễ thể này sao? O-O Toi rồi, Lâm Phong ở Đại Tống a? Vậy chẳng phải hình tượng của hắn khó lòng giữ được sao? Nghĩ vậy, trong lòng Vô Tình không hiểu sao lại tức giận, sắc mặt càng đen.

“Vô Tình, 610 cùng người nói gì? Người có nói bừa gì không!” Ngô Trác Hy giống như một con chó Nhật cứ lèo đèo bám theo, hẳn sợ Vô Tình ở bên trong nói bừa gì đó.

“Nói muốn ta năm nay đi hát, không cần đóng phim nữa!” Thanh âm Vô Tình nhàn nhạt, nhưng thần tình lại có một chút vui mừng.

“Vậy người có biết hát cũng phải đóng MV không, còn phải chụp ảnh poster, còn phải nói tiếng Quảng, có thể còn phải nhảy múa?” Ngô Trác Hy quả nhiên rất xấu a, những gì Vô Tình sợ hắn đều nêu cả ra.

“MV?” Hàng lông mày xinh đẹp của Vô Tình khẽ nhíu lại.

“Chính là vừa hát vừa diễn giống như người xem trên TV vậy!” Ngô Trác Hy giải thích.

“Tức là nói...” Vô Tình bắt đầu trầm tư.

“Tức là nói người vẫn phải diễn!” Ngô Trác Hy trong lòng thầm cười, trên mặt lại hiện ra biểu tình đồng tình không gì sánh được. Hắn thật sự rất thích nhìn bộ dáng bên ngoài thì lãnh đạm nhưng bên trong lại vô cùng lúng túng của Vô Tình.

“Lạc tử, A Phong vừa rồi nói gì cùng chị a?” LINDA vừa nhìn thấy Lâm Phong rời khỏi phòng làm việc của 610, liền lập tức chạy vào.

“Không có gì, A Hân, gần đây nên ít gặp Lâm Phong đi, công ty có rất nhiều chuyện cần giao cho hắn làm!” 610 có chút phản cảm với LINDA, bà một chút cũng không mong tin đồn là thật. Cưng nhiên lại không biết sống chết nghĩ mình và Lâm Phong thật sự. = = Lẽ nào do mình nâng đỡ nhầm người, tìm một người ngây thơ dễ bảo, 610 có chút thất bại, còn không bằng lo nâng đỡ Từ Tử San, Từ Tử San mặc dù tính cách có hơi đặc biệt, nhưng chung quy lại thông minh không kém LINDA. 610 khẽ thở dài.

“Lạc tử...” LINDA thử làm nũng. Tiếc rằng cô ta trưởng thành gương mặt cứng nhắc, nốt mụn trên mặt quá xán lạn, một chút cũng không làm cho người khác có cảm giác yêu thương được, chỉ cảm thấy buồn nôn. 610 có chút không chịu được cô ta, bây giờ bà cuối cùng cũng có thể lý giải vì sao nâng đỡ cô ta một thời gian dài như vậy vẫn không nhận được bao nhiêu cảm tình thương hại của khán giả.

“Được rồi, Lạc tử còn việc phải làm! Em ra ngoài đi!” 610 bắt đầu đuổi LINDA.

LINDA chỉ có thể trừng mắt cúi đầu ai oán xoay người rời khỏi phòng của 610.

14. Chương 14

“Ân Na, người có biết đạo này RAY và RON rất thân nhau không?” LINDA quả nhiên không chịu từ bỏ, cô ta quyết định phải tạo sóng tạo gió.

“Bọn họ không phải rất thân sao?” Quan Ân Na liếc LINDA, không hiểu vì sao 610 không nâng đỡ mình lại nâng đỡ cô ta.

“Gần đây người có đến nhà RON không?” LINDA tiếp tục hỏi.

“Không a, RON nói anh ấy gần đây có hai bộ phim phải quay, rất bận!”

“LINDA, nghe nói người với RAY chia tay rồi, có đúng không a?” Quan Ân Na cũng không có hảo tâm gì, cả TVB đều biết LINDA rất thích RAY, cũng biết RAY đối với cô ta cũng chỉ qua loa cho có lệ.

“Nói bừa, ai nói chúng ta chia tay rồi chứ!” LINDA ngoài miệng nói vậy, nhưng những hạt mụn trên mặt lại giống như hoa đậu nở xán lạn.

“Gần đây ta có gặp A Phong, bắt quá hình như là ở cùng với RON a!” LINDA bắt đầu tô đen RON, mục đích là muốn Quan Ân Na ghen lên.

“Người cũng biết, Gay hiện nay đang rất thịnh hành, càng là tiểu sinh nổi tiếng thì càng có nhiều người thích!” Cô ta nói không sai, ở trong thế giới giải trí này, Gay thật ra đặc biệt được hoan nghênh, bên ngoài đương nhiên là phải diễn thẳng nam, nhưng ở trong những người như bọn họ lại rất được cấp trên nâng đỡ, bởi vì hầu hết cấp trên thật ra là song tính luyến. Cho nên có rất nhiều thẳng nam nhiều lúc cũng bị ép giả vờ bản thân là gay đoạn tụ.

“Nói bừa, RON không phải là người như vậy!” Quan Ân Na ngoài miệng nói vậy, nhưng đối với quy luật của giới giải trí tất nhiên cũng hiểu, trong lòng liền loạn cả lên, nhất là khi nhớ đến lần trước cùng với RON đi dạo siêu thị, thừa lúc nàng không chú ý, hắn đã mua vài chiếc T-BACK cỡ nhỏ. Nàng biết RON mặc chính là cỡ lớn. Trong lòng có chút khả nghi.

Vô Tình đã lâu không có làm gì rồi, hắn từ sau khi xuyên đến đây, cơ bản đều ở lại trong nhà của Ngô Trác Hy là chính. Không có án kiện để cho hắn xử lý, ngay cả binh khí hắn quan tâm nhất cũng không thể làm bừa. Ở thời đại này mà tự ý chế tạo binh khí, hắn không muốn vào tù oan uổng a. Vô Tình chống cằm ngáy người ra trong phòng. Không được, hắn sắp điên rồi, hắn nhất định phải kiếm việc để làm. Cho nên Vô Tình ra khỏi phòng.

O-O Ngô Trác Hy cứ nhiên đang tĩa cây, Vô Tình dụi mắt, nhất định là ảo giác. Ở trong mắt hắn, Ngô Trác Hy ngoại trừ hiểu động lưỡi biếng, hình như cũng không phải là một gia hỏa bất tài, quả thật là có hơn tên Thiết Thủ vai u thịt bắp kia. Nhưng không ngờ hắn lại có thú vui tao nhã như vậy, cứ nhiên trên bàn còn bày ra vô số trà cụ, rõ ràng là một người tinh tế, am hiểu. Vô Tình buồn chán lẽ nào người này cũng xuyên không rồi?

“Ngô Trác Hy...” Vô Tình thử gọi tên đang tĩa cây kia. Ngô Trác Hy quay đầu lại về mặt rạng ngời.

“Không ngờ, một tên thô lỗ như ngươi lại cũng có thú vui này!” Vô Tình ngồi ở trên sofa, nhìn gương mặt tươi cười rạng ngời của Ngô Trác Hy, hắn không thích Ngô Trác Hy cười cho lắm, quá mức rạng ngời khiến người luôn âm trầm như hắn cảm thấy chói mắt.

Một giây sau, Ngô Trác Hy bắt đầu mắng: “Ta thô lỗ khi nào? Tiểu quỷ chết tiệt!” Ngô Trác Hy tức giận, cầm lấy một viên đá trong bồn hoa ném về phía Vô Tình, Vô Tình thoáng né người, cười nhạt: “Cuối cùng cũng biết phản kháng rồi!” Vươn tay cầm lấy lá trà trên bàn, ‘xuy’ một tiếng, Ngô Trác Hy cứ nhiên lại né được, đối với phản ứng này của mình hắn cũng kinh ngạc không ít. Lập tức ha ha cười, học ám khí quả nhiên là hữu dụng!

Vô Tình đen mặt, hắn cứ nhiên đánh giá thấp tư chất của Ngô Trác Hy. Lại ném, lá trà ngon cứ như vậy từng chiếc từng chiếc ném về phía Ngô Trác Hy.

“Đùa đủ chưa a! Vô Tình!” Mặt Ngô Trác Hy đã dính vài lá trà, hắn cũng không tránh được bao nhiêu, trên mặt trên người đều dính lá trà, có vài phần giống dã nhân Lân Huyết. Vô Tình nhìn gương mặt dính đầy lá trà của hắn không kiềm chế được mà cười rộ lên.

“Cười, tiểu quỷ chết tiệt!” Ngô Trác Hy vút cây kéo ra, hung hăng tiến về phía Vô Tình, không biết có phải là ở cùng với Vô Tình trong thời gian dài, vận động cũng nhiều, Ngô Trác Hy rõ ràng cảm thấy phản ứng cùng sức lực của bản thân tăng lên không ít, cứ nhiên có thể đơn giản đã tóm được Vô Tình, thần tình Vô Tình kinh ngạc. Kỳ thật, tư chất kém dích thực chính là Vô Tình, hắn có bệnh lâu năm, tứ chi cũng không khỏe mạnh, hơn nữa vì hắn 22 tuổi mới luyện công, cũng chỉ có thể là nâng cao nội lực, không thể nào tiến triển được gì thêm. Hắn không biết Ngô Trác Hy trước đây đã từng học vũ đạo, bất luận là cơ thể hay độ dẻo dai đều hơn hắn rất nhiều, có kém cũng chỉ là nội công cùng khinh công.

“Cười không nổi rồi chứ, tiểu quỷ!” Ngô Trác Hy một tay ấn ngã Vô Tình xuống sofa, một chân còn không khách khí đè lên đùi Vô Tình. Vô Tình không thể động đậy, mặt hơi phiểm hồng, lớn như vậy còn chưa có ai có thể tùy tiện gần gũi hắn như vậy, chỉ trừ người trước mắt này. Ngô Trác Hy trưởng thành không chỉ rất anh tuấn lại mang theo cảm giác an toàn. Điều này khiến Vô Tình ít nhiều có cảm giác thất bại.

Gương mặt trắng trẻo của Vô Tình phiểm hồng, Ngô Trác Hy cảm giác cổ họng có gì đó bóp nghẹn, hắn chưa từng có thể đơn giản như vậy bắt được Vô Tình, còn làm ra trạng thái này, tư thế của bọn họ rất là ám muội. Đôi mắt Vô Tình nhìn chăm chăm Ngô Trác Hy. Thân thể Ngô Trác Hy liền phát nóng. Tiểu tử này thật sự là quá TDM mê người. Ngũ quan với làn da so với tên chết dẫm kia còn đẹp hơn, ngay cả lông cũng không có. Khó trách bây giờ có nhiều người lên hỏi Ngô Trác Hy có phải Lâm Phong đi phẫu thuật thẩm mỹ không. Ai biết người kia lại là tên tiểu quỷ từ Đại Tổng xuyên đến đây. Nên biết rằng Lâm Phong dù có chăm sóc tốt như thế nào chăng nữa, nói chung cũng đã 28 rồi.

“Ngô Trác Hy, ngươi nhìn đủ chưa a, xuống cho ta!” Vô Tình không quen bị Ngô Trác Hy nhìn chăm chăm như vậy. Vô Tình không rõ là vì sao, hắn chỉ cảm thấy nếu còn tiếp tục như vậy nữa, hắn sẽ nổ tung mất.

“Vì sao phải xuống!” Ngô Trác Hy cố ý khích Vô Tình. Hắn thích nhất là nhìn sắc mặt biến hóa của Vô Tình.

“Ngươi không xuống, ta sẽ không để ngươi chết yên đâu!”

“Là sao?” Ngô Trác Hy nhún vai cười, vô cùng gian xảo.

“Người... Người muốn làm cái gì?” Vô Tình giả vờ lãnh tĩnh.

“Người nói xem?” Tiếp tục cười gian.

O-O Vô Tình mở to mắt, lại nhìn Ngô Trác Hy... Ai nói LINDA là kẻ địch chứ, Ngô Trác Hy không phải sao? Hắn sao lại dạy Ngô Trác Hy ám khí a, ngay cả bùa hộ mệnh của chính mình cũng đã mất rồi... Nội tâm Vô Tình khóc thét. Ưu thế duy nhất của mình a.

“Được rồi, không đùa nữa!” Ngô Trác Hy nhìn thấy thần tình căm phẫn chuyển thành âm đạm, không đùa giỡn với Vô Tình nữa. Từ trên người Vô Tình nhảy xuống.

Đằng xa, có một đôi mắt ở căn hộ đối diện chăm chú quan sát Ngô Trác Hy, người đó đương nhiên không ai khác chính là LINDA, chỉ có cô ta mới có thể nhăm chán mà chơi trò theo dõi này.

= = “Hai người quả nhiên là thật!” LINDA kinh hãi nhìn tư thế ám muội của hai người ở trên sofa. Nhất thời nộ hỏa.

“Ấn Na, ta là LINDA... Người tốt nhất là bây giờ đến nhà của RON!” LINDA không tốt lành gì CALL cho Cung Ấn Na.

“Có chuyện gì a?” Cung Ấn Na không thích LINDA cho lắm.

“Đi rồi biết! Không đi người sẽ hối hận!” LINDA nói xong liền cúp máy, cúp máy trước người khác đã là thói quen của nàng.

“Kính coong!” Chuông cửa vang lên. Ngô Trác Hy ra mở cửa. Trước cửa chính là Quan Ấn Na. Biểu tình của Ngô Trác Hy có chút kinh ngạc.

“Sao em lại đến đây?”

“Em là bạn gái của anh, không thể đến sao?” Trong lời nói của Quan Ấn Na còn mang theo vài phần trách mắng.

Vô Tình đang ngồi trên sofa uống trà. Hắn còn chưa biết bạn gái Quan Ấn Na này của Ngô Trác Hy.

“RAY, người cũng ở đây?” Trong ngữ khí khách sáo của cô ta có cảm giác chua chát.

Vô Tình ngẩng đầu chào: “Chào!” Thanh âm bình thản.

“RAY, đây là Quan Ấn Na!” Ngô Trác Hy nhau nhẩu nói, Lâm Phong chỉ là bị bệnh, không phải mất trí nhớ, không có lý do nào lại không nhớ người cùng làm trong một công ty, huống hồ người này còn là bạn gái của Ngô Trác Hy.

Ngô Trác Hy không hiểu sao lại có cảm giác xấu hổ. Một người là Quan Ấn Na, trên danh nghĩa là bạn gái, một người là Vô Tình, là người hắn quan tâm nhất. Ngô Trác Hy a, thì ra trong lòng lại là một kẻ xấu, cư nhiên muốn có cả nam lẫn nữ. Ngô Trác Hy bắt đầu vì đạo đức của mình mà xấu hổ. Mồ hôi không hiểu vì sao lại chảy đầy mặt. Hắn không muốn ai hiểu lầm a.

“Quan tiểu thư, mời ngồi!” Vô Tình khách khí nhường chỗ, còn rót trà cho nàng.

Quan Ấn Na không đáp Vô Tình, thật tự nhiên đặt mông ngồi xuống sofa. Cũng không nhận lấy chén trà Vô Tình rót. Xoay mặt hỏi RON.

“RON, hôm nay em phải đóng phim, có thể ở lại đây một đêm không a?” Thiên kiều bá mị. Hoàn toàn không giống LINDA thích quấy rầy Lâm Phong kia. Vô Tình vì người bạn gái tin đồn này lại lần nữa ai thán, vì sao nữ nhân của hắn cư nhiên lại là LINDA.

“Chuyện này... chuyện này... Đương nhiên là được!” Ngô Trác Hy vò đầu.

“Cảm ơn, HONEY!” Quan Ấn Na không để ý Vô Tình đang ngồi trên sofa, trực tiếp hôn một cái lên mặt Ngô Trác Hy. Mặt Ngô Trác Hy liền đỏ, hai mắt lén nhìn phản ứng của Vô Tình. Chỉ nhìn thấy Vô Tình thần nhiên đưa trà lên nhấp một ngụm. Hoàn toàn không nhìn ra bất luận phản ứng gì.

O-O Thực sự là quá phóng khoáng mà, Vô Tình nhắc chén trà ra, cái xã hội hiện đại hỗn loạn này. Hắn không chấp nhận được.

15. Chương 15

Ngô Trác Hy ngồi bên cạnh Vô Tình: “RON...” Quan Ân Na ngồi bên Ngô Trác Hy, cố gắng chen vào giữa Ngô Trác Hy và Vô Tình.

Ngô Trác Hy liền đứng dậy lần thứ hai đổi chỗ ngồi cạnh bên Vô Tình, Quan Ân Na cũng lần nữa khó chịu chen vào giữa. Vô Tình cứ như vậy bị hai người chen tới chen lui.

Đôi cậu nam nữ này, hắn không muốn ở đây làm bóng đèn, để bị hai người đẩy tới đẩy lui như vậy! Vô Tình định quay về phòng của mình. Tay của Ngô Trác Hy đã lên nắm lấy tay hắn, Vô Tình tức giận muốn vùng ra, nhưng nhìn ánh mắt đáng thương của Ngô Trác Hy, giống như đang muốn cầu xin Vô Tình đừng vứt hắn ở lại một mình.

“Cô ta không phải bạn gái người sao?” Vô Tình dùng ánh mắt trao đổi với Ngô Trác Hy.

“Nhưng ta không thích cô ấy a!” Ngô Trác Hy dùng ánh mắt đáp Vô Tình.

“Liên quan gì đến ta?” Vô Tình trờ, ánh mắt lần thứ hai đáp lại.

“Người đi rồi, ta hôm nay nhất định không toàn mạng!” Ngô Trác Hy lần thứ hai nhanh như chớp đáp: “Vô Tình, người không thể thấy chết không cứu được!”

Vô Tình trờ, lại trờ... Aiz, tóm lại Ngô Trác Hy dù sao cũng là bằng hữu duy nhất của hắn ở thời đại này. Vô Tình lúng túng xoay người đứng lại giả vờ ho.

“Bệnh suyễn của người vẫn chưa khỏi sao?” Ngô Trác Hy nhất thời quan tâm hỏi Vô Tình.

O-O Ngu ngốc, không phải người muốn ta ở lại làm bóng đèn sao? Vô Tình liếc mắt nhìn Ngô Trác Hy, hắn liền bưng tỉnh đại ngộ.

“A Phong, người bị cảm rồi sao?” Ngô Trác Hy đề cao thanh âm, ai cũng biết tên chết dẫm này bề ngoài thì giống như mười tám, nhưng cơ thể lại như cụ già tám mươi, lần trước đóng “Tuế nguyệt phong vân” cũng đã lây bệnh cho cả đoàn làm phim.

“A, khụ khụ...” Vô Tình đơn giản ho mạnh thêm, ngay cả nước bọt cũng muốn bắn lên mặt của Quan Ân Na. Cung Ân Na giả vờ quan tâm nói: “A Phong a, người sao lại không cẩn thận, để bị cảm nữa rồi, chẳng lẽ muốn ta với RON lái xe đưa người về nhà!”

Nhà hắn, chẳng lẽ là Lâm gia, Vô Tình vốn không hề biết chính mình cũng có một căn hộ ở Hồng Kông, hắn nghĩ phải về bên cạnh Lâm ba ba. Nhất thời ngừng ho: “Ta không sao, chỉ là uống nước bị sặc thôi!” Vô Tình vuốt ngực.

“Đã trở vậy rồi, người xem?...” Quan Ân Na ám chỉ Lâm Phong cũng nên trở về nhà của mình rồi chứ.

“Đúng vậy, đã trở rồi, ta muốn đi ngủ!” Vô Tình giả vờ không biết. Xoay người đi về phòng mình. Trước khi đi còn quay đầu dặn Ngô Trác Hy: “RON, Lạc tử có việc muốn ta nói với người, ban này lại quên, lát nữa người đến phòng ta!”

Ngô Trác Hy vừa thở phào nhẹ nhõm: “Nga!”

Vô Tình vừa mới vào trong phòng, Quan Ân Na liền lập tức phóng lên người Ngô Trác Hy. Hắn khẽ lay mình một cái, Quan Ân Na liền ngã xuống sofa mềm mại kia.

“RON...” Quan Ân Na điệu đà gọi, đưa tay kéo lên chiếc váy ngắn của mình, lộ ra bắp đùi thon thả.

O-O Cư nhiên chân cũng không ít lông mao a, Ngô Trác Hy choáng váng, trước đây sao lại không phát hiện ra? Suy nghĩ, tuy rằng so với Lâm Phong thì chẳng có gì là đáng kể cả, nhưng Vô Tình lại khác, chân của hắn thập phần trơn láng mịn màng. Ngô Trác Hy lại bắt đầu miên man suy nghĩ, máu mũi bắt đầu dâng lên.

Quan Ân Na cười, Ngô Trác Hy rốt cuộc cũng không thoát khỏi sự mê hoặc a! Tiếp tục bày ra bộ dáng mà tự cho là liêu nhân nhất, khẽ kéo quần áo xuống: “Anh không cảm thấy rất nóng sao?” Vừa ngồi xuống sofa, ưỡn bộ ngực không mấy nở nang kia.

Ngô Trác Hy sắp dao động, chợt nghe thấy tiếng mở cửa, Vô Tình bước ra, trên mặt âm trầm: “Ngô Trác Hy, ngươi còn làm gì vậy, ta muốn đi ngủ!”

O-O Cung Ân Na không ngờ Lâm Phong cư nhiên từ trong phòng bước ra, thất kinh cầm lấy quần áo che chắn lại.

“Đến liền...” Ngô Trác Hy làm ra vẻ vô tội nhìn Quan Ân Na đang nghiêng răng nghiêng lợi. Xoay lưng với Lâm Phong, không thể nào phát tác được.

“RON, đêm nay em ngủ đâu?” Quan Ân Na hiểu, Lâm Phong đêm nay nhất định là không chịu đi rồi.

“Cái này!” Ngô Trác Hy vò đầu, bây giờ hắn ngoại trừ một căn phòng để đồ cũ, không còn phòng nào khác có thể ở, một phòng cho Vô Tình, một phòng cho hắn, còn một phòng là phòng luyện công của Vô Tình không thể để cho người khác biết, trong đó còn có rất nhiều hình nộm dùng để tập luyện, nghiên cứu huyết vị, còn có phát minh của hắn, điều quái dị nhất là, do Vô Tình vì nhớ Đại Tổng, căn phòng đó không có thắp đèn, chỉ một ngọn nến, ngay cả thiết kế cũng phỏng theo Đại Tổng, gian phòng này ở trong mắt người hiện đại thể nào cũng âm trầm kinh khủng. Cho nên người khác đi vào thể nào cũng cho rằng đó là căn phòng ma.

“Ngủ ở phòng anh đi.” Ngô Trác Hy cuối cùng cũng nghĩ ra cách giải quyết.

“Vậy còn anh?” Quan Ân Na không thể không hỏi vậy.

“Anh ngủ ở sofa!”

Ngô Trác Hy là hảo chính nhân quân tử a! O-O Quả thật không giống phong cách của hắn, hắn trước nay là bộ dáng nhiệt tình như hỏa a! Quan Ân Na đau đầu nghĩ.

“Ngày mai em phải đóng phim, ngủ trước đi a!” Ngô Trác Hy ha ha cười, vội đến gõ cửa phòng Vô Tình, đẩy cửa bước vào.

Cả người dán lên cửa, khẽ vuốt ngực, phũ, nữ nhân quả thật như cọp a, ban đầu vì sao lại thích Quan Ân Na? Lại còn hồ đồ trở thành bạn trai của cô ta! Phóng khoáng như vậy, thật sự không còn ra thể thống gì nữa.

= = Toi đời, Ngô Trác Hy a, cư nhiên lại bị Vô Tình ảnh hưởng rồi! Sao lại có thể có tư tưởng phong kiến như thế, Ngô Trác Hy thở dài.

“Ngươi hối hận sao?” Vô Tình nhìn biểu tình biến hóa của Ngô Trác Hy, lạnh lùng nói. Mặc dù Vô Tình lãnh tĩnh, nhưng cũng không phải không hiểu chuyện tình nam nữ: “Ngươi vẫn có thể ra ngoài!”

“Ta... Ta sao lại phải ra ngoài?” Ngô Trác Hy phản bác lại, Vô Tình này, một chút cũng không biết hắn nghĩ gì sao, uống cho hắn thông minh tuyệt đỉnh! Ngay cả ý tứ của Ngô Trác Hy đối với hắn cũng chưa từng nhìn ra sao? Diêm phúc đến tận cửa lại không cần cũng bởi vì hắn, sợ hắn hiểu lầm! Vậy mà Vô Tình một chút phản ứng cũng không có, Ngô Trác Hy vừa nghĩ đến đây, trong lòng cảm thấy nóng giận.

“Khó có được mỹ nhân tự đến cửa a!” Vô Tình mở lời trêu chọc Ngô Trác Hy. Bản thân lại thoải mái nằm trên giường.

Vô Tình bảo thủ này, ngay cả ngủ cũng kín mít như khối thịt.

= = “A... Hắc xì” Ngô Trác Hy chỉ mặc một cái áo thun, quần cộc, chiếc dép không chịu nổi rung mình một cái.

“Người bật điều hòa mấy độ vậy?”

“Hai mươi một độ!” Vô Tình nhàn nhạt ở trên giường dùng đưa chân. Phát minh hiện đại cũng rất tốt a! Hắn cũng rất thích thứ điều hòa này, giải quyết được vấn đề hắn luôn thích mặc nhiều quần áo nhưng lại không chịu nổi khí hậu nóng bức của Hồng Kông.

“Có nhầm không a? Sao lại thấp vậy! Người muốn ta chết cóng sao!” Ngô Trác Hy giậm chân.

“Ai bảo người mặc ít quần áo!” Vô tình vẫn đều chịu chấp nhận được chuyện nam nữ ở thời đại này ăn mặc lộ liễu như vậy. Vừa nghĩ đến vừa rồi vì giúp Ngô Trác Hy giải vây, tình cờ nhìn thấy cảnh xuân của Quan Âm Na, mặt Vô Tình không kiềm được mà đỏ ửng lên. Cũng may ở thời đại này nữ nhân cho dù có bị nam nhân nhìn thấy cũng không bắt buộc phải cười, nếu không hắn thật không biết phải làm sao bây giờ.

Ngô Trác Hy vừa ôm cơ thể vừa nhảy lên giường, dùng hông đẩy Vô Tình ra nhường cho hắn chút giường. Thuận chân kéo lấy chăn của Vô Tình.

“Ngô Trác Hy, người muốn làm gì?” Vô Tình không quen có người ngủ chung giường với hắn.

“Sưởi ấm!” Ngô Trác Hy cơ thể run lẩy bẩy. “Người muốn ta ngày mai bị cảm sao?”

“Ta không muốn cùng người ngủ chung!”

“Vậy tắt điều hòa đi, hoặc chỉnh cao chút!” Vươn tay với lấy remote bên cạnh Vô Tình.

“Không được, ta sợ nóng!” Vô Tình nhanh hơn một bước giật lấy remote.

“Người sao lại không mặc như ta.” Ngô Trác Hy hung hăng nhìn Vô Tình.

“Tổn hại phong hóa.” Vô tình nói thầm. Hắn có chút không đành lòng nhìn bộ dáng run rẩy của Ngô Trác Hy.

“Bỏ đi! Bất quá tối nay ta phải ngủ ở phòng người một đêm!” Ngô Trác Hy nhượng bộ.

O-O “Không được!” Vô Tình vừa nghĩ đến Ngô Trác Hy ở trong phòng mình một đêm, không hiểu sao lại nhớ cảm giác lúc sáng khi Ngô Trác Hy đặt hắn ở dưới thân, cái loại cảm giác tim đập loạn đó, còn có nhãn thần nóng bỏng của Ngô Trác Hy.

“Cùng lắm thì ta ngủ dưới đất, người ngủ trên giường, vậy là được rồi!” Ngô Trác Hy lần nữa nhân nhượng, đối với Vô Tình cũng không được, chỉ có thể mềm mỏng. Cũng như hắn rõ ràng không có lạnh gì cả, nhưng vẫn giả vờ bộ dạng sắp chết cóng đến nơi. Ai bảo hắn biết diễn, Vô Tình thì không, cho nên Vô Tình ngày thơ cư nhiên không phát hiện ra mục đích của Ngô Trác Hy.

“Người tại sao không ngủ ở phòng của người?”

“Người biết tại sao!” Ngô Trác Hy nằm xuống sàn nhà, đưa lưng về Vô Tình. Chiếc mền duy nhất đang ở trên người Vô Tình.

“Bởi vì Cung Âm Na?” Vô Tình mắt chăm chú nhìn trần nhà hỏi Ngô Trác Hy.

“Biết rồi còn hỏi!” Ngô Trác Hy trong lòng thầm nghĩ, bản thân có phải đã đánh giá cao sự đồng cảm của Vô Tình rồi không, nói không chừng tên gia hỏa này thật sự người cũng như tên, vô tình. Ngô Trác Hy đang nằm trên sàn nhà lạnh băng cảm thấy xương cốt đều đau nhức.

“Người xem như là một người quân tử đi!” Vô Tình hiếm khi khen Ngô Trác Hy.

“Ta luôn là quân tử!” Ngô Trác Hy đưa lưng về Vô Tình, cơ thể càng lúc càng co lại.

Trầm mặc, mười phút trầm mặc.

“Người lên đây ngủ đi!” Vô Tình gian nan mở miệng. Hắn cũng không phải thật sự vô tình, kỳ thực hắn sớm đã xem Ngô Trác Hy là bằng hữu là người thân của hắn, bất quá chỉ là hắn từ xưa đến nay đã quen như vậy, nhất thời bảo hắn sửa đổi hắn không làm được, cho nên hắn mới thường xuyên đấu võ mồm với Ngô Trác Hy, bất luận là Đại Tổng hay là hiện đại, người chịu nổi hắn hình như cũng chỉ có mỗi Ngô Trác Hy. Cho dù mình có hung hăng cỡ nào cũng chỉ có hắn vẫn trước sau như một đối xử tốt với mình. Vô Tình vẫn luôn dùng phương thức kỳ quái này để thăm dò từng người ở bên cạnh hắn. Bởi vì trong lòng hắn luôn

trần ngập bất an, e sợ bọn họ sẽ vì bản thân mình tàn tật mà thương hại, mà ghét bỏ, hơn nữa Ngô Trác Hy lại là người cho hắn một cuộc sống mới.

Ngô Trác Hy không động dậy, hắn nhất định là nghe nhầm rồi.

“Ta nói, ngươi có muốn lên đây ngủ không?” Vô Tình có chút nổi nóng. Hắn vừa rồi gọi Ngô Trác Hy lên giường ngủ, người này cứ nhiên lại không đáp hắn.

“Ngươi không dùng ám khí đánh ta chứ?” Ngô Trác Hy xoay lưng về phía Vô Tình, cười trộm, nhưng trong thanh âm lại mang chút lửa giận.

“Không!” Vô Tình nhện xuống xung động muốn dùng ám khí đánh Ngô Trác Hy.

Sau một giây, Ngô Trác Hy dùng tốc độ nhanh nhất nhảy lên giường.

“Cho ta chút chấn!” Ngô Trác Hy đoạt về phía hắn, Vô Tình cũng đoạt lại. Hai người bứt đầu giằng co. Sau trận chiến đoạt mền kia hỗn hển thở, Ngô Trác Hy nở nụ cười, Vô Tình cũng cười, đây là lần đầu tiên bọn họ cười với đối phương.

“Vô Tình, chuyện không vui đừng nghĩ nữa, ngươi nên cười nhiều hơn!”

Vô Tình mỉm cười, đã lâu rồi hắn chưa từng cười như vậy, có chút xấu hổ.

“Ta nghĩ ngươi đã có thể đến được thời đại này của chúng ta, nhất định là có ý nghĩa của nó!” Ngô Trác Hy lần đầu triết học nói.

Vô Tình nghiêng đầu chăm chú nhìn Ngô Trác Hy, lần đầu cảm thấy Ngô Trác Hy thực sự rất hiểu hắn. Càng hiểu hắn hơn cả thế thúc.

Đêm khuya, tiếng hét chói tai của nữ nhân vang lên: “A...”

Vô Tình giật mình tỉnh dậy trước tiên.

O-O Ba, Vô Tình lại tát lên gương mặt tuần tú còn đang mơ mơ màng màng ngủ, trên mặt Ngô Trác Hy lại in năm dấu ngủ chỉ sơn.

“Sao lại đánh ta?” Cái tát này khiến Ngô Trác Hy tỉnh táo không ít.

“Ngươi...” Vô Tình có chút xấu hổ. Ngô Trác Hy vừa rồi cứ nhiên ôm lấy thắt lưng hắn, còn vô cùng thân thiết gác một chân lên người hắn. Điều khiến hắn càng giận thêm chính là bản thân lại không hề phát hiện ra, còn vui đùa vào trong lòng của Ngô Trác Hy. T-T Hắn đang làm cái gì a? Hắn trước nay luôn ngủ một mình đây sao? Tại sao nhanh như vậy đã quen có người nằm bên cạnh, còn không có một chút cảnh giác, cứ nhiên lại giống như Ngô Trác Hy, ngủ say như chết.

Còn chưa kịp mắng nhau, hai người liền nghe thấy tiếng đẩy cửa, cả hai liền xông ra ngoài. Chỉ thấy Cung Ân Na quần áo xộc xệch vội chạy ra khỏi nhà Ngô Trác Hy.

“Quan Ân Na làm sao vậy?” Vô Tình có chút khó hiểu.

“O-O Không biết a!”

“LINDA, ngươi nói người rốt cuộc muốn làm gì?” Quan Ân Na hét ầm lên trong điện thoại, gương mặt giống như vừa gặp quỷ.

“Xảy ra chuyện gì sao?” LINDA chỉ quan tâm điều này.

“Chuyện gì sao, ngươi có biết trong nhà RON có một căn phòng ma không, ngươi an tâm rồi chứ?” Quan Ân Na cố gắng dụ xuống tâm trạng mình.

“= = Phòng ma?” LINDA đầu đầy sương mù.

“LINDA, chuyện của RON với ta sau này ngươi bớt quan tâm đi!” Quan Ân Na cúp điện thoại LINDA. Thì ra buổi tối đó cô ta định dùng sắc dụ RON, nhưng lại đi vào nhầm căn phòng luyện công của Vô Tình, trong phòng bài trí vô cùng quỷ dị lại dọa người.

“RON, em muốn chia tay!” Quan Ân Na không dám bước vào nhà Ngô Trác Hy lần nào nữa.

“Tối qua đã xảy ra chuyện gì?” Ngô Trác Hy có chút tò mò.

“Chuyện gì, anh là kẻ điên!” Quan Ân Na càng nghĩ lại càng cảm thấy RON gần đây rất là kỳ quái, khi thì nói năng văn nhả, khi thì giống như biết chút võ công, có lúc lại thần thần bí bí. Trong lòng nghĩ lại còn thấy sợ. Có phải RON đã bị quỷ nhập rồi không.

“Nói chung, sau này đừng đến tìm em nữa! Chúng ta kết thúc rồi!” Quan Ân Na nói xong, vội cúp máy, trong miệng còn không ngừng tụng, A di đà phật!

“Sao vậy?” Vô Tình ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc cầm điện thoại của Ngô Trác Hy, có chút quan tâm.

“Không hiểu vì sao, Quan Ân Na nói sau này sẽ không làm phiền ta nữa!” Ngô Trác Hy sờ lên miếng dán trên mặt mình, rõ ràng là Cung Ân Na không cần hấn nữa.

“Hôm qua có người vào phòng luyện công của ta!” Vô Tình cười. Vẫn thản nhiên nhấp trà.

T-T Không phải chứ, là cái phòng luyện công chẳng khác căn phòng ma kia sao? Thảo nào... Ra ngoài mua bánh vậy...

“Vô Tình, người để ta ra ngoài đi!” Ngô Trác Hy chống hông đứng ở giữa phòng quát.

16. Chương 16

“Vô Tình, ngày mai không luyện công sớm được không!” Ngô Trác Hy cầu xin Vô Tình.

“Không chuyện xum xuê, không trộm cũng cướp!” Vô Tình liếc mắt nhìn hấn, trong miệng vẫn đang nhai bánh quế hoa mà Ngô Trác Hy không biết mua ở đâu về, đây vẫn là món hấn thích ăn nhất trên đời.

“Sao lại có thể nghĩ ta như vậy!” Mặt Ngô Trác Hy cúi thấp xuống.

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Vô Tình tiếp tục cắn miếng bánh quế hoa, quả nhiên là mùi vị rất ngon. MUA... Đầu lưỡi phấn hồng thật giống với mèo con.

“Ăn ngon không, sau này ta mua nữa cho người ăn!” Ngô Trác Hy đôi mắt phát sáng, dáng vẻ Vô Tình ăn so với tên chết dẫm kia thật tao nhã a, tên kia ăn uống chỉ biết vùi đầu vào mà ngẫu nhiên.

“Ăn!” Vô Tình lâu như vậy chưa được ăn bánh quế hoa rồi.

“Sáng sớm mai khỏi cần nữa!” Vô Tình cũng không muốn cưỡng cầu Ngô Trác Hy nữa, hướng hồ Ngô Trác Hy nếu tiếp tục luyện, nhất định Vô Tình sẽ càng khôn dòn hơn, đối với Ngô Trác Hy, Vô Tình không hiểu sao lại có chút sợ hãi, còn sợ điều gì hấn không nói rõ được.

“Ngày mai người có việc sao?” Vô Tình rất hiểu cá tính của Ngô Trác Hy, nếu như không phải sáng sớm hấn lôi kéo Ngô Trác Hy dậy luyện công sớm, tên gia hỏa này sẽ ngủ thẳng đến khi mặt trời chiếu đến mông cũng không chịu dậy.

“Ngày mai ta phải đi đóng phim!” Ngô Trác Hy ử rử đáp, hấn không biết bộ phim này kéo dài bao lâu, mình khi nào mới có thể tiếp tục bồi Vô Tình.

“Sao? Người cuối cùng cũng biết cầu tiến rồi!” Vô Tình thủy chung vẫn không buông tha Ngô Trác Hy.

= = “Ta vẫn luôn cầu tiến!” Ngô Trác Hy nhấn mạnh. Hấn không cầu tiến, thì căn hộ này ở đâu lòi ra, em trai em gái ở nhà cũng cần hấn nuôi, còn cần phải phụng dưỡng cha mẹ, Vô Tình xem thường hấn quá.

“Ngày mai người cũng có việc!” Ngô Trác Hy nhớ đến thông báo hôm nay của TVB.

“Ta cũng có chuyện?”

“TVB muốn người đến tập hát, luyện vũ đạo!”

O-O “Ngô Trác Hy, người nói lại lần nữa xem!”

“Tập hát, luyện vũ đạo!” Ngô Trác Hy đen mặt nhắc lại. Trong lòng chỉ hận không thể cuồng tiếu. Vô Tình, người cũng có ngày hôm nay!

Vô Tình không nói, mồ hôi tuôn ra như mưa: “RON...” Thanh âm khiếp đảm không ít.

Sợ rồi sao, trong lòng Ngô Trác Hy đắc ý cười. Xem người kiêu ngạo thế nào, tiểu quỷ chết tiệt.

“Ta phải làm sao đây?” Vô Tình bất lực.

“Có người dạy người, không cần sợ!” Ngô Trác Hy vỗ vai Vô Tình, lại tự nhiên ôm Vô Tình vào lòng.

“Thật sao? Có người dạy?” Vô Tình vẫn còn đang vì chuyện trước mắt mà cảm thấy hoảng loạn, hoàn toàn không lưu ý đến tư thế dựa vào lòng Ngô Trác Hy ám muội biết bao.

“Ta cũng có thể dạy người a!” Ngô Trác Hy cũng không phải khoe khoang, hấn xuất thân cũng chính là DANCER a.

O-O “Người nhất định phải giúp ta, ta không muốn bị người khác phát hiện là người thời Tống!” Vô Tình rất hiểu tình huống một khi thân phận của bản thân bị vạch trần sẽ như thế nào, cũng không phải như Ngô Trác Hy nói, chẳng qua chỉ nhốt hấn lại, còn có thể đem hấn tống vào viện nghiên cứu khoa học, cũng có thể từ nay về sau bị nhốt vào trong bệnh viện tâm thần. Vô Tình mồ hôi đổ ròng ròng.

“Yên tâm đi, có ta ở đây! Không có việc gì cả!” Ngô Trác Hy vuốt lưng Vô Tình.

O-O Vô Tình ổn định tâm tình rồi, ba, ngũ chỉ sơn dán trên mặt Ngô Trác Hy.

O-O “Sao người lại đánh ta?” Năm dấu tay in rõ ràng trên khuôn mặt tuần tú của Ngô Trác Hy, hấn vẫn còn cần khuôn mặt này để kiếm cơm a.

Vô Tình không khách khí hất tay Ngô Trác Hy ra, sắc mặt âm trầm, mang theo tia xấu hổ khó phát hiện: “Hạ lưu!”

Ngô Trác Hy đau đầu, hấn vừa rồi có làm gì sao? Vì sao lại nói hấn hạ lưu chứ? Không hiểu! Mặt Ngô Trác Hy cũng xụ xuống.

Hôm sau, Ngô Trác Hy lại dẫn Vô Tình có chứng sợ ô tô đến TVB.

Một người, tay làm thủ pháp lan hoa chi đến trước mặt Vô Tình: “RAY, đã lâu không gặp, càng ngày càng đẹp a!”

Đẹp, người cho ta là nữ nhân sao? Vô Tình đen mặt.

“RICKY, sao lại là người dạy vũ đạo cho ra a?” Ngô Trác Hy cố ý gọi tên RICKY thật lớn, mục đích nhắc nhở Vô Tình nhớ kỹ tên của người này.

“TVB ngoại trừ ta ra còn ai có vũ đạo tốt nhất chứ?” RICKY một chút cũng không khách khí liếc mắt nhìn RON. Biết RON xuất thân là một DANCER, khả năng vũ đạo rất cao, nhất định cũng không để mình vào trong mắt.

“Vậy thì đúng rồi, nếu người là đệ nhị, TVB làm gì có đệ nhất!” Ngô Trác Hy thuận theo vuốt mông ngựa RICKY. Hấn vừa nghe RON nói vậy, liền che miệng khúc khích cười, bàn tay khê vuốt ngực RON: “Đáng ghét!” Ngô Trác Hy có chút không tự nhiên cười. NND, cứ nhiên lại để tên này chạm vào mình.

Vô Tình đứng bên nhìn Ngô Trác Hy vừa vuốt mông ngựa RICKY lại vừa để cho hấn sờ mó như vậy, vẫn có thể cười, thì trong lòng liền nổi lửa. Đây là thể đạo gì a, nam bắt nam, nữ bắt nữ, nam nhân với nam nhân lại có thể như vậy sao ... Ai, thói đời ngày nay a! Nhãn thần Vô Tình mở mịt.

“RICKY, sau này nhờ người chỉ dạy RAY rồi, ta hôm nay còn phải đóng phim, gặp sau!”

“RON...” Vô Tình kéo Ngô Trác Hy đang định rời đi sang một bên.

“Đây là sự phụ của ta sao?” Cúi đầu. Quay đầu liếc nhìn RICKY, RICKY dường như cũng rất chú ý nhìn Vô Tình, làm ra tư thế vô cùng đẹp mắt nhìn Vô Tình mỉm cười đầy tình cảm.

“Người hảo hảo học! Hắn là lão sư tốt nhất ở đây!” Ngô Trác Hy khuyên nhủ Vô Tình.

“Nhưng...” Vô Tình vừa nghĩ đến tên bắt nam bắt nữ kia, trong lòng lại loạn lên.

“Người đừng để hắn chạm vào người người, thì không có việc gì nữa rồi!” Nhắc nhở như vậy, Vô Tình đầu đầy hắc tuyến.

“RAY, người không nóng sao?” RICKY vỗ nhẹ lên vai của Vô Tình.

Vô Tình bắt đầu đổ mồ hôi: “Không nóng!”

“Vậy sao trán người đổ nhiều mồ hôi vậy a!” RICKY che miệng ha ha cười.

Vô Tình lau mồ hôi: “Không a!”

“Ai ai, RAY, người mặc như vậy không có cách nào tập được đâu!” RICKY lướt tay vỗ lên người Vô Tình. Đây là người thích mặc Deep V đây sao? RICKY có chút bị mê hoặc. Hắn nhớ Lâm Phong rất thích mặc Deep V, mà cho dù là mặc sơ mi, thì cũng cởi ba hàng nút. Hoàn toàn không giống như bây giờ, mặc áo sơ mi trắng, cứ nhiên ngay cả nút áo cao nhất cũng cài rất kín.

“Tại sao không thể?” Vô Tình hỏi ngược lại.

“Lát nữa người sẽ biết!” RICKY cười, cười rất là quái dị.

Quả nhiên sau một hồi Vô Tình liền hiểu. Đây quả thực không khác gì luyện công! Vô Tình tập cả người đều chảy mồ hôi, mồ hôi thấm ướt vào trong quần áo, cứ nhiên dán chặt lên trên người, đường cong a, O-O RICKY nuốt nước bọt, nam nhân này trưởng thành không chỉ tuần tú, ngay cả vóc dáng cũng... hấp dẫn người khác đến vậy.

Vô Tình quả nhiên là không thể chịu được cái nóng, mở cúc áo thứ nhất, đến cúc áo thứ hai, cúc áo thứ ba. Đây là cực hạn của hắn rồi.

“Khoan!... RAY, người đi thay quần áo đi!” RICKY cảm thấy như vậy cũng không đủ lén nhìn thân thể của Lâm Phong.

“Thay.... Thay quần áo?” Vô Tình lắp bắp lặp lại.

“Mau đi thay quần áo đi, ta cảm thấy có vài động tác cần phải cải tiến, nhưng người không mặc đồ luyện nhảy, ta không có INSPIRATION.” RICKY một bụng âm mưu.

“Nhưng...” Vô Tình còn muốn nói thêm gì đó, nhưng lại bị RICKY đẩy vào trong phòng thay đồ.

Vô Tình đứng ở bên trong nửa ngày nhìn áo ba lỗ, hơn nữa còn rất mỏng. Vô Tình gắt gao siết chặt chiếc áo trong tay, do dự có nên thay hay không.

“RAY, người làm gì lễ mễ như vậy, còn không nhanh ra thì tập đến tối cũng không xong đâu!” RICKY ở bên ngoài hối thúc.

“Tối?” Vừa nghĩ đến chuyện phải ở lại cùng với tên bắt nam bắt nữ này đến tối, Vô Tình cắn răng một cái, giậm chân, quyết định đi ra, NND, không phải chỉ là lộ chút thịt thôi sao? Đại trượng phu thì có cái gì phải sợ? Vô Tình lấy khí thế hùng tâm tráng chí quyết hy sinh mà mặc chiếc áo ba lỗ màu đen vào.

O-O Lâm Phong cứ nhiên lại trắng như vậy? RICKY trái lại có chút không ngờ. Hơn nữa da dẻ cũng rất mịn màng! RICKY không nhịn được đi đến vuốt một cái.

“RICKY, chúng ta tiếp tục đi!”

“OK!” RICKY mở nhạc, đứng trước Vô Tình tiếp tục luyện vũ đạo. Vô Tình không chỉ học rất nhanh, tư thế cũng rất nhanh thuộc, ở trong mắt hắn vũ đạo bắt quá cũng giống như võ công căn bản. Chỉ bất quá hắn không quen nhảy tới nhảy lui, quả thật rất giống một gã vũ kỹ. Cho nên, động tác của hắn có nhiều chỗ rất hay nhầm. Bất quá RICKY cũng không muốn bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể ăn đậu hủ cả.

“Tay mở ra một chút!” RICKY tiến lên, cầm lấy tay Vô Tình, men theo ngón tay đến cánh tay, lại đến thắt lưng. Cả người Vô Tình liền run rẩy lên, da gà đều nổi khắp người.

“RAY, không cần run! Dừng lực thắt lưng!” Hai tay RICKY đặt lên trên thắt lưng thon thả của Vô Tình, hấn bắt đầu hoài nghi lo có phải là thay da đổi thịt rồi không, có phải đã tiêm thuốc giảm cân không, thắt lưng so với Từ Từ San còn thon gọn hơn. Hấn sao có thể biết được đây là Vô Tình 22 tuổi a, ở tuổi của hấn cũng không có nhiễm tạp chất không nói, huống hồ Vô Tình công tử của chúng ta từ trước đến nay đều không hề xuất môn, da dẻ đương nhiên mịn màng.

RICKY càng sờ càng HIGH, Vô Tình thì lại càng phẫn nộ.

“Đủ rồi!” Vô Tình rút cuộc cũng bạo phát.

= = RICKY thất bại rút tay lại, hấn chỉ mới sờ được một cái a, quan trọng là nửa người dưới còn chưa đụng tới a.

“Không tồi!” RICKY cười, đối với hành vi vừa rồi của mình xem như là hiển nhiên, dạy võ đạo đương nhiên phải động tay động chân rồi, không như vậy làm sao hấn dạy được Lâm Phong a.

“Bất quá, RAY trước mắt ngươi phải về nhà tập luyện thêm chút nữa, nguy rồi, không có PASSION, PASSION, ngươi nhất định phải PASSION!” RICKY còn không quên thêm vào ánh mắt cùng tư thế dạt dào tình cảm.

“Phách thần?” Vô Tình lặp lại, từ đơn này hấn chưa có học qua a. Nghĩa là gì, nhìn ý tứ của RICKY xem ra hấn vẫn chưa vượt qua được ải này. Vô Tình quyết tâm, về nhà hấn phải hỏi thử ‘phách thần’ nghĩa là gì.

“Chúng ta tiếp tục nào!”

Cái gì, còn nữa sao? Vô Tình dè xuống cảm giác vừa bị RICKY ăn đậu hủ, hít sâu một hơi “Trời muốn giao trách nhiệm lớn cho ai thì trước hết bắt họ khổ tâm...” Thấp giọng tự nhủ.

“Hông, hông, lắc hông chút nữa!” RICKY lần thứ hai vọt lên, lần này hấn phải thực hiện cho bằng được mục đích của mình, tiểu sinh được cấp cao TVB nâng đỡ a, hấn đã mong muốn rất lâu rồi.

“Ai, ai vừa đánh ta a?” Trên mặt RICKY bị vật thể không rõ ràng ném trúng, còn in đậm một đường trên mặt.

Vô Tình chỉ nghe tiếng liền biết có người phóng ám khí. Không cần nghĩ cũng có thể biết là ai? Ngoại trừ hấn, ở thời đại này người có thể sử dụng ám khí chỉ có Ngô Trác Hy.

RICKY quay đầu lại, không có ai. RICKY vò đầu dự định phải làm cho xong chuyện của hấn.

“Ai? Đi ra cho ta!” Trong thanh âm của RICKY rõ ràng đã bốc hỏa.

“Cẩn thận đừng để ta bắt được, bằng không chết không được yên đâu!” RICKY vừa vò đầu vừa xoay người nhìn.

Bốp bốp vang loạn lên, RICKY ôm đầu. Trên mặt đất đều toàn là những cuộn giấy nhỏ.

“RICKY, ngươi không sao chứ?” Vô Tình vừa cố che giấu tiểu ý của mình, giả vờ quan tâm hỏi RICKY, hấn cũng biết đồng kích.

“Không, không có gì! Hôm nay dừng ở đây, lần sau đợi thông báo tiếp!” RICKY lấy tay che mặt, xuyên qua kẽ tay lên nhìn Vô Tình.

“Vậy ta đi trước!” Vô Tình liền lập tức thay cái áo sơ mi của hấn.

“Hôm nay là ngày gì a?” RICKY đứng sững ra nhìn đám giấy vụn trên đất.

“Ngô Trác Hy, cảm ơn ngươi!” Vô Tình nói.

“Cảm ơn ta điều gì?” Ngô Trác Hy mỉm cười.

“Cảm ơn ngươi giúp ra giáo huấn tên RICKY a!”

“Ngươi nói cái gì a! Ha Ha!... Không có, ta chỉ là luyện tập ám khí một chút thôi.”

Kỳ thực mọi việc là giống như thế này đây:

Ngô Trác Hy trong thời gian nghỉ ngơi liền chạy đến xem Vô Tình tập vũ đạo, hẳn thật sự rất hiếu kỳ muốn xem bộ dáng của Vô Tình lúc luyện vũ đạo, không ngờ vừa tới nơi lại để hắn nhìn thấy RICKY đang cố tình sàm sỡ Vô Tình, hắn sớm đã biết RICKY thích nhất là động tay động chân với người tuần tú, bắt quá RICKY chạm hắn thì được, cư nhiên ngay cả Vô Tình cũng muốn chạm vào, NND, RON hẳn còn chưa được chạm vào a, không thể chịu được, không thể chịu được! LP của RON tăng lên? RICKY sợ là sống không thọ rồi. Điều hắn không ngờ nhất là Vô Tình lần này cư nhiên lại có thể bình tĩnh như vậy, không chỉ mặc áo ba lỗ, mà cư nhiên bị tên RICKY kia động tay động chân cũng không phóng ra ám khí! Chưa lần nào RON chỉ cần chạm nhẹ vào Vô Tình, tay Vô Tình liền vung lên, đừng nói ám khí, ngay cả tát hắn vài cái cũng là chuyện thường tình. Ngô Trác Hy nào có thể chịu ầm ục như vậy, lửa giận tất cả đều trút về phía RICKY.

17. Chương 17

“RAY, gần đây anh không có việc gì chứ!” LINDA cuối cùng cũng đợi được Lâm Phong kết thúc tập vũ đạo rồi.

“Ta có thể có chuyện gì chứ?” Vô Tình cảm thấy LINDA rất kỳ lạ.

“Anh không cảm thấy trong nhà của RON rất là cổ quái sao?” LINDA kéo Vô Tình sang một bên nói chuyện.

“Cổ quái?” Vô Tình có chút không hiểu.

“Quan Ân Na nói với em rồi, anh phải cẩn thận RON a, hẳn có thể là bị quỷ nhập rồi! LINDA vừa liếc nhìn RON, vừa hạ thấp giọng.

Cô ta rõ ràng mới nhìn thấy RICKY, biểu tình quỷ dị, trên mặt còn lưu lại dấu vết của những vật thể không rõ.

“Quỷ nhập?!” Vô Tình lặp lại, bỗng nhớ đến đêm hôm đó Quan Ân Na hốt hoảng chạy ra khỏi nhà, khỏe miệng không nhìn được khe nhếch lên.

“Anh còn cười được sao, anh có biết em rất quan tâm anh không a! RAY, hay là anh về nhà của mình đi! Hoặc là có thể đến nhà của em a!” LINDA bỗng nhiên thoáng rung mình, RAY không phải luôn than rằng nhà của hắn cách xa phim trường quá sao? Cô ta liền quyết tâm đổi chỗ ở.

“Nam nữ thụ thụ bất thân! Ta xem LINDA cô nương tự trọng thì tốt hơn!” Vô Tình lãnh đạm nhìn LINDA.

O-O “RAY, anh cũng biết xấu hổ a?” LINDA theo bản năng rung mình một cái, tay không tự giác run rẩy cánh tay cũng buông lỏng ra.

“Ta luôn luôn như vậy!” Vô Tình tiếp tục nhàn nhạt cười.

O-O Lâm Phong tiếng phổ thông rất tốt nhưng cũng chưa bao giờ nghe nói Văn học của hắn cũng tốt? LINDA bắt đầu hoài nghi có phải Lâm Phong cũng đã bị quỷ nhập rồi không.

“LINDA có chuyện gì sao? Ta xem ra mọi người đang nói chuyện rất vui vẻ, cũng nên để ta vui vẻ với chứ!” Ngô Trác Hy liếc mắt nhìn tay của LINDA, trong lòng âm thầm khó chịu, vừa đuổi được tên RICKY kia đi, lại tới thêm một LINDA, Vô Tình tại sao lại thu hút lắm ruồi nặng như vậy? Người là thịt heo sao?

“Chuyện gì?” LINDA đột nhiên phát hiện Ngô Trác Hy trước mắt có chút không giống, hình như cường hãn lên rất nhiều, hoàn toàn không giống bộ dáng sợ trước sợ sau như lần trước.

“LINDA, lần trước chuyện của Ân Na người cũng có phần phải không?” Ngô Trác Hy muốn hỏi vấn đề này.

O-O “Ta làm gì có!” LINDA giả vờ ngoan ngoãn.

“Chẳng phải tin tức với hình ảnh của ta và Quan Ân Na không phải là do cô tung ra sao?” Ngô Trác Hy tức giận trừng mắt.

“RON, người sao có thể nói ta như vậy, chúng ta đều là người của Lạc tử, ta sao có thể hại người được?” LINDA hùng hổ, nhưng vẫn cảm thấy sợ hãi. Tâm lý của kẻ trộm lúc nào cũng là sợ sệt.

“Cô biết thì tốt rồi, đừng nghĩ rằng cô giả làm người qua đường, giả làm hàng xóm thì ta không nhận ra cô! Lạc tử chắc là biết cô đã tung tin đồn của ta, mọi chuyện cô tự chịu đi!” Thanh âm Ngô Trác Hy băng lãnh.

Trống ngực LINDA đập loạn, miệng vẫn không nói được gì.

“Còn có một chuyện, ta nghĩ cô cũng nên biết, quan hệ của ta với RAY!” Ngô Trác Hy cười nhạt, tay ôm lấy thắt lưng của Vô Tình. Vô Tình có chút khó chịu, trừng mắt nhìn bàn tay Ngô Trác Hy, nhưng lại nhìn thấy nhân thân ngấm ám hiệu của hắn. Vô Tình cũng dè xuống xung động muốn phát tác.

T-T “RON, người có cần quá đáng như vậy không a!” LINDA bắt đầu giả vờ khóc hai nháo của cô ta. Cô ta tung tin của RON là một chuyện, thích Lâm Phong lại là một chuyện.

“Cô không phải cũng quá đáng sao, cứ nhiên lại làm ra chuyện này?” Ngô Trác Hy mỉm cười, càng ôm chặt Vô Tình hơn.

“Ngô Trác Hy, người nhớ kỹ cho ta, người nhất định sẽ không có kết quả tốt!” LINDA nhìn Lâm Phong cũng không có bất cứ kháng cự nào, không cần nói cũng biết là hắn đã cam chịu rồi. Lửa nóng xông lên đầu, nước mắt nước mũi đều trào ra.

“Ba!” LINDA vừa mới khóc chạy đi không được hai phút, Vô Tình đã một tát một tát lên gương mặt tuần tú của Ngô Trác Hy, gương mặt bên trái của RON lại phồng lên.

“Vô Tình, người làm gì vậy a?” Ngô Trác Hy ôm mặt trái có chút nóng bỏng.

“Ai cho người chạm vào ta!” Vô Tình lạnh lùng đáp Ngô Trác Hy.

“Không làm vậy sao có thể đuổi được LINDA!” Ngô Trác Hy quát lớn.

“Người không làm vậy, ta cũng có thể giải thích với cô ta!”

“Người khẳng định có thể giải thích, cô ta nhất định cũng không chịu nghe, người thật sự tưởng cô ta là cô gái ngoan ngoan sao?”

“Nhưng người làm vậy là hủy hoại thanh danh của ta!”

= = “Vì sao người chỉ đánh ta, không đánh RICKY!” Ngô Trác Hy tức giận, trong lòng có chút chua xót.

“Bởi vì chỉ có người biết thân phận của ta!”

“Đây cũng tính là lý do sao, người không thích ta thì nói thẳng đi, ta cũng không phải là LINDA, ta biết làm sao chứ!” Ngô Trác Hy đen mặt. Mặt của hắn không phải giống cái mông, hắn cũng phải có tôn nghiêm của soái ca a.

O-O Lần đầu, Vô Tình thấy Ngô Trác Hy nổi giận như vậy, chính là rất là hung dữ. Hắn không phải chán ghét Ngô Trác Hy chạm vào người hắn, mà chỉ là khi Ngô Trác Hy vừa chạm vào, cơ thể hắn sẽ có phản ứng rất kỳ quái, sẽ cứng ngắc, lòng bàn tay sẽ đổ mồ hôi, thân thể hắn sẽ nóng lên.

“Người ngày mai còn phải đóng phim, bây giờ mặt sưng như vậy rồi, ta đắp thuốc cho người!” Vô Tình không hiểu sao không thể nói xin lỗi được, chỉ có thể đổi một cách khác dời đi sự chất vấn của Ngô Trác Hy.

Ngô Trác Hy không nói gì, hắn có chút hối hận mình vừa rồi quá nóng vội, tính cách cổ nhàn của Vô Tình rõ ràng là hắn phải từ từ nói. Ngô Trác Hy nghe Vô Tình nói vậy, liền tìm bậc thang ngồi xuống.

“Những thảo dược này ta tìm ở bên ngoài, ngày mai sẽ không sao nữa!” Vô Tình nhẹ nhàng vò đám đen đen đắp lên má trái của Ngô Trác Hy. Hắn liền cảm thấy một trận mát lạnh. Gương mặt Vô Tình lại gần như vậy, lông mi thật dài buông xuống che phủ đôi mắt của Vô Tình, gương mặt trắng phiếm hồng, ngay cả đôi môi cũng ôn nhuận như nước. Yết hầu Ngô Trác Hy có chút khô khốc.

Vô Tình tiếp tục không chú ý đến nhân thân nóng bỏng của Ngô Trác Hy, cẩn thận bôi thuốc, Ngô Trác Hy lại chế trụ lấy tay của Vô Tình, nhào tới hôn lên môi Vô Tình, O-O đây là tình huống gì a, Vô Tình giây phút muốn đẩy Ngô Trác Hy ra, thì lại càng bị hắn nắm chặt hơn, càng dùng sức hôn xuống môi Vô Tình,

Vô Tình cảm giác giống như bệnh suyễn, hô hấp trở nên bất định, trong lòng cũng như vậy. Đôi mắt Vô Tình mở thật lớn, kinh hãi nhìn biểu tình si mê của Ngô Trác Hy, lông mi dày đậm cùng với sống mũi cao, tất cả dường như nhắc nhở hắn, kỳ thực Ngô Trác Hy rất đẹp trai. Qua một lúc Ngô Trác Hy cũng buông tay, rời khỏi môi của Vô Tình, đôi môi vì bị hắn hôn mà trở nên đỏ hồng.

Vô Tình theo tiềm thức mà vung tay muốn đánh Ngô Trác Hy, nhưng giữa đường lại ngừng lại, mặt Ngô Trác Hy đã đen thành một mảnh, lại đánh tiếp, ngày mai khẳng định không thể đóng phim, má phải sao? Vô Tình suy nghĩ một chút lại rút tay về. Ngô Trác Hy mắt thấy biến hóa nho nhỏ đó, trong lòng bắt đầu hi ha cười.

Sau một phút, chân Vô Tình liền đá vào chân Ngô Trác Hy một cước.

“Người... Thực sự là quá vô tình rồi!”

“Biết thì tốt!” Vô Tình lãnh đạm đáp.

Nói sao đi nữa, các vị bằng hữu thân mến cũng không thể trách tình cảm của hai người trong này tiến triển chậm như vậy, vấn đề là Vô Tình không có lối suy nghĩ của người hiện đại, vốn bảo thủ, hơn nữa tính tình lại cực kỳ lạnh lùng, cho nên RON đáng thương của chúng ta chỉ có thể đơn phương nhiệt tình như vậy, tiếc là không có chuyện gì lớn xảy ra để khiến hai người nhiệt tình như hỏa. chỉ có thể như nước êm đềm chảy, nhưng muốn viết cũng viết không nổi nữa. Vì vậy, chúng ta xem như hoàn ở đây vậy, cảm ơn các vị bằng hữu lâu nay đã ủng hộ ta.=HOÀN=

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-han-xuyen-khong-vo-tinh-va-ngo-trac-hy>